

IULIA GABRIELA ANCHIDIN

**TRANSPOSITION IN
“FROM HILO TO WILLOW POND”
BY DANIEL THOMAS MORAN**

DISERTAȚIE

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2010

ISBN 978-606-8129-79-2

Lucrare publicată în Sala de Lectură a Editurii Sfântul Ierarh Nicolae, la adresa
<http://lectura.bibliotecadigitala.ro>

COORDONATOR,

CONF. DR. NADINA VIŞAN

CONTENTS

CONTENTS.....	3
FOREWORD.....	7
INTRODUCTORY ESSAY.....	8
POEMS AND TRANSLATIONS - FROM HILO TO WILLOW POND.....	27
PERHAPS IT WAS NOT MARS.....	27
<i>Poate Nu Era Marte.....</i>	27
THIS JOURNEY.....	27
<i>Călătoria Aceasta.....</i>	27
HOMEFIRES.....	28
<i>Focurile din Cămin.....</i>	28
30 JAN 02 AT SEVEN A.M.....	29
<i>30 Ianuarie 2002 la șapte a.m.....</i>	29
DR. KELT'S PARKING LOT AT 7:30 A.M.....	29
<i>Locul de Parcare al Dr.Kelt la 7:30 a.m.....</i>	29
TRAVELLING.....	30
<i>Călătorind.....</i>	30
THE SONG OF ADAM.....	31
<i>Cântecul lui Adam.....</i>	31
BESIDE THE RAIN AT HOMER'S.....	31
<i>La Adăpost de Ploaie în Restaurantul Homer.....</i>	31
NEVER CROSS A WOMAN.....	32
<i>Niciodată Nu Supăra o Femeie.....</i>	32
WHILE YOU WERE AWAY.....	32
<i>În Timp Ce Erăi Plecată.....</i>	32
TO BEGIN WINTER.....	33
<i>Începutul Iernii.....</i>	33
AS WE FALL ASLEEP.....	34
<i>Când Adormim.....</i>	34
GOD.....	34
<i>Dumnezeu.....</i>	34
THE GARDENER AND THE GARDEN.....	35
<i>Grădinarul și Grădina.....</i>	35
WALKING CENTRAL PARK AT DUSK.....	36
<i>Plimbare prin Central Park în Amurg.....</i>	36
CONCERNING ANTS.....	36
<i>Despre Furnici.....</i>	36
LANDSCAPES.....	37
<i>Peisaje.....</i>	37
UPTOWN.....	38
<i>În centru.....</i>	38
SPECTRUMS.....	39
<i>Spectre.....</i>	39
WAITING FOR LOUIE THE CLIP.....	40
<i>Așteptându-l pe Louie Frizerul.....</i>	40
WILLOW POND ON A MORNING BEFORE SPRING.....	41
<i>Willow Pond într-o Dimineață Înainte De Venirea Primăverii.....</i>	41
A HISTORY LESSON.....	42
<i>O Lecție de Istorie.....</i>	42
ORPHANS.....	42
<i>Orfani.....</i>	42
BEING.....	42
<i>Fiind.....</i>	42
ESS-A-BAGEL.....	43
<i>Ess-A-Bagel.....</i>	43
THE VOLUNTEERS.....	44
<i>Voluntarii.....</i>	44

A SIDE OF LIFE	45
<i>O Latură a Vieții</i>	45
REINCARNATION	46
<i>Reîncarnare</i>	46
IT'S SNOWING.....	46
<i>Ninge</i>	46
(NO TITLE YET)	47
<i>(fără titlu deocamdată)</i>	47
TRANSLATING NOW	49
<i>Traducând Acum</i>	49
HOW LOVE IS LIKE BASEBALL	49
<i>Cum Dragostea E Ca Baseballul</i>	49
THESE HUMMINGBIRDS	50
<i>Acești Colibri</i>	50
A MAN BORN OF HEROES.....	51
<i>Un Om Născut din Eroi</i>	51
TO WEATHERMEN.....	52
<i>Meteorologilor</i>	52
AS I AGE	53
<i>Pe măsură Ce Îmbătrânesc</i>	53
AN AUGUST SNOW.....	53
<i>Zăpadă de August</i>	53
NOT VISITING THE HOOVER DAM.....	54
<i>Nevizitând Hoover Dam</i>	54
AN EPIPHANY	55
<i>O Epifanie</i>	55
AFTER THREE CHILDREN	56
<i>După Trei Copii</i>	56
AT MIDNIGHT	56
<i>La Miezul Noptii</i>	56
AN ENCOUNTER.....	57
<i>O Întâlnire</i>	57
TO THE LITTLE GIRL IN THE DOLL HOUSE	58
<i>Fetiței din Casa Păpușii</i>	58
THE ANONYMOUS	58
<i>Anonimul</i>	58
THE SWIMMER.....	59
<i>Înotătorul</i>	59
FOR A MOTHER'S DAY	59
<i>Pentru Ziua Mamei</i>	59
THE CONVERSATION	60
<i>Conversația</i>	60
ON A HAMMOCK	61
<i>Într-un Hamac</i>	61
CROSSING THE WILD.....	62
<i>Străbătând Sălbăticia</i>	62
41 WEST 86TH STREET	62
<i>Strada West nr 86, bl.41</i>	62
WATCHFUL.....	63
<i>Vigilent</i>	63
A SONG TO NOVEMBER	64
<i>Cântec Închinat Lunii Noiembrie</i>	64
THE LADIES AT TOM'S	65
<i>Doamnele de la restaurantul Tom</i>	65
FROM THE PORCH IN SUMMER	66
<i>Vara de la Verandă</i>	66
AN ODE TO THE FEET OF THE WOMAN I LOVE.....	66
<i>Odă Tălpilor Femeii pe care o Iubesc</i>	66
SOME CALL IT LOVE	67
<i>Unii o Numesc Dragoste</i>	67
SOME THINGS SAID THIS MORNING	69
<i>Câteva Lucruri Spuse Dimineața Această</i>	69
TO BE RECALLED IN TIMES OF SADNESS.....	70

<i>A Fi Rechemat în Vremuri de Tristețe</i>	70
THE RED-TAILED HAWK IN WINTER	70
<i>Șoimul cu Coadă Roșie Iarna</i>	70
ROMEO AND WHATSERNAME	71
<i>Romeo și Aia</i>	71
TWO CHAIRS IN ROXBURY	72
<i>Două Scaune în Roxbury</i>	72
FLIGHT	73
<i>Zbor</i>	73
THE CAGE	74
<i>Colivia</i>	74
ODE TO A NEW SEPTIC SYSTEM	75
<i>Odă unui Nou Sistem Septic</i>	75
TRAINS AND VALENTINES	75
<i>Trenuri și Îndrăgostiți</i>	75
IN THE SPIDER'S WEB	76
<i>În Pânza Păianjenului</i>	76
A LULLABY	77
<i>Un Cântec de Leagăn</i>	77
HUNTING FOR THE MOONS OF MARS.....	78
<i>Căutând Sateliții Planetei Marte</i>	78
THE SAILBOAT POND	78
<i>Iazul Bărcii cu Pânze</i>	78
SLEEPING LATE	79
<i>Dormind Târziu</i>	79
PARTING SHOTS.....	79
<i>Remarci Usturătoare</i>	79
A POEM TO JUNE.....	80
<i>Poem Lunii Iunie</i>	80
TO AUGUST MOSCA	81
<i>Impresionantului Mosca</i>	81
AT ROXBURY	82
<i>În Roxbury</i>	82
THE SWAN AND THE POND	82
<i>Lebăda și Lacul</i>	82
CINEMA PARADISO	83
<i>Cinema Paradiso</i>	83
A FINE EPITAPH.....	84
<i>Un Epitaț Frumos</i>	84
AUSTERLITZ AT OCTOBER'S ENDING	84
<i>Austerlitz la Sfârșit de Octombrie</i>	84
LYING WITH MARIANNE ON ST. MARK'S PLACE.....	85
<i>Culcându-mă cu Mariana pe Strada St. Mark's Place</i>	85
CREED.....	85
<i>Crez</i>	85
MEXICANS ON BICYCLES.....	86
<i>Mexicani pe Biciclete</i>	86
THE MAN MAKING FORTUNE COOKIES	87
<i>Omul ce Face Plăcinte cu Răvașe</i>	87
ON LOVING, LEAVING, TELEVISION AND PROSPERITY	87
<i>Despre Iubire, Abandon, Televiziune și Prosperitate</i>	87
TO A LOVE ONCE IMAGINED	88
<i>Unei Iubiri Închipuite Odată</i>	88
ICE FISHING	89
<i>Pescuit pe Gheață</i>	89
LOVE AND JEEPS	90
<i>Iubire și Jeepuri</i>	90
ONE NIGHT STAND	91
<i>O Aventură de o Noapte</i>	91
THE DAY SHE GOT HEELED BY A SEEING-EYE DOG IN TIMES SQUARE.....	92
<i>Ziua în care a Fost Călcată pe Ștaif de un Câine Călăuză pentru Orbi în Piața Times</i>	92
BEING HOME	93
<i>Fiind Acasă</i>	93

ELEGY FOR A MAN OF THE WOODS	94
<i>Elegie Închinată unui Om al Pădurii</i>	94
WE MORTALS	94
<i>Noi Muritorii</i>	94
LOVE AND LEGERDEMAIN	96
<i>Dragoste și Escrocherie</i>	96
THEORETICAL JUSTIFICATION OF MY CHOICES IN TRANSLATING THE TEXT	98
INTERVIEW WITH DANIEL THOMAS MORAN	107
INTERVIU CU DANIEL THOMAS MORAN	110
NOTES ON THE AUTHOR.....	113
NOTES ON THE TRANSLATOR.....	114
BIBLIOGRAPHY	115
DECLARAȚIE	116

FOREWORD

It is a great pleasure to present you Daniel Thomas Moran and his very beautiful collection of poems, *From Hilo to Willow Pond*. I am happy to be the one that enables you to read so many interesting poems.

The present paper contains the translation of more than 90 poems but not only. It also contains an introductory essay, in which I made a literary analysis of the author's poems, a chapter dedicated to the justification of my choices in translating the text, a note on the author and a very interesting interview with the poet himself.

I hope you will enjoy reading this volume at least as much as I did when translating it.

Iulia Gabriela Anchidin

INTRODUCTORY ESSAY

LITERARY ANALYSIS ON *FROM HILO TO WILLOW POND* BY DANIEL THOMAS MORAN

The poet Daniel Thomas Moran has written six volumes of poems, *From Hilo to Willow Pond* being the fifth collection. It is quite a big collection, containing more than 90 poems, and was dedicated to the poet's wife, Karen.

The title of this collection, as the poet himself confessed, has a special meaning. "Hilo" comes from "Hilo Shores", which is the name of the town where the poet met his wife. When they got married, they moved to Moran's house on Willow Pond. Hence, the title of the poem is related to the poet's wife moving from Hilo to Willow Pond.

In his review on *From Hilo to Willow Pond*, Graham High mentioned that this collection "is presented as a journey". It is not about a physical journey, but a metaphorical one.

In the first poem, *Perhaps it was not Mars*, the poet projects the fragile human being against a background of the planets, against "that field of star". The poet marvels at different planets, starting with Saturn, Jupiter and ending with Mercury and Venus. Characterized by being "nameless and ancient", they were "all there before" them to be admired and amazed at. Each planet is given a specific feature that makes it unique. Saturn is the one that "plants faith", Jupiter is the dominant planet that "moves the thunder and skies", while Mercury is the "god of eloquence".

Perhaps Saturn,
who plants faith,
or Jupiter, whose
dominance moves
the thunder and skies.
.....
Until morning,
it was Mercury
god of eloquence,
and Venus ascending,
again and again.

The whole poem is under the sign of insecurity. This is linguistically marked by "perhaps": "Perhaps it was not Mars" or "perhaps" it was "Saturn".

The only certainty is that the planet under discussion was

Lord of all conflict,
outstanding upon
the new darkness
that July night,
subtle but certain
in that field of star.

The next poem, *This Journey*, is based on the metaphor of the journey. This metaphor is, as the poet himself says, "one of the well-worked metaphors employed by poets". "The long and pained journey" appears to be a real journey in the first instance, which implies many obstacles.

The whorl of road ahead.
The grand and stony
insurmountable summit.

.....
The path is always
rocky, muddy after
an endless rain.

To all these, the poet adds the fog, which is “thick as a cataract”, the wind that, “like a palm” is “pushing us back”. Although all these obstacles seem so real, I think the focus is in fact on the difficulties the man goes through throughout his spiritual journey in life.

The poem also refers to the poet’s mission, that of traveling through life alone. But although “unbearable”, loneliness is “sweet” for any poet, being both his “crucifix” and “nourishment”.

The poem ends in an optimistic tone, with the poet ending his journey and arriving to a place once imagined where he was no more alone, because “there was someone waiting”.

In *Homefires*, the poet expresses his deep desire to have a place of his own, “a place to call home”. He longs for the familiarity of a home, with “the rack by the door”, with the “old hat”, with a “big old chair” and “a fire” where he “can sit”, with his children in his lap. The whole poem is under the sign of fire, which is a symbol of the warmth a home can give. In the poet’s imaginary home, the most important things take place by the fire, from meditations on “fortunes and woes” to holding the babies and telling them stories. If the whole poem is focused on the inside, in the end we have a view of the outside, with the “snowflakes land melting like dreams”.

The next poem, *30 Jan 02 at Seven a.m.*, is a poem dedicated to nature. “The moist earth”, “the ancient moss”, “the hill”, “the treetops”, they are all part of the scene, which happens on the “30 Jan 02 at Seven a.m.”.

In *Dr. Kelt’s Parking Lot at 7:30 a.m.*, the stress is on the contrast between the warmth and security of the inside and the worriment of the outside.

Beside the warm length of his wife.
Inside the safe of his home
in the woods someplace far from here.
Something of concern
awakened the worriers early today.
So they arrived one by one by one
their tires and weight
gently grinding the gravel.

The poem contains medical terms, as the doctor “prescribed” for himself another ten minutes of sleeping, and the worriers “are already cured” in the end. The doctor in the poem is a healer, as his parking lot has the power of taking the thoughts and concerns off the worriers’ shoulders. Teaching them “to love patience”, the doctor has already cured them. The worriers are no longer “worriers”. They have made a metaphorical journey from worries and concerns to “patience” and healing.

In *Travelling*, the idea of a home is suggested. Home is no longer longed for as in *Homefires*, but on the contrary, the need for distance makes the poet take the long way. The poem does not suggest that he is in search of something he misses. He only wants to waste time and see different things; he is in search of the unknown. The motif of the journey is also present here, suggesting perhaps his mind “traveling” to different places on his way home.

The Song of Adam is based on the motives of Adam and Eve and that of the fall of man. The mark that the character in the poem bears “beneath these ribs” is suggestive of the mark made when God removed one of Adam’s ribs to make Eve. The threshold between “flesh and forever” was crossed when Adam and Eve disobeyed God’s command and ate from the Tree of Knowledge. Then “the dark came in”. The light that “got out” is perhaps suggestive of the fact that people were endowed with knowledge because of their disobedience. Adam-the poet sees the light as he knows by nature, or tries to know the essence of all things.

The next poem, *Beside The Rain at Homer’s*, presents what happens on a rainy day inside Homer’s restaurant. The focus is on the city and nature at the same time, on the inside and the outside of a city. If on the outside, we are given different shapes of the city, with “raindrops bouncing up” and “errant leaves”, on the inside we are confronted with various sides of the human being. “We” are watchers, studying “each other and raindrops bouncing up from pavement and glass”, talkers, speaking of “leavings and home”, “the sad ills”, the “memory of joy and foolish youth” and thinkers. While on the outside the “rain” is sparing no one and the day has “no sympathy”, suggesting coldness and dampness, at Homer’s there is warmth and willingness. Even so, in the end, the poet advises people to throw the umbrella over their shoulders and head towards their homes. The poet is also ironic in a humorous way when he says “Surely, this water which sustains us/ could have waited until Monday.”

In *Never Cross a Woman*, we witness a crash between the cars of Betty Friedan and “a nice lady” in Sag Harbor on a summer day. Betty “stepped out to the confrontation”, but the lady replied:

“Save the speech, Betty. Who's
going to pay for the god-
damned crease in my door? When
my husband sees this, he’s going to kill
me.”

The poem has an open ending. We do not know how the conflict ends, but we are allowed to imagine.

While you were away stresses the idea of the poet missing the woman she loves. The poet misses his lover’s voice that would turn the house into his home. His longing for a home and not only for a house is suggested also in the end when the poet asks some rhetorical questions:

.....
that home can only be
where that voice is, and
if so, then where am I now?
And what
shall I call this place
tonight?

To begin winter is another poem dedicated to nature. The end of autumn and the beginning of winter is announced by animals and birds:

Two squirrels
chase the last
hours of autumn
through a mantle
of brittle leaves.
A black flock

alights like snow
over the willow
beside the pond.

Also, the fire burning in the “stone hearth” also suggests the idea of the need for warmth that often appears during the cold season.

In *As We Fall Asleep*, the poet displays a sweet, simple voice: “I am/ the/teacup./Against/ me, you/ round yourself/ and/ hang/ your legs/ over / the rim.” It is a very short and simple poem.

In *God*, the poet sees God as the creator of all things. “He made tinmen and popes/ Black holes and the aurora borealis”. “He conceived of hummingbirds and nuclear physics”. The poet gives very interesting definitions of what God might be, being somehow ironical:

He is the beginning,
and the end.
.....
He is more
than we dare know.
and yet less,
than we can imagine.
.....
He is love and
love is blind.
.....
He is the landlord
the taxman and the concierge.
He is surely one
of us.

The next poem, *The Gardener and the Garden*, is about a woman gardener and her garden. There is an analogy between the woman and her husband’s children and the flowers in the garden.

Their children
continue to grow tall
just by the rain and sun.
Like their father
they spread their seeds
in the crags of
distant fields.

The gardener takes care of the garden, fighting with “the persistent weeds”, while a bee “carries away a mouthful of nectar” and the cat “laps at the bowl of water she had just refreshed”. The whole poem is based on natural and animal imagery.

Another poem dedicated to nature is *Walking Central Park at Dusk*. The poet presents two lovers walking in the Central Park at dusk, witnessed by the very designer of the park, Olmsted. The atmosphere is romantic, with the “path beside ponds which blacken beneath willows”, with the definition retiring “in deference to the rising nightfall”, with “the stars perching on pedestals”.

Concerning Ants is a poem in which the poet pays special attention to ants. The novelty with this poem lies in the experimental form and rhyme.

Never say can't
To any ant.
For you can trust
His work is a must.

Throughout the whole poem, we are offered quite a few rhymes: “dissuading” rhymes with “parading”, “will” with “hill”, “never” with “clever”, “lurking” with “working”, “linking” with “thinking”, “fretting” with “getting”, “ant” with “can't”. Having all these rhymes in mind, the poem appears to have some kind of musicality of its own. To these, the poet adds the capitalization of all lines, which is a very interesting technique.

The poem *Landscapes*, dedicated to Susannah McCorkle, describes some “human” landscapes and some natural ones. The poet admires the scars that appear on one’s body but also “the ribbons and the dangling stars”, “the shorelines eroded by wind” and the “gullies carved out by rainfalling”.

In *Uptown*, the stress is on the city and a subway journey with the R train. The poem describes what happens in the train until the last station, “uptown”. The crowd, the “orange seats”, the “filth between feet”, the “books, covers well-worn”, they are all there in the train. The warning that comes from the trainman to “stand clear of the closing doors”, the turning of pages, the bowing of “heads in thanksgiving” are there to announce the next station.

In the poem *Spectrums*, the sun is seen in an ironical way. The sun is a liar, lying to the poet “like an insincere lover”. It is very arrogant, boasting that it allows “dew to linger at” the poet’s feet and thinking that he is a good god:

It considers itself
a gentle god,
adoring as
the mother
of a newborn.

It makes promises as if it were all mighty:

I promise to not
burden you
at noon and two,
with the
unbearable weight
of my radiance,
or halt
the course of
this early breeze,
or drive you
deep into the shade.

Waiting for Louie the Clip is a poem humorously arranged on the page. The poem is chopped into pieces and “falls like clips of hair over the page”¹, the words and phrases being placed in such a way as to imitate the movement of a barber’s comb and scissors. Louie the Clip, the main “character” in this poem, is a good listener, “the best tales” dropping “into his pockets”. He is also knowledgeable, knowing beforehand his clients’ wishes:

He won't ask you how you want it,

¹ Graham High in *Poetry Salzburg Review* 5 (Autumn 2005), pp. 122-123

He knows.

In the poem *Willow Pond on a Morning Before Spring*, the title speaks for itself. It presents “winter’s final test” on a morning on Willow Pond. The “litter of fractured branch”, “the snow” which has melted, all these are signs of the winter that was coming to end.

A History Lesson teaches us to write our histories in order not to forget them. Because time makes us forget important things in our lives, “we must recall, recite the drama of our days, repeat what is true and believed, over and over as prayer”. In such a way, we will keep memories alive in our minds.

The poem *Orphans* presents a world full of orphans. In such a world, “orphans beget orphans; misery throbs like a distant drum”. It is a world of “agony”, “despair”, “futility” and “anguish”. The poet’s wish is to be able to turn all these into “bread”, “cool stream”, “wisdom” and “a field of sunflowers” respectively:

If only agony
were bread and
despair
a cool stream.
If only futility
were wisdom and
anguish
a field of sunflowers
stretching to the
copper plum horizon.

A very short poem is *Being*. There is not a clear indication of where the poem is heading. Perhaps it is about the poet’s self, pulsing in his “bone the only rhythm” he owns, the breaths of which “become one with the breeze”.

Ess-a-Bagel is perhaps the only poem ever written that celebrates bagels. The poet praises this “enclosure” called Ess-a-Bagel, where you can buy

not just any bagels but
thoroughbred bagels,
crown jewel bagels,
the bagels Abraham
prophesied for the
Chosen People of Stuytown

The poem also describes the process of bagel making and the inside of the shop where “everything is shoulder-width and no more”.

The next poem, *The Volunteers* is dedicated to firemen volunteers. The poem focuses on the figure of firemen and their longing to be heroes.

A child in a high orphanage window,
about to perish or leap.
They want to wonder whether,
the hoses will reach the flames,
if their bodies, boiled in fatigue,
will hold out, if they will
escape with their lives and
a good story to tell, forever.

The firemen are presented as leading a life of sudden action, followed by inactivity, but always is a state of readiness.

Therefore, the fire siren often gives a false alarm and they are “back in the shed, back to work, back to bad”. If they have no fire to put off, they “extinguish the flames in their throats with a bottle of something cold”. The poem ends with the firemen beginning to listen again, and perhaps the cycle will start all over again.

A Side of Life is based on the motif of the flight. The flight of the snowy egret is suggestive of the spiritual flight of the poet. The journey of the spirit is perhaps another “side of life”.

Reincarnation presents the poet’s wish to be young again and to live his life again with a possible younger lover. While they lived someone else’s lives, they could not live at the same physical time to enjoy their love.

The poem *It’s snowing* is dedicated to nature, presenting the nights when it was snowing.

There is a poem in this collection which has (*no title yet*). No wonder, as it is about everything, as if the poet couldn’t decide which topic to choose. The poem starts with the poet waiting for inspiration and then finding it. It goes on with the poet trying to decide on a subject for the poem:

I should speak of
the thought I had
about my young son’s
first attempt at shaving.
Or explain to my
eleven year old daughter
about how
heartache comes with heartbeat.
Or her teenage sister about
how some things must
come before others.
I might write a word or two
for my mother, to thank her
for bearing down²⁷ when asked,
and squeezing me
helpless and hollering
into the fuzzy light
of my first afternoon.

The poet moves on and mentions his father, the “fifteen thousand dead in the rubble of Istanbul” and “the people who run in expensive sneakers”. The poem ends with a piece of advice the poet gives to his readers:

And never write a line
in pain or about pain or
how it can feel to
waken in the morning alone.

In the poem *Translating Now*, the poet uses the French terms “maintenant”, “main”, “tenir” to make a play upon words. “Maintenant” is the present, “that which we hold in our hands”, not the past, “that which is beyond our holding” and not even the future, “that which is beyond our grasping”.

How Love Is Like Baseball is based on an analogy between love and baseball. Just as little girls, women will “make you believe they can’t play”, as if they did not know what they get themselves into. “Then they’ll throw the ball”, giving you the impression that they accept the relationship and they respond to you with the same feelings. In fact, they throw the ball “right over your head” for you not to catch it, “just to watch you chase it”. The idea is that they pretend to love you just to see how far you can go with your feelings.

Even as
 little girls
 they will
 make you believe
 they can’t
 play
 then
 they’ll
 throw the ball
 right over
 your head
 just to
 watch you
 chase it.

The next poem, *These Hummingbirds*, is said to be a weaker poem than the rest of the collection. Like *Waiting for Louie the Clip*, the poem is chopped up into small pieces, distinguishing itself because of its unusual form.

At my window
 a red feeder
 s
 u
 s
 p
 e
 n
 d
 e
 d

with hope

They live

wary,

tiny lives

p r o p e l l e d

here to there

with such dispatch.

A Man Born of Heroes is based on the father figure. Through the things he has done in his life, the poet’s father has become a hero for him and an example to be followed. The “man born of heroes” is the poet himself. The poem describes what the poet’s father has done and believed in throughout his life. He believed in “Bishops and Board Chairmen and Saints and Coaches and Souls which played somewhere behind the stars”. He came home every

night, with his shoulders “stooped” and left very early in the morning. He wore a “gold Busman’s watch”, saving money for “Dickens and The National Geographic”, driving “green buses”. He was a model for his son, the “man born of heroes”. The poem is built more on a narrative pattern.

The poem *To Weathermen* is dedicated, as expected, to weathermen. The stress is on the sensation of closed space, sadness and stillness. The poet’s regret is that the weatherman could not “step outside” and “live for the moments’.

In the short poem, *As I Age*, the poet emphasizes the effect of time on human beings, time that “slows and lowers me ever nearer the Earth”.

An August Snow is based on the contrast between the warmth of August and the coldness of winter, between present and future. If in the present, the poet reads to his lover “from a book that makes” them laugh, stroking her arm to give her “the gift of lightness”, making love to her, in the future they “will embrace one another for warmth”, staying “close against the empty of cold and night”. The title refers to a day in August when the poet and his lover think of the snow of winter.

Not Visiting The Hoover Dam begins with a call from the poet’s mother, in which she asks her son to come and visit The Hoover Dam. She is very impressed with Hoover Dam and wants the poet to see it:

it is so much grander
than those twenty-seven
inch images on The Cable.
Beyond the imaginings of
such tiny creatures as we.

The poem goes on to describe this dam. If the poem presents the Hoover Dam as being the space for the poet’s parents, towards the end we are given the poet’s space itself, “here on this hill far away”. Sitting in the bed next to the window and watching the rain falling, the poet enjoys a day in his lover’s arms.

In the poem *After Three Children*, there is a feeling of uncertainty and strangeness. There is no apparent connection between the title and the poem itself. Still, at a closer look, the “large three-headed dragon tattooed” on the poet’s chest may be a suggestion of his “three children”, while the “strange woman” may stand for his wife. After having three children, the poet awakens some days “a sailor on a weekend shore-leave” in a strange state of uncertainty. The poem has no full stop at the end, giving the impression that it is not complete.

At Midnight is constructed on the symbol of the moon. Being a symbol of sexuality, the moon also stands for the feminine principle:

The subtle
forms of you
drape across
the frame
of this bedding.
Supple and taut
like a new canvas.

A star of the night, the moon symbolizes beauty but also the light of the night. It is also a witness of a beautiful love story happening at midnight.

The poem *An Encounter* is about the poet’s encounter with a bumblebee in the middle of flowers. It starts with the description of the bumblebee:

His black body

seems to be
armored in leather.
The hum
of his wings,
taken as warning.
He is the size
of a fat thumb.
He never moves
in straight lines.

The poet and the bumblebee seem very different at the beginning, both of them being afraid of the other one. In the end, the poet comes to the conclusion that he is very much like a bee, “in search of nectar, hoping to add a little sweetness to this world”. Although different in terms of species, they have a common goal, to find a little kindness in the world.

The Anonymous is dedicated to Allen Planz. The poem presents the idea of inspiration that the many poets found in the “fifty thousand images”. Another poet, on the other hand, “will withdraw pen from pocket and endeavor to summon the divine”. A great importance is given to numbers.

In *For A Mother’s Day*, the title is somehow misleading, giving the reader the impression that the poem will be about mother’s day. It is, in fact, about the month of May when everything comes back to life.

The Conversation is based on a conversation with one’s self, which “could be the most important conversation of the day”. The main character of the poem is imagined as the author, “yanking the just completed final page from the grip of the black roller of an old Royal”, as a “wiseman pure and perched like a lotus upon an enlightened peak near Katmandu”, as a “crazed old woman” or even as “some wretched soul slumped in a doorway”.

The poet’s feeling towards this character is that of admiration:

How I love to listen to you,
through a wall or from
a not too distant room,
as you confront your dilemmas.
Consider cause and course.
Ask yourself what you think
about what you are thinking.

When he does not admire the character, the poet is afraid, thinking that the talk he hears is not to himself but to somebody else.

In the poem *On A Hammock*, the poet presents a very beautiful summer day spent on a hammock. Protected from the sun by “two silver maples”, listening to the creatures from the grass, the people on the hammock feel “no need for speaking” and “allow the day to arrive and retire unnoticed”. They have become therefore masters of “balance and ease”, swinging “weightless”.

Crossing the Wild is an animal poem and presents the Box Turtle transporting his home across the highway. The poem underlines the dangers the turtle goes through on the highway:

Tire after tire
whirred recklessly by.
Without afterthought.
Without reconsideration.

It also focuses on the turtle's need for a peaceful place to settle his home and he happily found it "upon that yellow ribbon laid over blackness".

41 West 86th Street is a city poem. It presents all the city's noise makers, making reference to the "jack-hammer riders", "the roaring buses", to those who "refuse compressor-compactors", all those "scurrying taxicab trumpeteers, and every single hammer in this sheet-metal, I-beam city". The poet asks all these noise makers to consider that there are people inside those buildings, that it is Sunday morning and all people need to get some rest.

It is Sunday morning,
the only day the alarm
will not jolt me from slumber,
and I would love to sleep,
if only for another hour.

The only wish of the poet is for the nightmare to end so that they could all lie "half dozing in a perfect naked reverie, dreaming of violin concertos", so that they could all sleep, even "if for another hour".

The poem *Watchful* is based on the idea of time and that of trying to grasp time. The novelty of the poem does not lie in the theme of time, but in its unusual form. The use of small letters instead of capital letters at the beginning of each line and the use of full stop after each line even when it is not necessary, all these make the poem very unusual and interesting.

time.
in pocket.

time.
in palm.

takes.
time.

to grasp.
time.

to glance.
time.

sweeping.
in orbits.

living.
in lines.

uncertain.
slowly unwinding.

to the beginning of.
time.

Also, the grouping of lines in two followed by space and the rhythm of the poem contribute to the strangeness of the poem.

A Song To November is dedicated to animals and nature. Both animals and nature announce the coming of a colder month and the approaching of winter. As winter is near, the deer will only find food “in the bitter scatter of hickory and white oak”. They “will accept what is given” to them, drinking water while the pond is still unfrozen. The other creatures “take to the air or earth”, while the red fox is hiding from the daylight. The woods also become empty, the air and the wind are cold, and sign that winter is coming.

The Ladies at Tom’s has a very suggestive title. The poem is therefore about some ladies that are always present at Tom’s restaurant no matter what. Watching everybody and listening to everything, they “take account of the day”. They are always there ready for party or for another cup of coffee. They know everything, being the first to “give and get the news”. They are the reason for which Tom’s restaurant is “always at least half full”.

The next poem, *From The Porch In Summer*, is based on the idea that what we seek is what we get. If it is peace we are looking for, peace is what we will get. And we can find it wherever we want:

In the exhalations of sky
upon leaf and limb.

In the ripest berry on the tree,
and the most bitter.

In the journeys which lead nowhere,
and the ones which find us home.

In the reassurance of muted sun
through a thin gauze of cloud.

An Ode to the Feet of the Woman I Love is a love poem, which find us laughing and being touched at the same time. The poet appears to us from the perspective of a husband and lover, dedicating an ode to the feet of the woman he loves. It is quite an unusual declaration of love.

Some Call It Love is perhaps the poet’s best and most complex poem and is dedicated to Philip Appleman, a fellow poet, and to Darwin. The poem is based on a contrast between biological view of reproduction and the human social courtship, the poet asking himself if any of this sexual excess can actually be called “love”. This poem is not as simple as his other poems, and still, none of the words is inappropriate.

Written as a single sentence without punctuation marks, the poem can still be easily readable and understandable:

...desperate Darwinian overdrive
to curry the attentions of the ever reluctant female
blue with the burden of unfailing discretion
handing out rejection and humiliation
like bittersweet penny confections
Pondering the insufferable battles
and certain conjugations to come
Coyly sipping drinks at the bar
adorned with paper umbrellas

Although the poet does not use punctuation, he still provides line breaks and capital letters to make the reader understand the poem’s rhythm. The poem is also based on images of both nature and the city, combined in a very inspired way.

The next poem, *The Red-Tailed Hawk in Winter* is based on the fact that the poet identifies himself with the hawk, the poem being written in the first person singular, from the perspective of the hawk. If in the first stanza, the stress is on the physical description of the hawk, in the second one, there is perhaps a reference to the poet's inspiration. Symbol of fertilization and creation, "green" in our poem is "faint and fading". This is a sign that the land of creation is not so fertile anymore and the poet, therefore, lacks inspiration. Still, there is light "even in the cold", which could mean a hope for the poet.

Romeo and Whatsername is a love poem. The title refers to Shakespeare's play, "Romeo and Juliet", which was watched by the two lovers during their love meeting. "Whatsername" probably refers to the fact that the poet will not even remember his lover's name, as she was one of the many. The poem unfolds like a story with the two lovers watching "Romeo and Juliet", with the poet's lover bringing him "two dozen tulips", with their eating the fish he "had prepared". The poem goes on, presenting the two lovers resting on the couch, and then taking comfort in each other's arms and finally their parting. The poem ends when the poet phones his lover the next day and she calls him back three days later. The poet's conclusion is that their love was not real:

At lovers' perjuries, they say Jove laughs.

The poem seems to be a more modern version of Shakespeare's "Romeo and Juliet."

The poem *Two Chairs in Roxbury* presents "a bit of dreaming", in which it all appears to be embellished. The "two chairs over ragged grass", the "dappled light", the person "who loves the elegance of words well-assembled and bound", the "breeze which consoles and reassures" and the "easeful din" are all part of a beautiful dream that transmits to the reader a feeling of peace and calmness.

Flight is a metaphorical poem. It is based on the motif of the flight. It is not a physical flight but a spiritual one, symbolizing the freedom of the poet's mind. Not ignoring, and still detaching himself from the "spring sun", from "the smoke of champa stick" and from "chilled crystals of last night's rains", the poet found the wings of his mind and felt perfectly free.

In *The Cage*, the poet addresses a bird. The cage is the symbol of the poet's imprisonment even though the title wrongly misleads us to think it is about the bird's imprisonment. Throughout the poem, the poet asks the bird to forgive him for the prison he has created for himself. He is a bird himself, but one "without flight or feather", so he could not fly and be free. The "great pane" is in fact the one that separates the poet from what is on the outside, imprisoning him in what he calls the "cruel cage I choose to inhabit". The "great pane" is symbol of the poet's selfishness but also of his great sadness:

This great pane
set between us,
was only my wish
to share your world
without cost.
To avoid the cold
which makes you shudder.
To avoid the rain
which soaks you while
it keeps your world
greening.
Sad, how it stifles
your many songs.
Sad, how it halts
a breeze which might

enter.....

The rhetorical questions in the end of the poem imply the fact that the poet was tired of his solitude, being in search of togetherness and company, even if it came from a little bird.

Trains and Valentines is a love poem. It is probably dedicated to Valentine's Day, a very important day for lovers all over the world, a day in which most of them run to get a valentine or a rose for their dear ones. In this poem, all happens in the Grand Central Station, in a complete hurly burly. On such a beautiful day, there are three kinds of lovers, as the poem clearly states: those who celebrate this day, those who pretend to forget it and those who need to forget it because they probably suffered a love failure.

Among it all are always
they who will
forget to remember
and more who must
remember to forget.

The train may be a symbol in this poem, standing for an easier access to our beloved. Perhaps that is why the poet chose everything to happen in their immediate proximity.

In the Spider's Web is a very touching poem based on age and death. The tone of the poem is depressing but makes you think at the same time of the passage of time. The poem appears as a monologue in which the poet addresses a person in a deplorable condition, a person "festooned with age and madness". This person is the representative of every one of us, at a considerable age. "The spider's web" may be the web of age, from which one "struggles feebly to set free". The struggle is painful and so is the fact that you realize the passage of time but you can do nothing to stop it.

Once you were Don Ameche, Charles Atlas, Paul Bunyan.

The man who could repair all broken things.

Now it takes too long to wake you.

Slumped in this easy chair, you
Struggle to lift your senses to face me.

.....
The weight of your being
Has been felled beyond resurrection.

No longer able to speak, eat or even think as before, we are all "in wait of the spider", we are all waiting for death.

A Lullaby is probably dedicated to a baby. The lullaby will make all the woes and moments of the day disappear, all the things "bow and hush". It will announce all that is beautiful and will announce sleep.

Hunting for the Moons of Mars is a poem dedicated to insects. The title could make the reader believe the poem is about the hunting for the moons of Mars. The reality is that "the Moons of Mars" is nothing but a metaphor for the "five tiny flies" and the hunting refers to the poet trying to catch these flies. The flies are imagined as "vaguely red like the winking Mars high in the winter night". The hunting goes very well until the last fly, "which will seek to drive me to madness until the week we share, expires behind us both, and he silently succumbs to his old age". The flies are a symbol for the early death and the poet's trying to hunt them is probably his attempt to deceive death.

In *The Sailboat Pond*, the stress is on nature in contrast with the city, on the peace and beauty of the park in contrast with the “clamor and motion” of the city. The poem presents the poet in Central Park, on a day in April 1998, meditating and observing everything around. In a world where the “pastel and greens of life reborn (...) speckle the skin of the murky pond”, where “slight birds speak from chance perches”, the poet sits on a bench contemplating “the heaven and center”, as if waiting for inspiration.

I sit grasping pen and yellow scrap,

share space in the ring of bench,
contemplate heaven and center
as if something could soon happen.

The poem is based particularly on visual imagery, rendered by words such as “pastel”, “greens”, “imposing towers”, “small birds”, “pen”, “yellow scrap”, “the dapple of gray and light”, but also on auditory images, suggested by “clamor and motion”, “speak”, “a child’s calling”, “the muted mutter of a passerby”.

A poem to June is dedicated to a hot month of the year, June. It is a month marked by joy and light, by sun and the songs of birds. The atmosphere is a happy one and is perfectly rendered in this poem. It is a poem of nature, presenting “a mourning dove” that “struts” and “robins” that “scamper amid the shards of new sun”. Even though the summer appears to have come too soon and the sun rises very early in the morning, we are still “willing”, moving “slow and graceful”.

To August Mosca is dedicated to one of the poet’s friends, Mosca, described as a very impressive person. The poem unfolds like a story, the action taking place on New Year’s Eve 1994. The story is said from Mosca’s perspective, and is addressed to an interlocutor very well known by him. The poem begins with the presentation of Mosca and his friend sitting in the latter’s studio and continues with the description of the studio:

Old cedar and evidence
of hardship and joy.
The many canvases
adorn browning walls,
each bearing
one moment defined.
Skylight guides northlight
to floorboards beside
the potblack woodstove
where our boot tips meet.

The poem goes on presenting the friend’s words that would remain in Mosca’s memory:

You tell me of doubt
and privation,
fruits and conquest,
rain against shingle and
the quiet of light.

Mosca expresses his admiration towards his friend, and sees himself in his place in a few years, “speaking of truth time taught, of exhilaration and regret, recalling all those words”.

The poem ends with Mosca expressing his regret that they did not live at the same time:

It's too bad we could not have been
young together, warming ourselves
in the Maytime sun
admiring the soft crescents of
a pastel lady.

The next poem, *The Swan and The Pond* is a metaphorical one. The poem is perhaps addressed to the reader, to any man. The "swan" therefore is the representative of every man, while the "pond" stands for the poet. While the swan or the man remains untouched by the world's "woeful tears", the pond or the poet insists to "absorb the pluvius days deep" into his soul. Although they seem so different, the swan and the pond complete each other and the poet is "offering buoyancy, eternal reflection/ and but the occasional/ undulant murmur/ of protest/ in verse".

Cinema Paradiso is dedicated to the poet's little girl, Ashley, when she was ten. The title of the poem is in fact the title of a film the poet watched with his daughter after a separation from his wife. The poem is perhaps one of the saddest from this collection and one of the most touching, in my opinion. It is about sharing a very sweet moment with his daughter in a very sad moment of his life. Their encounter is bitter sweet, as the poet knows that precious moment will come to an end and his arms will be "emptied" of her. As she is sitting in his lap, the poet feels that she is the most important person in his life and he could not live without her:

You, content and perfect within
the great cradle of my limbs.

Everything I
possess of worth.

I am holding you as an infant
again, preserving the secret truth.

How much my existence
depends upon you.

Allowing you to need
everything of me.

In what may seem to be a perfect evening, the poet has intense feelings. He feels that life is unjust because he has to sacrifice all the precious moments with his daughter to "other arms, other rooms". He feels sorry for not having let her know about the "great sadnesses of his life". He feels sorry for thinking that "no time can be spared" and that his daughter will always remain a little girl. But "the days take no pause. Not even for little girls".

Austerlitz at October's Ending presents the way the poet sees Austerlitz at the end of October. He is not pleased with the coming of October, denying "the coming of bareness and numbing". He waits for the warm season, when his "fingers will begin to move freely again" and "the empty will swell with the green". It is then when

We will all
relight the lanterns,

dance and praise
circles and spheres
again.

In *Lying with Marianne on St. Mark's Place*, the poet describes the experience of lying with Marianne on a bookshop shelf. He is just one of Marianne's men and she is just one of the poet's women.

She loves her men
silent and I love
my ladies profound.
There we lie, poised
in our communal in-
spirations, naked
musings and alliteration.

Still, the poet's feelings seem to be a little stronger, as he waits for her to turn and hug him, while she behaves as if she had never met him:

Often in the padlocked
midnight, I wait for
her to turn and embrace
me but still,
she acts as though she
never even knew me.

In *Creed*, the poet expresses his creed about eternity. He makes therefore reference to the drying puddles "after a night of rain", to the reaching up and balancing of the moon "on the tip of" the poet's finger, to the proceeding of a clock "in pointless circles" and to "the way/ your ribs, / without thought, / mimic the tides/ while you sleep". The poem ends with a confession:

Perhaps,
this is all

I know about
eternity.

The next poem, *Mexicans on Bicycles* is based on the Mexicans' migration to the United States and on their living the American dream. The poet presents the Mexicans' different jobs, also mentioning some famous Mexican people like Caesar Chavez and Diego Rivera to suggest the importance of the jobs they do:

One stops to cut my lawn.
One butters my bagel.
One admires my wife.
One clears my plate,
hands me a desert menu.
In the fields they
cultivate like Caesar Chavez.
Swinging from scaffolds
they paint like Diego Rivera.

They stack the stones
like Aztecs, they build us
temples beside the sea.

The poem goes on describing the Mexicans' families, the poet using some Spanish terms like "esposas", "niños" and "madres". The poet also describes the Mexicans as having "lovely faces", black eyes, "warm and brown" skin, being sweaty, and living "spare in the company of loneliness". They are all there because "the money is good", waiting for their dreams to come true:

And they are certain
that their dreams
will still be waiting,
tomorrow.

The poem *On Loving, Leaving, Television and Prosperity* is summarized even from the title and is an autobiographical poem. It is about the poet's love for his two wives, then his divorcing them. The poem unfolds more like a story, written in the first person from the poet's point of view. Television seems to have had a very important role in the poet's life. He had lost his T.V when he divorced his first wife. Then, his second wife had her own T.V and brought some others when he had finished his debt towards his first wife.

When I married
my second wife,
she had her own T.V.,
but let my daughter
and me
look at it.
When I finished
paying off
my first wife for
having been married to me,
my second wife
had money for T.V.s,
and she bought them.

He lost his T.Vs again when he divorced his second wife, but not only. He also lost his son and daughter. The poem goes on presenting the poet moving into a "bachelor bungalow", where he only had a radio to remind him to get up and go to work every day. We are then presented his wife who was feeling sorry for him and offered him her TV. The poem ends with the poet refusing his first wife's offer so that he could meditate at "just who/ might love a man/ with/ two wives/ three children/ and no T.V".

Love and Jeeps is dedicated to the poet's wife, Karen. The poem presents the idea that there were so many Jeeps on the street just like his wife's and he often mistook her for someone else for that reason. That is why the poet's lover appears in the poem as an indifferent woman, paying no attention to him:

Walking highways
you pass me by.
I am left behind
and asking why.
You never stop

to kiss and tell,
or inquire if
I am doing well.

The woman the poet imagines to be his wife always drives a Cherokee and the poet always sees her “on the corner or at the shore”. And yet she “seems not to see” him, “through the smoked glass” of her Cherokee. The poet seems very much in love, dedicating all his time to the woman he loves. “Counting Jeep”, “wondering (...) at all those places/ you might have been”, the poet creates an illusion, “that all those Cherokees should turn out to be” his lover. It is a very beautiful love poem.

In *We Mortals*, the poet summarizes all the things that we mortals do throughout our lives. Whether “we admire/ tallness and clarity”, “write/ poems and chant/ to the mysteries”, “weep/ for the spirits/ of fallen trees” or “thirsty/, we lie/ on our backs/ allowing our mouths/ to fill with rainwater”, we mortals always “hope to rise/ like blossoms/ from the dust”.

Love and Legerdemain is a metaphorical poem in which the poet makes a clever analogy between love and legerdemain. The poem presents a magician that performs some magic. All he does has a specific purpose, that of showing the meaning of love in the course of life. If the “length of cord” is the symbol of “the love we envision when we are young”, the cord cut into pieces symbolizes “all of the love affairs of your life”. The cord “which is whole” towards the end of the poem is “the last love of your life”, while the end of the cord is the symbol of “your final breath”.

In conclusion, Daniel Thomas Moran’s collection contains different characters that have their own personality. We are presented the figure of the doctor, the fireman, the barber, the bagel seller, the man making fortune cookies, but also the Mexicans on bicycles. Among these figures is the presence of Moran himself, presenting to his readers his own experiences, his own thoughts and meditations.

Moran’s approach seems experimental. Always trying things out, Daniel Thomas Moran uses different points of view and a new verbal strategy. Built around metaphors, using a long-lined narrative style, some social and psychological observations, or built like chopped up pieces, his poems remain extremely varied. Moran is the master of his techniques and, like the magician in his poem *Love and Legerdemain*, “he smiles as though/ he had the knowledge/ of the unknowable”.

POEMS AND TRANSLATIONS - *FROM HILO TO WILLOW POND*

POEME ȘI TRADUCERI - *DE LA HILO LA WILLOW POND*

Perhaps It Was Not Mars

Lord of all conflict,
outstanding upon
the new darkness
that July night,
subtle but certain
in that field of star.
Our eyes led
by a way of light
to the profile
of a waxing moon.
Perhaps Saturn,
who plants faith,
or Jupiter, whose
dominance moves
the thunder and skies.
It did not matter.
It was all
there before us.
Nameless and ancient.
Those million
pinholes in
the drape of night.
That moon left
scents for me
in the shadows
on your tender neck.
Until morning,
it was Mercury
god of eloquence,
and Venus ascending,
again and again.

This Journey

It is,
of course, one of
the well-worked
metaphors
employed by poets;
The long and pained journey.
The whorl² of road ahead.

Poate Nu Era Marte

Stăpân al tuturor conflictelor
domnind peste
noul întuneric
în acea noapte de iulie,
subtil dar sigur
în acel loc de stea.
Ochii noștri îndreptați
de un drum de lumină
spre profilul
unei luni în creștere.
Poate Saturn,
care propagă credința,
sau Jupiter, a cărui
influență mișcă
tunetul și cerurile.
Nu conta asta.
Era totul
acolo în fața noastră.
Vechi și fără nume.
Acele milioane
de găuri mici în
perdeaua nopții.
Luna aceea a lăsat
pentru mine parfumuri
în umbre
pe gâtul tău gingaș.
Până dimineață
era planeta Mercur,
zeul elocvenței,
și Venus ridicându-se,
iar și iar.

Călătoria Aceasta

Este,
desigur, una dintre
cele mai bine lucrate
metafore
folosite de poeți;
Călătoria lungă și anevoioasă.
Drumul întortocheat² ca un melc.

² lucru șerpuit, răsucit

The grand and stony
insurmountable summit.
The horizon which seems
always to occupy
the most distant point
of our seeing.
Sometimes a stretch
of desert for effect.
The path is always
rocky, muddy after
an endless rain.
Or baked by a sun
without remorse.
There is the fog,
thick as a cataract.
A wind like a
palm, pushing us back.
And we poets
are almost always
going it³ alone.
The sweet, unbearable
solitude, our crucifix,
our nourishment.

But today,
I will not make
another entry into
the log⁴ of my
own many miles⁵,
but say, rather,
that I have arrived at
that very place I
once saw in a dream.
It is as I had imagined.
And there was
Someone waiting.

Homefires

I'm looking forward
to a place to call home,
with a rack by the door,
to catch my sorry old hat
again, and again.
A familiar aroma
to fill my nostrils.
I'd like a big old chair
to fit my tired self

Creasta de netrecut
mare și pietroasă.
Orizontul ce pare
să ocupe întotdeauna
cel mai îndepărtat punct
al văzului nostru.
Câteodată câte un
deșert pentru efect.
Cărarea e întotdeauna
stâncoasă, noroiasă după
o ploaie fără sfârșit.
Sau prăjită de soare
fără remușcare.
Este ceața,
groasă ca o cataractă.
Un vânt ca o
palmă, împingându-ne înapoi.
Și noi poeții
aproape întotdeauna
o întreprindem³ singuri.
Dulcea, insuportabila
solitudine, crucifixul nostru,
hrana noastră.

Dar astăzi,
nu voi mai scrie
un nou paragraf în
jurnalul⁴
numeroaselor mele călătorii⁵,
ci voi spune, mai degrabă,
că am sosit
chiar în acel loc pe care
l-am văzut odată într-un vis.
E așa cum îmi imaginasem.
Și era cineva
acolo care mă aștepta.

Focurile din Cămin

Abia aștept să ajung
într-un loc pe care să-l numesc casă,
cu un cuier lângă ușă,
unde să-mi agăț vechea și amărâta pălărie
iar și iar.
O aromă familiară
să-mi umple nările.
Aș vrea un scaun mare, vechi
să se potrivească eului meu obosit

³ călătorie prin viață

⁴ un fel de jurnal sau o înregistrare a unei călătorii

⁵ călătoriile vieții în sens metaforic

like a favorite shoe,
near a fire where I can sit,
contemplate my fortunes
and woes,
hold my babes in lap
and tell them
all the tales I've collected
in the days gone before.
And watch snowflakes
land melting like dreams,
on the big shadetree I
had planted with just
a spade and a palm.

30 Jan 02 at Seven a.m.

Today
it's the golds
which find
their voice at morning.
Expressions
from the moist earth,
the lifting dark.
In the
sleeping winter
grasses.
The ancient moss.
In the ribs
of trees
bared by November.
They flow
down the faces
of this hill.
Until the sun
is free of
the treetops.
Until they melt
into the crucible⁶
of Willow Pond.
Until the
shimmering is
left to memory.
Until this hill
is but straw again.

Dr. Kelt's Parking Lot at 7:30 a.m.

Likely, it's the worriers
who arrive so very early,
even before The Doctor has

ca pantoful preferat,
lângă un foc unde să pot sta,
să contemplez la succesele
și necazurile mele,
să-mi țin copii în poală
și să le spun
toate poveștile pe care le-am adunat
în vremurile apuse.
Și să privesc cum fulgii de nea
se topesc atingând pământul, ca visele,
pe uriașa umbră a copacului pe care
îl plantasem doar cu
palma și lopata.

30 Ianuarie 2002 la șapte a.m

Astăzi
nuanțele de auriu sunt cele
care-și capătă
vocile dimineața.
Expresii
ale pământului umed,
ale întunericului ce se înalță.
În
ierburile adormite ale
iernii.
Mușchiul bătrân.
În nervurile
copacilor
goi până în noiembrie.
Ele curg
la vale pe fețele
acestui deal.
Până ce soarele
se eliberează dintre
vârfurile copacilor.
Până se topesc
în creuzetul⁶
din Willow Pond.
Până ce
sclipirea e
lăsată memoriei.
Până ce acest deal
e din nou doar paie.

Locul de Parcare al Dr.Kelt la 7:30 a.m

Probabil, neliniștii sunt cei
care sosesc atât de devreme,
chiar înainte ca Doctorul să

⁶ creuzet, vas în care se topesc lucruri

swiped at his alarm that
one last time, prescribed
for himself another
ten minutes of precious sleeping.
Beside the warm length of his wife.
Inside the safe of his home
in the woods someplace far from here.
Something of concern
awakened the worriers early today.
So they arrived one by one by one
their tires and weight
gently grinding the gravel.
They settle and cut their motors,
lean back into the seat
with a cup of coffee, perhaps even
some old book of poems.
They learn slowly to love patience
as the trees fill with light
and the conversations of birds.
In this, the early and the quiet,
they forget to worry, forego
all their thoughts, concerns
about the aging and ache rising
softly in their sinews.
Without even knowing, they are
already cured.

Travelling

for Glenn Cuyjet

Sometimes
I take the
long way
home.
To see
what
I have not
been missing.
To be
nearer
those things
I can
do without.
I fulfill
that need
for distance
and
misspent time.
Semi-circles
in exchange for
straight lines.

fi lovit ceasul deșteptător pentru
ultima dată, înainte să-și fi prescris
încă
zece minute de somn dulce.
Lângă corpul cald al soției lui.
În siguranța căminului său
undeva în păduri departe de aici.
O grijă
i-a deșteptat pe cei neliniștiți devreme azi.
Așa că au sosit unul câte unul
greutatea și roțile lor
scrâșnind ușor pe pietriș.
Se așează și-și opresc motoarele,
rezemându-se pe scaun
cu o ceașcă de cafea, sau chiar
cu un volum vechi de poezii.
Învață încet să iubească răbdarea
așa cum copacii se umplu de lumină
și conversația păsărilor.
În această oră timpurie și mută,
ei uită să se îngrijoreze, renunță la
toate gândurile lor, grijile
despre vârstă și durere urcându-se
lin în mușchi.
Fără ca măcar să știe, ei sunt
deja vindecați.

Călătorind

pentru Glenn Cuyjet

Câteodată
iau
calea lungă
spre casă.
Să văd
ceea ce
nu mi-a
lipsit.
Să fiu
mai aproape
de acele lucruri
de care
mă pot lipsi.
Satisfac
acea nevoie
de distanță
și
timp irosit.
Semi-cercuri
în loc de
linii drepte.

The Song of Adam

Beneath
these ribs
I bear
a mark
Where I tore
my belly
Upon
the dark.

Between
Flesh⁷ & forever
I could
not doubt
The dark
came in,
But some light
got out.

Beside The Rain At Homer's

Framed in Homer's⁸ windowbooth,
we study each other and
raindrops bouncing up
from pavement and glass.
The errant leaf rides
a mad wadi towards Sixth⁹.
The city slumps like
a coal miner in a hot shower.
A Christmas omelet.
Coffee and cream in heavy cups.
The scent of mint tea on your lips.
Garlic climbs the air like whitewash.

We speak of our leavings and home.

The sad ills carried
like last week's laundry.
Memory of joy and foolish youth.
We wonder at the past in chorus.
The future a spoonful of
sugarcubes and castor oil.
The rain in The Village spares no one.
Surely, this water which sustains us
could have waited until Monday.
But we sit warm, and willing and ponder,

Cântecul lui Adam

Sub
aceste coaste
am
un semn
În locul în care mi-am sfâșiat
pântecul
În
întuneric.

Între
trup⁷ & eternitate
de care nu mă puteam
îndoi
Întunericul
a venit,
Dar puțină lumină
a reușit să scape afară .

La Adăpost de Ploaie în Restaurantul Homer

Încadrați de separeul de sticlă de la Homer⁸
ne studiem unul pe altul și
picăturile de ploaie care sar în sus
de pe trotuar și geam.
Frunza rătăcitoare străbate
o vale seacă grozavă spre Sixth Avenue⁹.
Orașul se pleoștește asemeni
unui miner ce face un duș fierbinte.
O omletă de Crăciun.
Cafea și frișcă în cești grele.
Parfumul de ceai de mentă pe buzele tale.
Usturoiul se înalță în aer ca varul stins.

Vorbim despre plecările noastre și despre
casă.

Relele dureroase duse la spălat
ca rufele de săptămâna trecută.
Amintirea veseliei și tinereții protesti.
Ne mirăm de trecut în cor.
Viitorul o lingură de
cuburi de zahăr și ulei de ricin.
Ploaia din The Village nu cruță pe nimeni.
Desigur, această apă care ne întărește
ar fi putut aștepta până luni.
Dar noi stăm încălziți, bucuroși și medităm

⁷ trup, carne

⁸ loc în care se poate servi o gustare, în special micul dejun, și nu se servesc băuturi alcoolice

⁹ Sixth Avenue în Manhattan

How shall we make it home?

One old umbrella and
a day with no sympathy
which insists true love
lives well above the clouds.
Throw it over your shoulders and
be on your way.

Never Cross a Woman

For Eileen

There she came, as if from
nowhere; Betty Friedan,
the Mother of all wo-
man; The feminine my-
stic lobbying just-
ice with an upraised
fist, high priestess of
uterine actual-
ization. There she came in
a rusty old Ply-
mouth daring as she must to
navigate the tight
spots; careening off¹⁰ of
the nice lady's
new Beemer in the noon-
time bedlam of a Sag
Harbor¹¹ summer and step-
ped out to the con-
frontation. The lady said,
“Save the speech, Betty. Who's
going to pay for the god-
damned crease in my door? When
my husband sees this, he's going to kill
me.”

While You Were Away

The pale car found its berth
on a worn corner of lawn.
I emerge and struggle
across the uneven ground,
through a blackness
empty and dense.
Our moon, absent
in this sharp October sky
has assumed its rest
below the ledge of horizon.

Cum o să ajungem oare acasă?

O umbrelă veche și
o zi fără milă
care insistă că dragostea adevărată
se află undeva foarte sus, dincolo de nori.
Arunc-o pe umăr și
du-te pe drumul tău.

Niciodată Nu Supăra o Femeie

Pentru Eileen

Și iată ea a apărut, ca
de nicăieri; Betty Friedan,
Mama tuturor fe-
meilor; Enigmatică feminină
ce influențează justi-
ția cu un pumn
ridicat, preoteasă distinsă a
actualiză-
rii uterine. Iată că ea a venit într-un
bătrân și ruginit Ply-
mouth îndrăznind, căci n-are încotro, să
navigheze prin apele
tulburi; izbind¹⁰
noul BMW al
drăguței domnișoare în
balamucul amiezii
într-o vară în Sag
Harbor¹¹, a ieșit să se
certe. Doamna a spus,
„Scutește-mă de vorbărie, Betty. Cine
o să plătească pentru blestemata de
spărtură din ușa mea? Mă
omorâ bărbatu-meu când o să vadă
asta.”

În Timp Ce Erai Plecată

Mașina spălăcită a ancorat
într-un colț uzat al peluzei.
Ies și mă lupt să pășesc
pe un pământ denivelat,
printr-un întuneric
gol și dens.
Luna noastră, absentă
pe acest cer senin de octombrie
și-a asumat odihna
sub linia orizontului.

¹⁰ sugerează lovitura ce poate apărea într-un accident de mașină

¹¹ orașel de lângă locul în care locuiește autorul, loc în care a avut loc accidentul

Only the incidental
splay of lamplight spilling
from the window of
an adjacent household,
keeps me from collision
with those elements
I should recall, but cannot.
My chilled fingers grasp a key
which fumbles reluctant
into that place it must go.
Twisting the knob, the door
falls into a darkened room.
Inside and alone, a silence
competes with the night.
Some small bit within me
anticipates a woman's voice,
calling to me from beyond sight.
It says, how good you are home.
Instead, a most uneasy quiet
is disturbed by a thought
that home can only be
where that voice is, and
if so, then where am I now?
And what
shall I call this place
tonight?

To Begin Winter

Two squirrels
chase the last
hours of autumn
through a mantle
of brittle leaves.
A black flock
alights like snow
over the willow
beside the pond.
The sun lies
down for the night
in late afternoon.

Tonight
a warm touch
will be welcome.
A soft lamp
in a window.
A leap of flame
in the throat
of a stone hearth.
And perhaps,
a single

Doar panta
accidentală a luminii de lampă revărsându-se
de la fereastra unei
gospodării învecinate,
mă oprește din a mă ciocni
cu acele elemente
de care ar trebui să-mi amintesc, dar nu pot.
Degetele-mi înghețate apucă o cheie
care bâjbăie șovăielnic în
locul unde ar trebui să intre.
Răsucind mânerul, ușa
se deschide spre o cameră întunecată.
Tainică și stingheră, o liniște
se ia la întrecere cu noaptea.
O părticică din mine
anticipează vocea unei femei,
strigându-mă din întuneric.
Îmi spune că e bine că am ajuns acasă.
În schimb, cea mai terifiantă tăcere
e tulburată de gândul
că acasă poate fi doar
unde se aude acea voce, și
în acest caz, unde sunt eu acum?
Și cum
să numesc acest loc
în seara asta?

Începutul Iernii

Două veverițe
aleargă după ultimele
ore ale toamnei
printr-o mantie
de frunze fragile.
Un stol de păsări negre
se așează ca zăpada
pe salcia
de lângă lac.
Soarele coboară
la culcare
după-amiaza târziu.

În seara asta
o atingere caldă
va fi binevenită.
O lampă cu o lumină caldă
la o fereastră.
O scânteie de foc
în gura
unui șemineu de piatră.
Și probabil,
un singur

green thought
of Spring.

As We Fall Asleep

I am
the
teacup.
Against
me, you
round
yourself
and
hang
your legs
over
the rim.

God

He is the beginning,
and the end.
The bearer of all forevers.
His finger tips
swirl galaxies.
His eye sees
the very codes of life.
With his mercy
He brought forth
purgatory, and
men with two cheeks.
In his wisdom,
He wished a deluge
upon the Earth,
and fashioned Darwin
from the muck.
He is more
than we dare know.
and yet less,
than we can imagine.
He made tinmen and popes.
Black holes and the aurora borealis.
He is love and
love is blind.
He loves a good fight.
He enjoys His fame.
He had me fail geometry and
made trees which became
the masts of ships and
the bunks in the death camps.
He conceived of

gând verde
de primăvară.

Când Adormim

Eu
sunt
ceașca de cafea.
În jurul
meu, te
rotești
și-ți
lași
picioarele
să atârne
peste
margine.

Dumnezeu

El e începutul
și sfârșitul.
Purtătorul tuturor veciilor.
Degetele lui ating ușor
galaxiile ca un vârtej.
Ochiul lui vede
toate codurile vieții.
Cu mila lui
A dat naștere
purgatoriului, și
bărbaților cu două fețe.
În înțelepciunea lui,
El a dorit să fie potop
pe Pământ,
și l-a făcut pe Darwin
din noroi.
El e mai mult
decât cutezăm noi să cunoaștem.
și totuși mai puțin,
decât ne putem imagina.
El a făcut tinichigii și preoți.
Găurile negre și aurora boreală.
El e iubire
și iubirea e oarbă.
El iubește lupta dreaptă.
Se bucură de Faima lui.
M-a făcut să pic la geometrie și
a făcut copacii care au devenit
catargele vapoarelor și
paturi în lagărele morții.
El a conceput

hummingbirds and nuclear physics.
He is indeed most righteous.
In His firmament
evil never triumphs.

He makes
plaster madonnas weep and
causes deserts and cancer and
snowflakes and stillbirths and
fireflies and widows and
shadows and the apocalypse.
He knows
everyone by name.
He listens to prayers.
He is the landlord
the taxman and the concierge.
He is surely one
of us.

The Gardener and The Garden

She still tends
to the garden where
she once lived
with her husband.
Even now he is not home.
Their children
continue to grow tall
just by the rain and sun.
Like their father
they spread their seeds
in the crags of
distant fields.
She returns as she can,
falls to her knees again,
to battle the
persistent weeds.
She plucks at blemishes
of browning petals,
picks the aphids¹² from
the tender hollows of roses.
She stands upon the former,
feels the soft earth
between her toes.
She grasps familiar tools.
A bee carries away
a mouthful of nectar
it will soon forget.
The red cat who once

Păsările colibri și fizica nucleară.
El este într-adevăr foarte drept.
La el în ceruri,
răul nu triumfă niciodată.

El face
madonele de gips să plângă și
pricinuieste deșerturi, cancer,
fulgi de zăpadă și nașterea de copii morți,
licurici, văduve,
umbre și apocalipsa.
El știe
pe fiecare după nume.
Ascultă rugăciunile.
El e stăpânul,
inspectorul financiar și portarul.
E cu siguranță unul
dintre noi.

Grădinarul și Grădina

Ea încă îngrijește
grădina unde
a locuit odată
cu soțul ei.
Nici acum el nu e acasă.
Copiii lor
continuă să crească
doar cu ploaie și soare.
Ca și tatăl lor
ei își răspândesc semințele
pe piscurile
câmpurilor îndepărtate.
Ea se întoarce cum poate,
cade în genunchi iar,
pentru a se lupta
cu persistentele buruieni.
Ea smulge petele
de pe petalele ce se înnegresc,
strânge afidele¹² de pe
scobiturile delicate ale trandafirilor.
Ea se sprijină pe primul,
simțind pământul moale
între degetele de la picioare.
Se apucă de unelte familiare.
O albină duce cu sine
puțin nectar
de care va uita în curând.
Pisica roșie care odată

¹² subordin de insecte homoptere, cuprinzând păduchii de plante mici, cu forme aripate și nearipate

slept in her slipper,
laps at the bowl of water
she has just refreshed
and disappears beneath
her old porch.

Walking Central Park At Dusk

In the captured divinity
of this lush and rolling¹³ paradise,

One Olmsted¹⁴ witnessed, lost
deep in perfect sleep.

Our fingers woven,
steps have found their meter.

Enjoined¹⁵ in the sway
of this gentle strolling.

Following a path beside ponds
which blacken beneath willows.

Definition retires in deference
to the rising nightfall.

Extinguishing just beyond seeing,
a string of lamp posts,

Stars perching on pedestals.
They stand tall and elegant.

Illuminate the way home.

Concerning Ants

Never say can't
To any ant.
For you can trust
His work is a must.

Don't waste words dissuading
His living's parading.
He's abandoned his will
To exist for his hill.

Never say never

adormise în papuci,
lipăie apa din castron
pe care ea tocmai a schimbat-o
și dispăre sub
vechea ei terasă.

Plimbare prin Central Park în Amurg

În divinitatea capturată
a acestui paradis luxuriant cu văi¹³,

Pe care l-a ajutat să existe Olmsted¹⁴,
cufundat
într-un somn adânc.

Degetele noastre se împletesc,
pașii și-au găsit lungimea.

Uniți¹⁵ în legănarea
acestei plimbări dulci.

Mergând pe o potecă de lângă lacuri
ce se întunecă sub sălcii.

Claritatea se retrage în semn de respect
în fața amurgului ce se-apropie.

Stingându-se chiar înainte de a fi văzut,
un șir de stâlpi de iluminat,

Stele cocoțate pe pedestale.
Stau înalte și elegante.

Iluminează drumul spre casă.

Despre Furnici

Nicicând „nu pot” să nu-i zici
Unei furnici.
Fiindcă, pe bună dreptate
Munca ei e o necesitate

Nu-ți răci gura de pomană
Spunându-i să n-o ia la goană.
Ea și-a aruncat viața la gunoi
Trăiește numai pentru mușuroi.

Niciodată să nu spui niciodată

¹³ deluros, văluos, cu coline

¹⁴ cel care a proiectat Parcul Central din New York, dar și alte parcuri din America

¹⁵ uniți braț la braț

The ant is too clever.
Don't waste your time asking
If satisfaction his tasks bring.

No antipathies lurking
For he's too busy working.
Whether lugging or linking
He can't bother with thinking.

Not a moment for fretting
About his giving and getting.
You will not hear him ranting
About all his anting.
The language of ant
Does not include can't.

Landscapes

for Susannah McCorkle

How I worship
all of those
scars of battle
which decorate
your being.
The one which
saved your breast.
The one the dog
left in the soft
swell of your forearm.
Those delicate places
at your hip which
mark the pulling of
love through time.
The evidence of
surgeons' blades
which preserved
you for me.
You carry them all
so very well.
The ribbons and
the dangling stars.
The fault lines
through the valleys.
The shorelines
eroded by wind.
Those gullies
carved out by rainfalling.
Echoes of
conflict and valor.
The singing of
time upon your face.
The soft straining

Furnica este prea deșteaptă.
Nu-ți pierde timpul întrebând
Dacă treburile sale îi aduc satisfacție.

Antipatiile nu stau la pândă
Pentru că e prea ocupată cu munca.
Fie că leagă sau cară
Ea nu-și bate capul chibzuind.

Nici o clipă nu se neliniștește
Pentru daruri și achiziții
N-o vei auzi niciodată declamând
Hărnicia ei.
Limba unei furnici, fără doar și poate
Nu-l include pe „nu se poate”.

Peisaje

dedicație Suzanei McCorkle

Cât ador
toate acele
cicatrici din luptă
care îți împodobesc
ființa.
Cea care
ți-a salvat pieptul.
Cea pe care câinele
a lăsat-o în carnea
moale a antebrațului tău.
Acele zone delicate
de la șold care
marchează extinderea
iubirii de-a lungul timpului.
Semnul
lamelor chirurgilor
care te-au păstrat neschimbată
pentru mine.
Le porți pe toate
atât de bine.
Panglicile și
stelele pandantiv .
Liniile de fractură
dintre văi.
Malurile
erodate de vânt.
Acele șanțuri
săpate de ploi torențiale.
Ecouri ale
conflictului și vitejiei.
Cântarea
timpului pe fața ta.
Încordarea dulce

of long bones.
Pains carried
and conquered.
Evidence of living
my fingers now
trace with joy.

Uptown

On the R Train¹⁶
uptown, eyes
avert from
connection, jaws
held close
to the throat, hips
pressed to hip, shoulders
onetothenext.
We slide on
orange seats, intent
on distance.
Attention paid to
filth between feet.
Books, covers
well-worn, read
one page at a time.

On the R Train
uptown, trackjoints
mark time, brakes
express in
falsetto tones.
The trainman,
the only one
who knows
what lies ahead.
He warns us
to stand clear of
the closing doors.
And we all
stand clear of
the closing doors.
Then we turn
one more page.
Bow heads in
thanksgiving.
Prepare for
ourselves and
our silences
to
be

a oaselor lungi.
Dureri avute
și învinse.
Semne al vieții
pe care degetele mele
le trasează acum cu bucurie.

În centru

În Trenul R¹⁶
din centru, ochii
se feresc de
oameni, gura
ținută aproape
de gât, șoldurile
lipite, umerii
unul lângă altul.
Alunecăm pe
locuri portocalii, concentrați
la distanță.
Atenție acordată
mizeriei dintre picioare.
Cărți, coperti
uzate, citite
câte o pagină.

În trenul R
în centru, îmbinarea liniilor de cale ferată
marchează timpul, frânele
se exprimă în
tonuri de falsetto.
Muncitorul feroviar,
singurul
care știe
ce ne așteaptă.
El ne avertizează
să stăm departe de
ușile ce se închid.
Și cu toții
stăm departe de
ușile ce se închid.
Apoi mai întorcem
încă o pagină.
Înclinăm capetele în
semn de mulțumire.
Ne pregătim
pe noi și
tăcerea noastră
să
fim

¹⁶ linie de metrou în New York

hurtled
ahead
to
the
next
stop
UPTOWN

Spectrums

Six this morning,
the sun
lies to me like
an insincere lover.
It says
to me, see
how I allow
dew to linger
at your feet,
as you set out
to wander.
It points
to these gentle
sparks of light
which whisper
over the moss.
It considers itself
a gentle god,
adoring as
the mother
of a newborn.
It says,
I promise to not
burden you
at noon and two,
with the
unbearable weight
of my radiance,
or halt
the course of
this early breeze,
or drive you
deep into the shade.

It suggests
sublimely,
Have I not
delivered this day?
Encouraged
the birds
to proclaim it?
Have I not

aruncați
înainte
spre
următoarea
stație
ÎN CENTRU

Spectre

Șase în dimineața asta
soarele
mă minte ca
o iubită nesinceră.
Îmi
spune, vezi
cum permit
ca roua să zăbovească
la picioarele tale,
pe când tu pornești
în pribegire.
Arată
spre aceste blânde
raze de lumină
care şușotesc
peste mușchi.
Se consideră
un zeu bun,
iubitor ca
mama
unui nou-născut.
El spune,
promit să nu te
împovărez
la amiază și la două,
cu
greutatea insuportabilă
a strălucirii mele,
sau să opresc
cursul
acestei brize timpurii,
sau să te împing
adânc în umbră.

El sugerează
în mod sublim,
Nu v-am dat
lumină astăzi?
Nu am încurajat
păsările
să-l proclame?
Nu v-am

willed to you
all that is
cerulean and green?
So, as
a man in love
with beginnings,
I ignore the
water which
begins to coalesce
upon my upper lip,
lift my head to
squint at the sky.

Waiting for Louie the Clip

Over at the barbershop
Louie the Clip¹⁷ moves in tiny circles
through the leafy¹⁸ light of afternoon,
Comb and
scissors
spar in the lilac air
like birds upon
the tips of his fingers.
A canopied man
looks
into a mile deep reflection.
Sitting still and straight,
Only his stories
move slowly across his lips.
The talk
is of ailing relations
the new stopsign
the hurricanes that did not come
this year
when there might be scallops
again.
Louie the Clip
never hears anything to quibble about.

He hasn't nicked an ear
in years.
Lifetimes of hair
come to
rest at
his feet.
The best tales
drop
into his pockets.
He won't ask you how you want it,

urat
tot ce e
albastru ca cerul și verde?
Așadar, ca
un bărbat îndrăgostit
de începuturi,
ignor
broboanele ce
încep să se formeze
pe buza mea de sus,
îmi ridic capul ca să
privesc cum pot mai bine cerul.

Așteptându-l pe Louie Frizerul

Peste drum la frizerie
Louie Frizerul¹⁷ se mișcă în cercuri restrânse
prin lumina frunzoasă¹⁸ a după-amiezii,
Pieptenele și
foarfecele
se încaieră în aerul de liliac
ca păsările pe
vârfurile degetelor lui.
Un bărbat în baldachin
se uită
într-o reflecție profundă.
Stând drept și nemișcat,
Doar poveștile
î se mișcă încet pe buze.
Vorbește
despre rudele lui bolnave
despre noul semn de autobuz
uraganele care n-au venit
anul ăsta
când ar putea fi scoici
din nou.
Louie Frizerul
nu aude niciodată nimic cu care să nu fie de
acord.

Nu a mai crestat nici o ureche
de ani buni.
Decade de păr
ajung să
se odihnească la
picioarele sale.
Cele mai bune povești
îi cad
în buzunare.
El nu te întrebă cum vrei părul,

¹⁷ abreviere de la "Louie the Clipper", termen argotic pentru "Louie the Barber"

¹⁸ cu multe frunze, frunzoasă

He knows.

Everywhere
the memories of oldmen
and
the sound
of hair
hitting the tile.
All day
 Louie the Clip
sweeps it all
into a far corner
until
 at the end
 it appears to be
a sleeping cat.

Willow Pond on a Morning Before Spring

The wraith of
Winter's final test,
having left
the impression of
its heavy steps,
Rain-filled
on the side of
the softening hill,
Has fled with
the wind which
played in the eaves,
And spun
wild and willful
eastward
to dapple the sea.

Left, a litter
of fractured branch
beneath a calm
which is blue
and weightless.
That snow, which we
cleared and piled,
while our fingers numbed,
And this world
we know
shimmered,
with chill and crystal,
has wilted and withdrawn
again into
the sodden earth.

Știe.

Pretutindeni
amintirile bătrânilor
 și
sunetul
părului
lovind pardoseala.
Toată ziua
 Louie Frizerul
îl mătură pe tot
într-un colț îndepărtat
până ce
 la sfârșit
 apare ca
o pisică adormită.

Willow Pond într-o Dimineață Înainte De Venirea Primăverii

Năluca
Ultimelor zvârcoliri ale iernii,
lăsând
impresia
pașilor ei grei,
Plină de ploaie
pe coasta
dealului înmuiat,
A fugit cu
vântul care
se juca în streșini,
Și s-a rotit
sălbatic și încăpățânat
spre est
ca să împestrițeze marea.

La stânga, resturi
de ramuri rupte
sub o liniște
albastră
și imponderabilă.
Acea zăpadă, pe care
am strâns-o grămadă,
cu degetele amorțite,
Și această lume
pe care o știm
strălucitoare,
răcoroasă și cristalină,
s-a topit, retrăgându-se
din nou în
pământul mustind de apă.

A History Lesson

We write
our histories
in pencil,
our dreams
in ink.
But time
withers
frail pulp,
much faster
than lead,
much faster
than bled color.
So we must
recall, recite
the drama
of our days,
repeat what
is true
and believed,
over and over
as prayer.

Orphans

In this world
orphans beget orphans;
misery throbs
like a distant drum.
If only agony
were bread and
despair
a cool stream.
If only futility
were wisdom and
anguish
a field of sunflowers
stretching to the
copper plum horizon.

Being

Naked, I
Gather¹⁹ a morning
which awakens
these leaves.

O Lecție de Istorie

Noi scriem
istoriile noastre
în creion,
visele noastre
în cerneală.
Dar timpul
ofilește
pulpa fragilă,
mai rapid
decât plumbul,
mai rapid
decât culoarea sângerie.
Așadar trebuie
să ne amintim, să relatăm
drama
zilelor noastre,
să repetăm ce
e adevărat
și crezut,
iar și iar,
ca o rugăciune.

Orfani

În această lume
orfanii dau naștere orfanilor;
suferința vibrează
ca o tobă îndepărtată.
Măcar dacă agonia
ar fi pâine și
disperarea
un pârâu rece.
Măcar dacă zădărnicia
ar fi înțelepciune și
suferința
un câmp de floarea soarelui
întinzându-se spre
orizontul roșu maroniu.

Fiind

Gol,
Adun¹⁹ o dimineață
care deșteaptă
aceste frunze.

¹⁹ a aduna laolaltă toate elementele dimineții în sens emoțional

Pulse in
my bone
the only
rhythm
I own.

Breaths I
am forming
become one with
the breeze.

Ess-A-Bagel
for Scott Stein

We have surely been
here before,
and many times.
In this brief
Enclosure²⁰ where
bagels are birthed
all day and night and
not just any bagels but
thoroughbred bagels,
crown jewel bagels,
the bagels Abraham
prophesied for the
Chosen People of Stuytown²¹.
Before its²² door,
the great broad expanse
of First Avenue,
rises gently toward midtown.
The forever of it
rolling out from
Hellgate to The South Seas.
Yet, in this place,
everything is shoulder-width
and no more.
Brown top table squares²³
where the faithful
hunch in quiet worship,
before tubelights
in a chilled case of
fish corpses and cheese.
The little men in their

Ess-A-Hats²⁴ squeeze by

Pulsez în
corpul meu
singurul
ritm
pe care-l am.

Respirațiile
la care dau naștere
devin una cu
briza.

Ess-A-Bagel
dedicație lui Scott Stein

Sigur am mai fost
aici înainte,
și de multe ori.
În acest mic
Magazin²⁰ unde
covrigi sunt făcuți
toată ziua și toată noaptea și
nu orice fel de covrigi ci
covrigi foarte buni,
covrigi în forma bijuteriilor de lux,
covrigii pe care Abraham
i-a prezis pentru
Protipendada din Stuytown.²¹
În fața ușii sale²²,
întinderea largă
a lui First Avenue,
duce ușor spre centru.
Eternitatea ei
întinzându-se de la
Hellgate la South Seas.
Totuși, în acest loc,
totul e de mărimea umărului
și nu mai mare.
Măsuțele pătrate maro²³
unde credincioșii
se apleacă închinându-se în liniște
la lumina lămpilor
într-o cameră cu
pești morți și brânză.
Omuleții în

Pălăriile lor Ess²⁴ se înghesuie

²⁰ loc mic, magazinaș

²¹ grup de clădiri din Manhattan; zona e denumită după primul guvernator al New York-ului, Peter Stuyvesant, dar abreviată Stuytown; cei aleși fac parte din aristocrația New York-ului

²² "its" se referă la ușa covrigăriei

²³ descriere a măsuțelor pătrate maro din covrigărie

again and again and again,
dissecting sighs of steam
from bagels pursy flesh,

opened like oysters
to be schmeared with
delicacies beyond poetry.
Taste and texture and
Kosher perfumes painting
the dense air with life.
You and I,
once more sitting,
our knees meshed like
primitive gears, we
lunge forward and back,
capture the overflow with
each considered²⁵ bite.
With an ancient rhythm
we speak our prayers to
wealth and abundance.

The Volunteers

At a few revolutions
beyond the noon,
The fire siren
lets loose.
Hearts stutter.
Birds lurch from perches.
The new Spring air shudders.
Within these moments,
men have answered.
Station doors
are flung wide and high.
The many tons of
red and chrome, beneath,
spinning light frenzy.
Sirens cut the still like
a scream at midnight.
In their high boots
and helmets, they are
consumed by anticipation,
hoping to be set back on
their heels by the heat,
awestruck by a conflagration.
They imagine skyscrapers, and
the very fires of Hell.
A child in a high orphanage window,

iar și iar,
privind aburul ieșind
din covrigii grași,

deschiși ca stridiile
pentru a fi unși cu
delicatese divine ca un poem.
Savoare, textură și
parfumuri Kosher colorând
aerul dens cu viață.
Tu și cu mine,
stând încă o dată,
genunchii noștri împlețiți ca
niște angrenaje primitive, ne
năpustim înainte și înapoi,
prinzând această revărsare cu
fiecare mușcătură voită²⁵.
Cu un ritm vechi
ne rostim rugăciunile pentru
sănătate și belșug.

Voluntarii

După câteva rotiri
după-amiază,
Sirena de foc
se dezleagă.
Sufletele se închid.
Păsările încearcă să zboare de pe stinghii.
Noul aer de Primăvară tremură.
În aceste clipe,
oamenii au răspuns.
Ușile gării
sunt deschise cu zgomot.
Și o grămadă de
roșu și crom, dedesupt,
frenzie de lumină rotitoare.
Sirenele sparg tăcerea ca
un țipăt în miez de noapte.
În coifurile și cizmele lor
înalte, ei sunt
mistuiți de nerăbdare,
sperând să fie puși din nou
pe picioare de căldură,
copleșiți de un incendiu.
Își imaginează zgârie-nori, și
focurile Iadului însuși.
Un copil de la fereastra unui orfelinat,

²⁴ joc de cuvinte pornind de la numele magazinului, Ess-a-Bagel; muncitorii care lucrează în Ess-a-Bagel poartă pălării Ess

²⁵ voit, intenționat, gândit înainte

about to perish or leap.
They want to wonder whether,
the hoses will reach the flames,
if their bodies, boiled in fatigue,
will hold out, if they will
escape with their lives and
a good story to tell, forever.

But once more, they are
back in a nickel's time,
heavy hats in hand, tall boots
dry and ready to be rehung.
It was . . . only a pile of leaves
. . . a kettle left to boil too long
. . . some horror only imagined
which smelled like smoke.
And they are back in the shed,
back to work, back to bed,
the truck not even dusty,
the motor barely warmed.
They strike a flame
to light a smoke.
They extinguish the flames
in their throats with
a bottle of something cold.
They begin to listen.
Again.

A Side of Life

watching this
snowy egret
racing its own
reflection
across a
still sky
blue bay

like a man

it senses
no matter
how hard
it flies
its best hope
is just
to keep up

with itself.

pe cale să moară sau să sară.
Vor să se întrebe dacă,
casele vor fi cuprinse de flăcări,
dacă trupurile lor, fierte de oboseală,
vor rezista, dacă vor
scăpa cu viață și
cu o poveste bună de spus, pentru totdeauna.

Dar încă odată, ei sunt
din nou în epoca unei parale,
cu pălării masive în mână, cizme înalte
uscate și gata de a fi agățate din nou.
Doar . . . un morman de frunze
. . . un ibric lăsat la fiert prea mult
. . . niște spaime de-abia imaginate
Dădeau miros de fum.
Și sunt înapoi în șopron,
înapoi la lucru, în pat,
camionul nu e nici măcar prăfuit,
motorul de-abia încălzit.
Aprind o flacără
ca să facă fum.
Sting flăcările
din găturile lor cu
o sticlă de ceva rece.
Încep să asculte.
Din nou.

O Latură a Vieții

privind această
egretă de zăpadă
urmărindu-și propria
reflecție
pe
cerul senin
golful albastru

ca un bărbat

se simte
indiferent
cât de tare
zboară
speranța sa
e doar
să țină pasul

cu ea.

Reincarnation

If it were
I had met you
years ago,
while the white
of my beard
could have
not been imagined,
before my eyes
became nested
in these subtle
rays of aging.
We could have
held the many
years now retreating.
We could have
caressed the smooth
of our faces
with fingers
unchallenged,
paced steps
toward a history
which would ever
fall gently behind.
We would have
waited for no one,
while the dark
had its turn,
while the rain
had its day.
While we were
so busy being
someone else.

It's Snowing

Now, remember those nights.
How the snow fell, voiceless,
just beyond our sleeping.
And sunrise would find you
at your desk at The Highway Dept²⁶.
You, for so many years,
The Mother of all
intersections and sidestreets.
Beside a black phone.
An eye to the window as
the curtain rose up
on a beleaguered day.
In a spare moment

²⁶ abreviere de la "department"

Reîncarnare

Dacă ar fi
să te fi cunoscut
acum câțiva ani,
când albul
bărbii mele
n-ar fi putut
fi închipuit,
înainte ca ochii mei
să-și facă cuib
în aceste subtile
raze ale bătrâneții.
Am fi putut
păstra numeroșii
ani ce acum se retrag.
Am fi putut
mângâia netezimea
fețelor noastre
cu degete
de necontestat,
pași ritmați
spre o istorie
care întotdeauna va
rămâne în urmă.
Nu am fi
așteptat pe nimeni,
în timp ce întunericului
îi venea rândul,
în timp ce ploaia
își savura ziua.
În timp ce noi eram
atât de ocupați să fim
altcineva.

Ninge

Hai să ne amintim de acele nopți.
Cum cădea zăpada, fără glas,
dincolo de somnul nostru.
Și te prindea ziua
la birou la Departamentul²⁶ Highway.
Tu, cea care-ai fost, ani la rândul,
Mama tuturor
intersecțiilor și străzilor lăturalnice.
Lângă un telefon negru.
Un ochi la fereastră când
perdeaua se ridica
într-o zi cu asedii.
Într-un moment de respiro

You would call to say,
that the roads to all places
which could withdraw
us from dreaming were,
for the moment, impassable.
The limbs of the trees,
tested and heavy
with wind and whiteness.
The sunrise obscured,
by those lace curtains
hung against gray²⁷.

We would know
by your voice alone,
heard in the early, that

We could turn our faces
back into the down.
Tug up the wool around us
for an hour or two longer.
Ignore the insistence
of daylight and living.
Since your leaving has come,
the winter still
persists and chills.
The night still
closes and opens like
an old door on new hinges.

But when the snow
comes again this morning,
filling the air we breathe,
it is not the only sound
we cannot hear.

(no title yet)
for Billy Collins

Some days
I lean hard,
watching for insight
to poke its green nose
up through the loam,
prepared to attend it
with faith until harvest.
Some days
my head pops like
mushrooms from a lawn
after a good rain,
ideas breaking from

Ne sunai să ne spui,
că toate drumurile către toate locurile
care ne puteau scoate
din vis erau,
pentru moment, blocate.
Crengile copacilor
încercate și grele
din cauza vântului și zăpezii.
Răsăritul întunecat,
de acele perdele de dantelă
atârnate pe cerul gri²⁷.

Știam
doar din vocea ta,
auzită devreme, că

ne puteam întoarce fețele
iar spre pământ.
Că puteam trage lâna în jurul nostru
timp de o oră sau mai mult.
Că puteam ignora perseverența
zilei și a vieții.
De vreme ce am ajuns la plecarea ta,
iarna încă
persistă și îngheață.
Noaptea încă
se închide și se deschide ca
o ușă veche cu balamale noi.

Dar când zăpada
vine din nou în dimineața asta,
umplând aerul pe care-l respirăm,
nu e singurul sunet
pe care nu-l putem auzi.

(fără titlu deocamdată)
dedicație lui Billy Collins

În unele zile
mă aplec tare,
așteptând intuiția
ca să scormonesc cu nasul său verde
prin lut,
așteptând să-l însoțesc
cu credință până la cules.
În unele zile
capul îmi pocnește ca
ciupercile de pe pajiște
după o ploaie bună,
idei izvorând din

²⁷ descriere a cerului ca fundal

the leafy treetops,
a black flock bolting
and gone into the distance
before I can accommodate,
or give a name
to even one of them.
I should speak of
the thought I had
about my young son's
first attempt at shaving.
Or explain to my
eleven year old daughter
about how
heartache comes with heartbeat.
Or her teenage sister about
how some things must
come before others.
I might write a word or two
for my mother, to thank her
for bearing down²⁸ when asked,
and squeezing me
helpless and hollering
into the fuzzy light
of my first afternoon.

To my father, gratitude
for leaving some lumps in
the smooth of my mashed potatoes.
I would like to make a
grand but subtle statement
on behalf of the fifteen thousand
dead in the rubble of Istanbul,
and the ink from this very pen
which stained my favorite shirt.
I want to inform all
the people who run
in expensive sneakers,
how hard it can be to be
a barefooted hunter of
beautiful birds, who
in stuffing their dead carcasses,
believes they will live forever.
And I will hope
that my living will be directed
by my sense of wonder, by
a feeling that existence
is a prayer which
delivers your dreams.
And never write a line
in pain or about pain or

vârfulile de copaci înfrunzite,
o turmă neagră gonind
și dispărând în depărtare
înainte să mă pot acomoda,
sau da un nume
măcar unuia.
Ar trebui să vorbesc de
gândul pe care l-am avut
despre prima încercare a
fiului meu de a se bărbieri.
Sau să-i explic fiicei
mele de unsprezece ani
că
durerea și bătaia inimii vin mână în mână.
Sau surorii ei mai mari că
unele lucruri trebuie
să vină înaintea altora.
Aș putea să scriu o vorbă sau două
mamei mele, să-i mulțumesc
pentru că a împins²⁸ când i s-a spus,
și m-a adus pe lume
neajutorat și țipând
în lumina difuză
a primei mele după-amiezi.

Tatălui meu îi sunt recunoscător
pentru că mi-a lăsat cocoloașe în
piureul meu fin.
Aș vrea să fac o declarație
impresionantă dar subtilă
în numele celor cinsprezece mii
de morți în dărâmăturile din Istanbul,
și al cernelii din chiar acest stilou
care mi-a pătat cămașa favorită.
Vreau sa-i informez pe toți
cei care aleargă
în adidași scumpi,
cât de greu poate fi să fii
un vânător desculț de
păsări frumoase, care
împăindu-le corpurile moarte,
crede că vor trăi veșnic.
Și o să sper
că viața îmi va fi condusă
de un simț al mirării, de
sentimentul că existența
e o rugăciune care
îți îndeplinește visurile.
Și că niciodată nu o să scriu un rând
în durere sau despre durere sau

²⁸ a împinge în jos, ca în cazul unei nașteri

how it can feel to
waken in the morning alone.
Too many words have been
written about those things,
many of them by me, and
I am convinced this very day,
listening to crickets
proclaim a coming rain,
that enough
is enough
already.

Translating Now
for Samuel Menashe

Maintenant,
from la main,
the hand,
Wed to
the verb tenir,
to hold,
Becomes
maintenant,
That which
one holds
in one's hand.
Not le passé,
the past,
That which is
beyond our holding.
Nor l'avenir,
the future,
That which
is beyond
our grasping.
But maintenant,
the present,
That which
we hold
in our hand,
All we can
ever hold
in our hand.

How Love Is Like Baseball

Even as
little girls
they will
make you believe
they can't

despre cum te simți când
te trezești dimineața singur.
Prea multe cuvinte au fost
scrise despre acele lucruri,
multe din ele de către mine, și
sunt convins chiar în această zi,
ascultând cum greierii
anunță ploaia,
că trebuie
să mă potolesc
odată.

Traducând Acum
dedicație lui Samuel Menashe

Maintenant,
de la la main,
mâna,
Îmbinat cu
verbul tenir,
a ține,
Devine
maintenant,
Acela pe care îl
ținem
în mână.
Nu le passé,
trecutul,
Acela pe care
nu-l putem apuca.
Nu l'avenir,
viitorul,
Acela pe care
nu-l putem
prinde.
Ci maintenant,
prezentul,
Acela pe care
il ținem
în mâna noastră,
Tot ce putem
vreodată ține
în mâna noastră.

Cum Dragostea E Ca Baseballul

Calme ca
fetițele
ele te vor
face să crezi
că nu pot

play
then
they'll
throw the ball
right over
your head
just to
watch you
chase it.

These Hummingbirds

At my window
a red feeder
s
u
s
p
e
n
d
e
d

with hope,
b e c k o n s
to the
secret places.

Weeks in vigil
without visit.

Then
arriving like moments
 frequent

and
floating.

Two tiny wings in harmonic perfection.

Still.....

then sprung like an

a r r o w
from a

new-strung bow

They dare to

p a u s e

Ruby throat

quiverssssss

with drinking.

Emerald feathered back

shimmersssss

i n t r a c i n g
sunlight.

They live

wary,

juca
apoi
vor
arunca mingea
chiar peste
capul tău
doar ca să
te privească
fugind după ea.

Acești Colibri

La fereastra mea
un cablu roșu
s
u
s
p
e
n
d
a
t

cu speranță,
face semne
spre
locuri secrete.

Săptămâni în priveghere
fără vizite.

Apoi
ajungând ca momente
 frecvent

și
plutind.

Două aripi mici în armonie perfectă.

Liniștite.....

apoi țâșnind ca o

s ă g e ă t ă
dintr-un

arc de-abia încordat

Ele îndrăznesc să

facă o pauză...

Gâtlejul rubiniu

tremurăăăăă

de la băutură.

Spatele cu pene de smarald

sclipeșteeeee

urmărind

lumina soarelui.

Ei trăiesc

cu prudență,

tiny lives
p r o p e l l e d
here to there
with such dispatch.
They will not be snatched
offguard.
SURPRISE
is their most valued possession,
and it is theirs
alone.

A Man Born of Heroes

My father was a strain-hardened man,
galvanized by years of train tracks
and placards on roadsides which
told him what to dream about.
He believed in many things
which never believed in him,
Bishops and Board Chairmen and
Saints and Coaches and Souls which
played somewhere behind the stars.
He saw a world of square holes
which demanded corners sharp and smooth;
life a closet of gray suits and
black wing-tips²⁹, cleaned, pressed
and polished ready for the next day and
the next, hair never beyond the
white collars snug about his neck.
He came home each night, shoulders
stooped, with the island of Manhattan
strapped to his back and left
again each day just as the constellations
were dwindling into the distant sunrise.
He followed his father, who carried
a gold Busman's watch in the fore-pocket
of his threadbare trousers, saved
dimes for Dickens and The National
Geographic,
scanned maps for the lands of promise
and captained green buses along avenues
paved with sweat and sorrows,
measuring the moments until his debt
to hardship was paid in full; the
home on the quiet street, the car,
the lawn, the rose-bushes.

And he had followed his father who
was a captain of fine steeds,
banished from the sad Counties of Erin

vieți mărunte
împinși
de colo colo
cu atâta grabă.
Ei nu vor să fie înșfăcați
pe nepregătite.
SURPRIZA
e cel mai de preț bun al lor,
și este doar
al lor.

Un Om Născut din Eroii

Tatăl meu era un om călit,
animat de ani lungi de căi ferate
și placarde pe margine de drumuri care-i
spuneau la ce să viseze.
El credea în multe lucruri
care n-au crezut niciodată în el,
Episcopi, Președinți de Departament,
Sfinți, Antrenori și Suflete care
se jucau undeva dincolo de stele.
Vedea o lume de găuri pătrate
care necesitau colțuri ascuțite și netede;
viața un dulap de costume gri și
pantofi²⁹ negri, curățate, călcate
și lustruite gata pentru a doua zi
și următoarea, părul său niciodată depășind
gulerele albe care-i încercuiau gâtul.
Venea acasă în fiecare noapte, cu umerii
plecați, cu insula Manhattanului
pe spate și pleca
iar în fiecare zi chiar când constelațiile
dispăreau în răsăritul depărtat.
Își urma tatăl, care purta
un ceas Busman de aur în buzunarul din față
al pantalonilor săi jerpeliți, economisea
bani pentru Dickens și National
Geographic,
cerceta hărți spre pământul făgăduinței
și conducea autobuze verzi pe alei
pavate cu sudoare și necazuri,
numărând clipele până ce își va fi plătit
pe deplin datoria față de soarta vitregă;
casa de pe strada liniștită, mașina,
peluza, tufele de trandafiri.

Și își urmase tatăl care
era căpitanul unor armăsari de rasă,
izgonit din tristele ținuturi ale Erinului

²⁹ Am. un tip de pantofi bărbățești, cu un model cu găuri în față

for loving the jewels of justice by
Victoria's brutal henchmen; tossed
across the cruel shoulders of the
North Atlantic to a brownstone in Harlem

where he hoped his God could recall
mercy and his children could dare to imagine.

And now myself, on another island
beside another sea, pouring out words
Great-grandfather could never fashion,

without god or timepieces, embittered
by our pyrrhic victory, a thrall
to a pen and ever dreaming of
Ireland.

To Weathermen

You forever
stay put, there
before your
many geographies.
A pig-tail of wire
dives from your ear
into your blazer collar.
How you must suffer,
imprisoned there
in that windowless space,
preaching well
beyond the wee hours
of fronts and gales,
raindrops on floodplains,
groundstrikes and hailstones,
dark followed by

day.

Santa Anna Nor'easter³⁰
Bermuda High Heatpump³¹
Waterspouts Snowmakers
The Melting Polar Icecap.
Nine on a scale of ten.
Bonehill and frying eggs
on the sidewalk.
Taking a look from space.
If only
you could step

de către slujitorii brutali ai Victoriei
pentru că a iubit bijuteriile dreptății; aruncat
pe umerii cruzi ai Oceanului
Atlantic de Nord spre o gresie de construcție în
Harlem

unde a sperat că Dumnezeu lui putea evoca
milă și copiii lui puteau îndrăzni să-și
imagineze.

Și acum eu, pe altă insulă
lângă o altă mare, rostind cuvinte pe care
Strabunicul nu și le-ar putea închipui
niciodată,

fără Dumnezeu sau ceas, înrăit
de victoria noastră de la Pyrrhus, sclav
al condeiului și visând mereu la
Irlanda.

Meteorologilor

Tu stai
mereu neclintit, acolo
în fața
hărților tale.
Un fir de conectare
coboară din ureche
în gulerul sacoului tău.
Cât de mult trebuie să suferi,
închis acolo
în acel spațiu fără ferestre,
predicând bine
după miezul nopții
despre fronturi și furtuni,
căderi de ploi pe văi inundabile,
furtuni de nisip și grindină,
noapte urmată de

zi.

Furtunile Santa Anna și North Easter³⁰
Creșteri de temperatură în insula Bermuda³¹
Tornado Mașini de făcut zăpadă
Calota Polară care se Topește.
Nouă pe o scară din zece.
Bonehill și ouă prăjite
pe trotuar.
Aruncând o privire din spațiu.
Măcar dacă
ai putea păși

³⁰ două tipuri de furtuni din America; Santa Anna se întâlnește în California, în timp de North Easter în nordul Statelor Unite

³¹ termeni folosiți de meteorologi pentru a descrie evenimente ce cauzează creșterea temperaturii pe timp de vară

outside.
Live for
the moments.
Tell us when
it will
all end and
how.

As I Age

Though
my will
has been
otherwise
since
the day
of
my birth,
Time
slows
and
lowers
me
ever
nearer
The Earth.

An August Snow

In this room,
the air has weight.
The heat
of an August day,
lingers.
In the walls,
the linens,
our limbs.
The taste
of the sorbet
matters little.
We caress it
gently
with our tongues.
It slides slowly
downward
and disappears.
We consider
days ahead when
we will embrace
one another
for warmth.

afară.
Să trăiești pentru
clipele acelea.
Să ne spui când
se va
sfârși totul și
cum.

Pe măsură Ce Îmbătrânesc

Deși
dorișta mea
a fost
alta
din
ziua
nașterii
mele,
Timpul
mă încetinește
și
mă
coboară
mereu
mai aproape
de Pământ.

Zăpadă de August

În această cameră,
aerul are greutate.
Căldura
unei zile de august,
persistă.
În pereții,
lenjeriile,
membrele noastre.
Gustul
șerbetului
contează puțin.
Îl mângâiem
ușor
cu limbile.
Alunecă ușor
în jos
și dispare.
Ne gândim
la zilele ce urmează când
ne vom îmbrățișa
unul pe celălalt
pentru căldură.

Stay close
against the empty
of cold and night.
For now,
I read to you
from a book which
makes us laugh.
I stroke your arm
to give you
the gift of lightness.

I make love to you
as a chiffon scarf
might fall to the floor.
In the minutes
before sleep,
We float within
the mist of a
cloud shrouding
the summit of
some great peak
dressed in snow.

Not Visiting The Hoover Dam

My Mother is on the phone,
Calling (as she does) from
at least five states away.
She wants me to fly out
to Vegas to visit
someone's condo,
they've rented to
spare their bones from
the agonies of
another Michigan March.
She wants me to see
The Hoover Dam.
She tells me,
it is so much grander
than those twenty-seven
inch images on The Cable.
Beyond the imaginings of
such tiny creatures as we.
She reports that
even my Father was impressed.
Only an hour's drive across
a short distance of desert.
It is there right this minute.
Thirty-some-odd
stories of poured concrete.

Vom sta aproape
împotriva goliciunii
frigului și a nopții.
Deocamdată,
îți citesc
dintr-o carte care
ne face să râdem.
Îți mângâi brațul
ca să-ți ofer
darul inimii ușoare.

Fac dragoste cu tine
cum o eșarfă de șifon
poate cădea pe podea.
În minutele
dinaintea somnului,
Noi plutim în
negura unui
nor învăluind
culmea
vreunui vârf renumit
acoperit de zăpadă.

Nevizitând Hoover Dam

Mama mea e la telefon,
Sunând (așa cum face) de la
cel puțin cinci state depărtare.
Vrea ca eu să zbor
la Vegas să vizitez
apartamentul cuiva,
ei l-au închiriat ca să-și
salveze pielea de
agoniile unei
alte luni Martie în Michigan.
Vrea ca eu să văd
Hoover Dam.
Îmi spune că
este mult mai impresionant
decât acele imagini de douăzeci și șapte
de centimetri de la Cablu.
Mai presus de închipuirea
unor creaturi atât de mici precum noi.
Ea spune că
până și Tatăl meu a fost impresionat.
Doar o oră cu mașina pe
o distanță mică de deșert.
Este acolo chiar acum.
Treizeci și ceva de povești
neobișnuite de beton turnat.

Like a clot³², holding back
a river from those places
it might be inclined
to wander on its own.
Turbines five times the size
of DaVinci's wheel of man³³.
Squeezing the juice from
a row of snowy mountains.
To inspire that magic town.

The one million million
bulbs and gadgets and gizmos,
which put the sparkle into
this gray life we have made.
But I try to cut her short.
Here on this hill far away.
It has begun to rain and
I can no longer be restrained
from flowing and folding
my joys into the arms
of this woman I have
come to loving.
For now, we will be still.
Watch the droplets
form and fall, wind a
slow and silent course,
down the glass of this
window beside the bed.
In the precious instants
before this day falls to sleep,
without a word,
behind and beyond
this scrim³⁴ of twilight.

An Epiphany

It was so unlike
a Christmas cactus.
Gifted with
the feel of time.
Remaining
limp and green,
beneath the
gentle weight of
ever-cycling³⁵ daylight.
They live patient,
in wait of

Ca un baraj³², ce împiedică
un râu să ajungă în acele locuri
în care ar putea fi înclinat
să hoinărească de unul singur.
Turbine de cinci ori mărimea
Omului Vitruvian³³ al lui Da Vinci.
Storcând seva dintr-un
șir de munți înzăpeziți.
Pentru a inspira acel oraș magic.

Cel un milion de milioane de
becuri, unelte și dispozitive,
care a adus lumină în
această viață gri pe care ne-am făcut-o.
Dar încerc să o întrerup.
Aici de pe acest deal îndepărtat.
A început să plouă și
nu mai pot fi oprit
să-mi revărs și să-mi strâng
bucuriile în brațele
acestei femei pe care am
ajuns să o iubesc.
Deocamdată, vom sta liniștiți.
Vom privi picăturile
ivindu-se și căzând, urmând un
drum lent și liniștit,
în josul geamului acestei
ferestre de lângă pat.
În prețioasele momente
înainte ca această zi să adoarmă,
fără o vorbă,
în urma și dincolo de
acest veșmânt³⁴ al amurgului.

O Epifanie

Era atât de diferit de
un cactus de Crăciun.
Înzestrat cu
simțirea timpului.
Rămânând
obosit și verde,
sub
greutatea ușoară a
zilei etern ciclice³⁵.
Ei trăiesc răbdători
în așteptarea

³² bulgăre, grămadă, masă

³³ denumit și "Omul Vitruvian", desenul înfățișează un nud masculin cu mâinile și picioarele depărtate, cuprinse simultan într-un cerc și într-un pătrat

³⁴ veșmânt greu ce apare într-o lumină pală

³⁵ începând iar și iar

that glimmering.
When the sun
begins its re-ascent
from the
subtle shadows
of ebbing, it
births a blossom.

Two, three then many,
And that warm pinkness
which recalls desire.
Yet not this
one on your sill.
Reluctant in the chill
of contracting days.
To herald an end
to the dying.
It knows a song
it will not
sing outloud.
Today, you
called to say,
with a joy
in your voice,
words like chimes:
A bloom,
a single bloom
in November.

After Three Children

Some days I awaken
a sailor on a
weekend shore-leave,
head throbbing
a strange woman
beside me and
a large three-
headed dragon
tattooed on my
chest; uncertain
for the moment
just what the
hell has
happened

At Midnight

A sickle moon
dangles from
a high branch.

acelei sclipiri.
Când soarele
își începe re-ascensiunea
din
umbrele subtile
ale refluxului, se
naște o floare.

Două, trei și apoi mai multe,
Și acea roșeață caldă
ce evocă dorință.
Totuși nu aceasta
de pe pervazul tău.
Șovăielnică în răcoarea
zilelor din ce în ce mai scurte.
Pentru a anunța sfârșitul
morții.
Știe un cântec
pe care nu-l va
cânta cu voce tare.
Astăzi, ai
sunat să rostești,
cu bucurie
în glas,
cuvinte asemeni clopotelor:
O floare,
o singură floare
în noiembrie.

După Trei Copii

În unele zile mă trezesc
marinar într-o
permisie de weekend la țarm,
cu capul vuindu-mi de durere
o femeie străină
lângă mine și
un dragon cu trei
capete mari
tatuat pe
pieptul meu; neînțelegând
pe moment
ce
naiba
s-a întâmplat

La Miezul Noptii

O lună arcuită
atârnă de pe
o ramură înaltă.

Splendor pours
through glass.
The subtle
forms of you
drape across
the frame
of this bedding.
Supple and taut
like a new canvas.
A palate of only
the light and dark.
Then my fingers
create shadows
which weave and spin.
My desire, a dancer.
My love, a ballet.

An Encounter

In the early shade
of my yard,
I sit alone
in the company
of flowers.
A bumblebee
appears.
His black body
seems to be
armored in leather.
The hum
of his wings,
taken as warning.
He is the size
of a fat thumb.
He never moves
in straight lines.
For an instant,

it is I
who is anxious,
anticipating
the pain
of his wrath.
To him,
I am the invisible,
prepared to strike.
As he leaves,
I remember, he
is only a bee,
like me,
out early,
in search of nectar,

Strălucirea se revarsă
prin geam.
Formele tale
subtile
împodobesc
structura
acestui așternut.
Suplu și îngrijit
ca o pânză nouă.
Un palat doar al
luminii și întunericului.
Apoi degetele mele
creează umbre
care se împletesc și se întrețes.
Dorința mea, un dansator.
Dragostea mea, un balet.

O Întâlnire

În umbra timpurie
a curții mele,
stau singur
în compania
florilor.
Un bondar
apare.
Trupul lui negru
pare a fi
încins în piele.
Zumzetul
aripilor lui,
luat drept avertisment.
El e de mărimea
unui deget mare gras.
Nu se mișcă niciodată
în linii drepte.
Pentru o clipă,

eu sunt
cel neliniștit,
anticipând
durerea
mâniei lui.
Pentru el,
eu sunt cel invizibil,
gata de atac.
Pe când pleacă,
îmi amintesc,
nu e decât o albină,
ca și mine,
ieșit devreme,
în căutare de nectar,

hoping
to add a little
sweetness
to this world.

To The Little Girl in The Doll House

Tip your cigarette
like Dietrich.
Set your dollies
down for tea.
Time cannot be
bought and sold.
The pastry's
never free.
Let the lace
on your windows
catch the winds,
Blowing in and
out at will.
Try hard to
build the biggest box
that solitude
can fill.

The Anonymous for Allen Planz

It is
Saturday night
on Earth, and
within
the subtle
definition of
one thousand
tiny rooms,
filled with
twenty thousand
half empty chairs,
two thousand poets
will offer up
fifty thousand
images
like gemstones
cast by
an imagined sea
upon the sand
of an empty beach.
Not far away,
another
will withdraw

sperând
să adauge puțină
dulceață
acestei lumi.

Fetei din Casa Păpușii

Înclină-ți țigara în colțul gurii
ca Dietrich.
Așează-ți păpușelele
pentru ceai.
Timpul nu poate fi
cumpărat și vândut.
Produsele de patiserie nu sunt
niciodată gratuite.
Lasă dantela
de la ferestrele tale
să prindă vântul,
Intrând și
ieșind după plac.
Încearcă din greu să
construiești cea mai mare cutie
pe care o poate umple
singurătatea.

Anonimul dedicație lui Allen Planz

E
sâmbătă noaptea
pe pământ, și
în
subtila
claritate a
o mie de
camere mici,
umplute cu
douăzeci de mii de
scaune pe jumătate goale,
două mii de poeți
vor oferi
cincizeci de mii de
imagini
precum nestematele
aruncate de
o mare imaginară
pe nisipul
unei plaje părăsite.
Nu departe,
un altul
își va scoate

pen from pocket
and endeavor to
summon the divine.

The Swimmer

Entering a sea
from which
my waters
were drawn,
I can only
float, withdraw
or perish.
Though my will
is buoyant³⁶,
I dare not sleep
as I venture deep.
When one can
lie across the waves
the sky
will be watching.
But when one
drowns, one drowns
alone.

For A Mother's Day

From the distant
comes
the temper of May.
My hearing
pulls against midnight,
the still and
a sky empty of stars.
A sudden dazzle
of light illuminates
the quivering treetops,
their renascent leaves
the fairest of greens.
A sudden storm wind
lifts the forest skirts
then falls soft
To rest again.
For hours
the air is sheared.
The rumble of reanimation
keeps us
as witness from sleep.
The earth becomes sodden,
clinging to

condeiul din buzunar
încercând să
invoce divinitatea.

Înotătorul

Intrând într-o mare
din care
mi-am tras
sevele,
Eu pot doar
să plutesc, să mă retrag
sau să pier.
Deși voința mea
saltă pe ape³⁶
nu îndrăznesc să dorm
pe când mă aventurez în adâncuri.
Când vom putea
sta pe valuri
cerul
ne va veghea.
Dar când ne
îneacă, ne îneacă
singuri.

Pentru Ziua Mamei

Din depărtare
vin
capriciile lunii mai.
Auzul meu
cuprinde miezul nopții,
liniștea și
cerul fără stele.
O lumină orbitoare
neașteptată luminează
vârfurile tremurânde ale copacilor,
frunzele lor renăscute
cele mai frumoase dintre verdețuri.
O furtună neașteptată
ridică poalele pădurii
apoi coboară ușor
Ca să se se odihnească din nou.
Timp de câteva ore
văzduhul e sfâșiat.
Zarva reînvierii
ne ține
treji ca martori.
Pământul devine umed,
Agățându-se de

³⁶ care are abilitatea naturală de a pluti

that brink between
life and death.
Comes the morning,
the slants of light
pirouette upon
all dark places,
the repose of this slope
and the cradle
of Willow Pond.

Those places where
the raindrops joined.
The limbs
of these hickory children
extend toward
the deepening blue
and the comfort
of their Mother's arms.

The Conversation

While you are
talking to yourself,
I try hard
not to interrupt.
It could be
the most important
conversation of the day
for you and yourself.
You might be the author,
yanking the just completed
final page from the grip
of the black roller³⁷
of an old Royal³⁸.
Or a wiseman
pure and perched
like a lotus upon an
enlightened peak
near Katmandu.
And I resist the vision
of a crazed old woman
in a wheelchair by a window
in a musty attic room.
Or some wretched soul slumped
in a doorway beside a cart full
of rags and redeemable cans.

How I love to listen to you,
through a wall or from

acea limită între
viață și moarte.
Vine dimineața,
pantele luminii
fac piruete pe
toate locurile întunecoase,
calmul acestei pante
și leagănul
din Willow Pond.

Acele locuri în care
se uneau picăturile de ploaie.
Brațele
acestor puieți de hicori
se întind spre
albastrul adânc
și mângâierea
brațelor Mamei lor.

Conversația

În timp ce
vorbești cu tine însuși,
încerc din răputeri
să nu întrerup.
Poate fi
cea mai importantă
conversație a zilei
pentru tine și eul tău.
Ai putea fi tu autorul,
smulgând ultima pagină
de-abia terminată din strânsoarea
ruloului³⁷ negru
al unei vechi mașini de scris Royal³⁸.
Sau un înțelept
pur și cocoțat
ca un lotus pe o
culme luminată
lângă Katmandu.
Și mă abțin să-mi închipui imaginea
unei bătrâne nebune
într-un scaun cu rotile lângă o fereastră
într-un pod prăfuit.
Sau a vreunui suflet nefericit prăbușit
la ușă lângă un car plin
de zdrențe și de conserve reciclabile.

Cât îmi place să te-ascult,
printr-un zid sau dintr-o

³⁷ ruloul de imprimare al mașinii de scris

³⁸ o marcă de mașină de scris

a not too distant room,
as you confront your dilemmas.
Consider cause and course.
Ask yourself what you think
about what you are thinking.

And you always speak to you
with deference and respect,
with whimsy and with gravity.
And I am left to ask myself,
outloud, about what
you might be saying.
Always for an instant, startled
at who might be there with you
in the bath or even in the
refrigerator behind a gallon of milk.
Until I realize it is only you
speaking to you, that you
will be silent and alone again
as soon as you run out
of brilliant things to say, or
when you, get tired of hearing them.

On A Hammock

Within the grace
of a macrame sling,
we are suspended
twenty inches above
Earth,
The weight of we
borne by the
able girth of
two silver maples,
whose limbs
provide a canopy
between us and
an insistent sun.

The green³⁹ hisses
in a spare⁴⁰ breeze.

In these elements,
we have mastered
balance and ease.
Among the causerie
of creatures
concealed in
the unrestrained

cameră nu prea îndepărtată,
cum te confrunți cu dilemele tale.
Cum te gândești la probleme și strategii.
Cum te întrebi ce crezi
despre ceea ce gândești.

Și întotdeauna îți vorbești
cu stimă și respect,
cu umor straniu și cu seriozitate.
Și eu rămân să mă întreb,
cu voce tare, ce
spui tu oare.
Întotdeauna pentru un moment, speriat
de cine ar putea fi acolo cu tine
în baie sau chiar în
congelator după un galon de lapte.
Până ce îmi dau seama că doar tu
vorbești cu tine însuși, că vei
fi tăcut și singur din nou
de îndată ce n-o să mai ai
lucruri inteligente de spus, sau
când te vei plictisi să le mai auzi.

Într-un Hamac

Din grația
unei funii din macrame,
suntem suspedați
douăzeci de inci deasupra
Pământului,
Greutatea noastră
ținută de
conturul reușit a
doi arțari argintii,
ale căror crengi
fac o boltă
între noi și
un soare insistent.

Verdele șuieră³⁹
pe un vânt ușor⁴⁰.

Prin aceste elemente,
noi am devenit stăpânii
echilibrului și liniștii.
Printre discuțiile
creaturilor
ascunse în
ierburile

³⁹ culoarea frunzelor și sunetul pe care îl fac când suflă vântul

⁴⁰ adiere, vânt ușor

grasses, we find
no need for speaking.
We sway, weightless.
Allow the day
to arrive and retire
unnoticed.

Crossing the Wild

The Box Turtle⁴¹
transported
his home
of venerable
yellow black tile
across the width
of that mad highway.
Tire after tire
whirred recklessly by.
Without afterthought.
Without reconsideration.
He took his
ease and pause
upon that
yellow ribbon
laid over blackness.
Glancing downward,
he considered
with relief,
that place to
settle in security.
He withdrew head
limb and tail and
closed the door
behind himself.

41 West 86th Street

Listen to me now,
all you noise peddlers,
you jack-hammer riders⁴²,
and you roaring buses
whose tired brakes groan
and squeal at my corner.
Hey, all you refuse
compressor-compactors,
all you scurrying
taxicab trumpeteers, and
every single hammer in
this sheet-metal, I-beam city.

nestăpânite, nu simțim
nevoia să vorbim.
Ne legănăm, imponderabili.
Permitem zilei
să vină și să plece
neobservată.

Străbătând Sălbăția

Broasca Țestoasă Cutie⁴¹
își transporta
casa
cu venerabilele
țigle negre cu galben
pe lungimea
acelei șosele nebune.
Roți după roți
huruiău cu nepăsare pe lângă ea.
Fără să se gândească o clipă la ea.
Fără să se răzgândească.
Ea se
opri
pe acea
bandă galbenă
așezată pe negru.
Aruncând o privire în jos,
ea luă în considerare
cu ușurare,
acel loc pentru a
se stabili în siguranță.
Își retrase capul
membrile și coada și
închise ușa
după ea.

Strada West nr 86, bl.41

Acum ascultați la mine,
voi trenuri de mărfuri,
călăreți⁴² pe ciocane,
autobuze zgomotoase
ale căror frâne obosite gem
și țipă în colțul meu.
Hei, voi toate deșeurile
cilindrii compresori,
cei care goniți
taximetriști cu claxoane, și
toate ciocanele în
acest oraș de tablă și oțel.

⁴¹ broasca țestoasă cutie sau casetă e una din speciile de Terrapene Carolina ce se află în Statele Unite

⁴² poetul sugerează ca cei ce lucrează cu ciocane par că le călăresc ca și cum ar călări un cal

There are people in these
brick cubicles, behind
these million windows
stacked high above this street.
It is another Sunday morning,
and early, and so many of us
are lying half dozing in
a perfect naked⁴³ reverie,
dreaming of violin concertos
and the plaintive cooing
of distant mourning⁴⁴ doves.
We are alone or
holding one another for comfort.
So please hear me, all you
hanging tight to the rail
racing to the sight of flames,
all you wailing E.M.S.⁴⁵ saviors,

and also you, you
rumbling, burrowing⁴⁶ B-train.
Somewhere there is a meadow
sublimely falling beyond sight.
Somewhere the grass is
hissing in a patient breeze.

Somewhere you can consider
the reluctant landing of
autumn leaves in a forest.
Somewhere there is a peace,
just short of eternity,
an eternity we all deserve
because of you.
But listen please you
relentless oppidan nightmare,
It is Sunday morning,
the only day the alarm
will not jolt me from slumber,
and I would love to sleep,
if only for another hour.

Watchful
for Sigrid Owen

time.
in pocket.

time.
in palm.

Există oameni în aceste
dormitoare de cărămidă, în spatele
acestor milioane de ferestre
stivuite morman deasupra acestei străzi.
Este o altă dimineață de duminică,
devreme, și mulți dintre noi
zac pe jumătate moțând într-o
reverie perfect dezgolită⁴³,
visând la concerte de violină
și la gângureala plângătoare
a porumbelului îndoliat⁴⁴ îndepărtat.
Suntem singuri sau
ne îmbrățișăm pentru alinare.
Așa că ascultați-mă, toți cei care
vă prindeți strâns de șine
gonind ca să vedeți flăcările,
voi salvatori E.M.S.⁴⁵ veșnic tânguitori,

și de asemenea și tu, tren B,
bubuind, ascunzându-te în vizuină⁴⁶.
Undeva există o pajiște
sublim dispărând din vedere.
Undeva iarba
șuieră într-o adiere stăruitoare.

Undeva te poți gândi la
căderea șovăielnică a
frunzelor de toamnă în pădure.
Undeva este pace,
aproape de eternitate,
o eternitate pe care toți o merităm
datorită ție.
Dar ascultă-mă te rog tu
coșmar necruțător de orășean,
E duminică dimineață,
singura zi în care alarma
nu mă zdruncină din somn,
și mi-ar plăcea să dorm,
chiar și doar pentru încă o oră.

Vigilent
dedicație lui Sigrid Owen

timp.
în buzunar.

timp.
în palmă.

⁴³clar, evident, neînfrumusețat

⁴⁴porumbelul îndoliat e foarte cunoscut datorită strigătului său moale, tânguitor, asemănător unui bocet

⁴⁵E.M.S e acronim pentru Emergency Medical Services (Serviciile Medicale de Urgență)

⁴⁶poetul sugerează ideea că trenul B se ascunde în subteran, sub pământ

takes.
time.

to grasp.
time.

to glance.
time.

sweeping.
in orbits.

living.
in lines.

uncertain.
slowly unwinding.

to the beginning of.
time.

A Song to November

The deer,
who posture upon
this slope of lawn,
have found their
treasure and sustenance
in the bitter scatter
of hickory and white oak.
The woods become
pastel and bare.
Sky and a moistened morning
herald a certain frost.

They emerge
from the vanishing green,
carrying the enigma
of the summer forest.
Their caution
strides light and silent
from beyond the veil
of the hidden places.
Somewhere the red fox
sleeps shunning daylight.
A million creatures,

Take to the air or earth.
Tomorrow the deer
will accept what is given,
drink while this

ia.
timp.

să prinzi.
timpul.

să privești fugăr.
timpul.

trecând.
în orbite.

viețuind.
în rânduri.

nesigur.
derulându-se încet.

până la începutul.
timpului.

Cântec Închinat Lunii Noiembrie

Căprioarele,
care se așează pe
această pantă a pajiștii,
și-au găsit
comoara și hrana
în împrăștierea amară
de hickori și stejar alb.
Pădurile devin
pastelate și pustii.
Cerul și o dimineată umedă
vestesc clar înghețul.

Ele apar
din verdele estompat,
purtând enigma
pădurii de vară.
Prudența lor
pășește ușor în liniște
de dincolo de valul
locurilor ascunse.
Undeva vulpea roșie
doarme ascunzându-se de lumina zilei.
Un milion de creaturi,

Se îndreaptă spre aer ori pământ.
Mâine căprioarele
vor accepta ce le e dat,
vor bea cât timp acest

pond still reflects
the arc of this world,
and listen to the wind
as it chills
and then first whispers . . .
snow.

The Ladies at Tom's

The ladies at
Tom's Luncheonette
are watching
and listening.
From their counterside
padded pedestals
or their wrought iron
curbside bistro seats,
they take account
of the day.
Beneath the silver⁴⁷ of
Dorothy's weekly
wash and set, white
half heels and handbags,
they are always
prepared for a party or
a second cup of coffee.
Tuna salad on whitebread.
Butter across a
lightly toasted muffin.
They are the
conduit of all secrets,
the first to
give and get the news.
The whip⁴⁸ of road which
bisects this island
lies at their feet.
They sit through the noon,
count cars and comment.
They can no longer imagine
all the comings and goings
they have witnessed.

They look at one another.
They exchange
the occasional word.
Tom smiles
from beneath his apron
and he is glad for them
and grateful.

lac încă reflectă
arcul acestei lumi,
și vor asculta vântul
pe când se răcește
și apoi primele șoaapte...
zăpadă.

Doamnele de la restaurantul Tom

Doamnele de la
Restaurantul Tom
privesc
și ascultă.
De pe pedestalele vătuite
din spatele teighelei
sau de pe scaunele lor
de fier forjat de pe trotuar,
ele acordă atenție
zilei.
Sub argintiul⁴⁷
spălatului și aranjatului
săptămânal a lui Dorothy, tocuri albe
nu foarte înalte și genți,
ele sunt întotdeauna
gata de petrecere sau pentru
o a doua ceașcă de cafea.
Salată de ton pe pâine albă.
Unt pe o
brioșă ușor rumenită.
Ele sunt
canalul tuturor secretelor,
primele care
dau și primesc vești.
Strada șerpuitoare⁴⁸ care
împarte în două această insulă
se întinde la picioarele lor.
Stau până la amiază,
numără mașinile și comentează.
Nu-și mai pot închipui
toate venirile și plecările
la care au fost martore.

Se uită unele la cealaltă.
Schimbă
cuvinte ocazional.
Tom zâmbește
de sub șorțul lui,
se bucură pentru ele
și e recunoscător.

⁴⁷ culoarea argintie a părului unei coafeze bătrâne, pe nume Dorothy

⁴⁸ poetul își imaginează șoseaua șerpuitoare ce străbate orașul său natal ca pe un bici sau asemeni unui șarpe

Because of his ladies,
the place is always
at least half full.

From The Porch In Summer

That peace we seek, is
that peace we find.

The peace we make.

In the exhalations of sky
upon leaf and limb.

In the ripest berry on the tree,
and the most bitter.

In the journeys which lead nowhere,
and the ones which find us home.

In the reassurance of muted sun
through a thin gauze of cloud.

In the perfect and
uncountable nuances of green.

In the silence beyond speaking and
our surrender to mystery.

In knowing what we must,
what we can, and what

We can not.

An Ode to the Feet of the Woman I Love

If asked
per
chance

to
suppose,

It's these
five
toes

Which
call me

To dance.

Datorită doamnelor lui,
locul e întotdeauna
măcar pe jumătate plin.

Vara de la Verandă

Pacea pe care o căutăm, e
pacea pe care o găsim.

Pacea pe care o facem.

În ceața cerului
pe frunze și ramuri.

În cel mai copt fruct din copac,
și cel mai amar.

În călătoriile care nu duc nicăieri,
și cele care ne găsesc acasă.

În liniștirea soarelui tăcut
printr-un val subțire de nor.

În perfecte și
nenumăratele nuanțe de verde.

În liniștea dincolo de vorbe și
cedarea noastră în fața misterului.

În a ști ce trebuie,
ce putem, și ce

Nu putem.

Odă Tălpilor Femeii pe care o Iubesc

Dacă sunt rugat
la
întâmplare

să
mă gândesc,

Aceste
cinci
degete de la picioare

Sunt cele care
mă cheamă

La dans.

Yet,
given

my
druthers⁴⁹,

per
haps
It's

the
others.

Some Call It Love for Philip Appleman and Darwin

In truth it is only we humans who call it love
What the entirety of nature knows as
propagation
the proud males displaying their immense
maleness
driven beyond control by endocrine eruptions
to wild dances of courtship in the shadows
of deep green jungles and forests
and discotheques with ten dollar covers⁵⁰
Exploding arrays of manes and plumage
and pompadours⁵¹ glistening with perfumed
lacquer
attempting under the over wound strain⁵² of
desperate Darwinian overdrive⁵³
to curry the attentions of the ever reluctant
female
blue with the burden of unfailing discretion
handing out rejection and humiliation
like bittersweet penny confections⁵⁴
Pondering the insufferable battles
and certain conjugations to come
Coyly sipping drinks at the bar
adorned with paper umbrellas
He exploring her scent like a holiday meal
She wondering if he will make a good
first impression upon meeting the folks
Hoping he won't cast her aside after her

Totuși,
date fiind

alegerile⁴⁹
mele,

poate
că
Sunt

celelalte.

Unii o Numesc Dragoste dedicație lui Philip Appleman și Darwin

E adevărat că doar noi oamenii o numim
dragoste
Ceea ce întreaga natură o cunoaște sub
numele de propagare
masculii mândri expunându-și imensa lor
bărbăție
purtați incontrolabil de erupții endocrine
spre dansuri sălbatice de seducție în umbrele
junglelor verzi întunecate, ale pădurilor
și ale discotecilor cu intrarea de zece dolari⁵⁰
Făcând să explodeze grămezi de coame și
pene
și stiluri pompadour⁵¹ strălucind de lac
parfumat
încercând pe sub încordarea ca o rană⁵² a
epuizării desperate darwiniene⁵³
să atragă atenția femeii mereu
șovăitoare
trști din cauza durerii discreției constante
eliberând respingerea și umilirea
ca bomboane de un peni⁵⁴ dulci-amare
Meditând la bătăliile insuportabile
și la legăturile certe ulterioare
Sorbind sfioși din băuturile de la bar
ornate cu umbreluțe de hârtie
El exporând parfumul ei ca pe o masă de
vacanță
Ea întrebându-se dacă el va face o bună
primă impresie la întâlnirea cu părinții
Sperând că el n-o va îndepărta după ce-și va fi

⁴⁹ substantiv la plural, folosit dialectal, având sensul de "alegere liberă, preferință"

⁵⁰ banii plătiți la intrare pentru a fi permisă intrarea în discotecă

⁵¹ stil de coafură bărbătească ce presupunea în anii 50 pieptănarea părului peste cap

⁵² încordare ca o rană

⁵³ tendința organismelor vii de a se reproduce în viziunea lui Darwin

⁵⁴ bomboane ieftine costând de obicei un peni bucata

labor's done
for some younger peacock or lioness
or blonde with yet firm breasts
For they all know that a man's got to do
what a man's got to do
Soaring over mountain tops roaming the
jungle floor
Staying out in bowling alleys until after
midnight
Drinking the glories of his manhood from
the screenplay of nature and a frosted mug
Dangling on sinewy strings of slime from

musty limbs
Snapping gum in slow motions of
the mirror balled strobe lights
Begging the stares of the ever erect who come

to shuffle the linoleum caverns⁵⁵ in

double knit gift wrap and Italian loafers⁵⁶

It's the way of the game
the royal piggyback minuet
The Black widow's mate gladly coming to

death
Never surviving to tell tales of conquest

How she had begged him for even more
and the whimpering pleas left on his
answering machine
Certain she won't respect him in the morning
Lying back exhaling great plumes of
satisfaction
into the steamy air of candlelit rooms

Howling at the moonbeams dripping on the
forest floor
Each creature awaiting the evolution of the
headache
Stalking the bars for the two martini conquest

And a chance to find a piece of the happily
ever after
Sailing the high seas aboard the Beagle⁵⁷ with
Darwin
On a journey through time to a couch⁵⁸ in

terminat treaba
pentru vreun păun mai tânăr sau leoaică
sau blondă cu sânii încă fermi
Pentru că toți știu că bărbații
tot bărbați
Plutind peste vârfuri de munte cutreierând
prin junglă
Stând în oraș la popicărie după
miezul nopții
Bând gloriile bărbăției lui din
scenariul naturii și o cană brumată
Legănându-se pe fibrele viguroase de noroi de

pe ramurile prăfuite.
Pocnind gumă în mișcările lente ale
orgii de lumini strânse ghem în oglindă
Implorând privirile celui etern drept care
ajunge
să-și târșăie picioarele în peșterile⁵⁵ cu
linoleum
în mocasini italieni dublu împlețiți
împachetați ca un cadou⁵⁶
Este regula jocului
menuetul regal în cârcă
Tovarășul văduvei negre bucuros
îndreptându-se spre
moarte
Niciodată supraviețuind ca să spună povești
de cucerire
Cum ea îl rugase să-i dea mai mult
și rugămintile scâncite lăsate pe
robotul telefonului
Sigur ea nu-l va respecta dimineață
Așezat pe spate emanând aere de
satisfacție
în aerul aburit al camerelor luminate de
candele
Urlând la razele de lună picurând pe
solul pădurii
Fiecare creatură așteptând evoluția
durerii de cap
Apropiindu-se de gratii pentru un concurs de
martini
Și șansa de a găsi puțin din fericirea
fără sfârșit
Călătorind pe mare la bordul vasului
Beagle⁵⁷ cu Darwin
Într-o călătorie prin timp spre o canapea⁵⁸ în

⁵⁵ descrierea peșterii sugerează atmosfera întunecată, închisă dintr-o discotecă

⁵⁶ prin 1970, oamenii purtau haine foarte ieftine făcute dintr-un material sintetic cunoscut ca dublu împletit

⁵⁷ numele vaporului lui Charles Darwin cu care acesta mergea în călătoriile sale de cercetare

⁵⁸ poetul se referă la canapeaua pe care Freud o folosea la ședințele de analiză în biroul său din Viena

Vienna.

Some Things Said This Morning

Sometimes,
it's in the waking.
The realization
of an incandescence.
The prow of this
vessel, cutting across
the last ripples
of night.

Moments
which can
exceed the bounds
of all notions
ever held about
warmth and contentment.
The unimagined
depths of joy.
Darkness
Recedes with your
touch, we turn
beneath the great
lightness of down.
Return from
the long distances
of sleeping.

Sometimes
it's in the first
embrace of a day.
The beloved
drawn near, and
That instant when
line finds form
upon a page.

Notes
of love
songs assembling
gently
in the air
above
this
bed.

Viena.

Câteva Lucruri Spuse Dimineața Aceasta

Câteodată,
e în trezire.
Realizarea
incandescenței.
Prora acestui
vapor, întretăind
ultimele vălurile
ale nopții.

Momente
ce pot
depăși limitele
tuturor noțiunilor
deținute vreodată despre
căldură și mulțumire.
Inimaginabilele
profunzimi ale bucuriei.
Întunericul
Se retrage la
atingerea ta, noi ne întoarcem
mai jos de minunata
strălucire a dealului.
Ne întoarcem de la
distanțe lungi
de somn.

Câteodată
e în prima
îmbrățișare a zilei.
Cel drag
desenat alături, și
Acea clipă când
rândul capătă contur
pe o pagină.

Însemnări
din cântece
de dragoste strângându-se
ușor
în aer
deasupra
acestui
pat.

To Be Recalled In Times of Sadness

As the
well
of
your
vision
floods
with a whisper,
It
is
not
because
your
heart
is
empty,
but
because
it is full.
He
who
knows
drought,
must bless the rain,
must bless the rain,
Must Praise The Rain.

The Red-Tailed Hawk in Winter

My eyes sharp
as talon and beak,
Without effort,
I hold soft
to the air.
Tailfeathers
blood-red, shimmering.
I draw back
my gracious wings,
succumb to gravity.
I say desire,
be precise, and prey
don't look up.

The wind which
ushered death
to this hill,
raises a hiss
in the few leaves
which cling to
these ancient trees.

A Fi Rechemat în Vremuri de Tristețe

Cum
izvorul
viziunii
tale
se
inundă
cu o șoaptă,
Nu
e
pentru că
inima
ta
e
goală,
ci
pentru că
e plină.
El
care
cunoaște
seceta,
trebuie să binecuvânteze ploaia,
trebuie să binecuvânteze ploaia,
Trebuie să Proslăvească Ploaia.

Șoimul cu Coadă Roșie Iarna

Ochii mei ascuțiți
ca gheara și ciocul,
Fără efort,
Mă țin ușor
de aer.
Penele cozii
de un roșu aprins, sclipind.
Îmi retrag
grațioasele-mi aripi,
cedez gravitației.
Eu spun dorință,
fii precis, și pradă,
nu privi în sus.

Vântul care
a anunțat moartea
pe acest deal,
produce un șuierat
în puținele frunze
care se țin de
acești copaci bătrâni.

Even in the cold
the light is blinding.
The memory of green
is faint and fading.
The days growing
briefer yet.

Romeo and Whatsername

You came to my home because
I had asked you to, because,
at least the spontaneity felt right.
The very pink of courtesy.
Only two nights prior, during
our first immersion into an us,
I took your hand shyly during
the second act of Romeo and Juliet,
and held on as those two fools
fell dead into a heap,
the slowly cooling detritus of passion.
Even Shakespeare could grasp that
happy endings don't sell.

Tempt not a desperate man.
Still, Sunday at four, I
greeted you at my tender threshold,
relieved you of one crinkly sack
of Aldo's best chocolate-dipped biscotti
and the mute glory of two dozen tulips.
Far too many for a man of meager vases⁵⁹.

So we together filled a red can with them,
their amputated ends clipped clean and
plunged.
And soon, the miracle of unfolding,
their most delicate parts exposed to the
evening,
until everything in the room was humbled.

This bud of love, by summer's ripening
breath,
may prove a beauteous flower.

We ate the fish I had prepared, assuring you
it had swum up from Chile just for this.

O flesh, flesh, how art thou fishified.

You measured each morsel as the fire snapped

Chiar și pe vreme rece
lumina e orbitoare.
Amintirea vegetației
e vagă și pălește.
Zilele au devenit
și mai scurte.

Romeo și Aia

Ai venit în casa mea pentru că
Eu te rugasem, pentru că,
cel puțin spontaneitatea mi se părea potrivită.
Și culmea curtoaziei.
Numai două nopți înainte, în timpul
primei noastre afundări în noi,
Te-am luat de mână timid în timpul
actului doi din Romeo și Julieta,
și te-am ținut pe când cei doi proști
au căzut morți într-o movilă,
detritusul ușor răcit al pasiunii.
Până și Shakespeare putea pricepe că
finalurile fericite nu se vând.

Nu provoca un om disperat.
Totuși, duminică la patru, te-am
întâmpinat pe pragu-mi șubred,
despovărându-te de unul din sacii creți
cu biscuiți de ciocolată ai lui Aldo
și gloria tăcută a două duzine de lalele.
Mult prea multe pentru un bărbat neposesor
de vase⁵⁹

Așa că am umplut cu ele o conservă roșie,
tăindu-le cozile amputate și
băgându-le în apă.
Și curând, miracolul înfloririi,
cele mai delicate părți ale lor s-au expus
serii
până ce totul în cameră a fost umilit.

Acest mugur al iubirii, prin adierea verii
favorabilă coacerii,
se poate dovedi a fi o floare răpitoare.

Am mâncat peștele pe care-l pregătisem,
asigurându-te
că înotase din Chile special pentru asta.

O carne, carne, cum ești tu peștificată.

Îmi cântăreai fiecare îmbucătură pe când

⁵⁹ poetul râde de faptul că doamna îi adusese multe flori și el avea doar o vază mică

and Stephan Grapelli drew his jazzy bow.

Like softest music to attending ears.

I suggested the sofa for comfort.

The time and my intents are savage.

Your mouth was warm and tasted like fifteen.

Before long we were peeled and joined
(as if it could have been otherwise).

One, two and the third in your bosom.

Until we fell heavy and damp with exhaustion
and you remembered you should have
been fled two hours ago.

For you and I are past our dancing days.

After the red of your taillights
had extinguished beyond the turn,

Eyes look your last, arms take your last
embrace.

I sat amid the ruins and considered, how
some beginnings must be content to end.

But alas, in the morning I phoned you
to inquire if we might continue or
perhaps venture to begin again.
You said you would get right back to me
and most surely you did, three days later.

O! True apothecary! Thy drugs are quick!

If I had anticipated that it would
all conclude with poisons, I would
not have pretended you were a great lover.

At lovers' perjuries, they say Jove laughs.

Two Chairs in Roxbury

Such a simple
bit of dreaming.
Two chairs
over ragged grass.
Dappled light

focul trosnea

și Stephan Grapelli își arunca săgeata plină de
ritm de jazz.

Ca cea mai dulce muzică pentru urechile ce-o
ascultă.

Am recomandat canapeaua pentru odihnă.

Timpul și intențiile mele sunt nemiloase.

Gura îți era caldă și gustul ca la cinsprezece
ani.

Nu demult eram dezbrăcați și uniți
(ca și cum ar fi putut fi altfel).

Unu, doi și al treilea în pieptul tău.

Până ce am căzut greoi și uzi de epuizare
și tu ți-ai amintit că trebuia să
fi fost plecată de acum două ore.

Pentru ca amândoi nu mai suntem chiar la
vârsta nebuniilor.

După ce roșul felinarelor tale
s-a stins dincolo de cotitură,

Ochii mei te-au privit pentru o ultimă oară,
brațele te-au mai îmbrățișat odată.

Am stat printre ruine gândindu-mă cum
unele începuturi trebuie să se mulțumească cu
sfârșitul.

Dar vai, dimineața ți-am telefonat
să te întreb dacă putem continua sau
poate să ne aventurăm să începem din nou.
Ai spus că o să mă contactezi tu
și asta ai și făcut, trei zile mai târziu.

„O! Bunule spițer! Ce repede lucrează băutura
ta!”

Dacă aș fi anticipat că totul
se va sfârși cu otravă, nu m-aș
fi prefăcut că ai fost o iubită minunată.

Se spune că Jupiter râde de jurămintele false
ale îndrăgostiților.

Două Scaune în Roxbury

Un fragment de vis
atât de simplu.
Două scaune
pe iarba zdrențuită.
Lumină pestriță

through a stand
of waving maples.
Someone beside
who loves
the elegance of
words well-assembled
and bound.
A breeze which
consoles and reassures.
An easeful din
from the woods which
makes the eyelids
unable to resist
their own weight.

Flight

Monday morning
faces East.
The latest March
storm has spun
its limit
beyond sight.
A new
Spring sun sends
arrows of light
to my legs and feet.
The smoke of
champa stick
offers ribbons of
blue copper silks⁶⁰
to the rising heat.
Chilled crystals of
last night's rains
shimmer in the
bared branches of
trumpet vine, itself
weaved into
the rusted iron
of the old
water tower.
From this chair,
my mind has
found its wings.
With your
word as wind,
I am
aloft.

printr-o consolă
de arțari unduitori.
Lângă cineva
care iubește
eleganța
cuvintelor frumos adunate
și unite.
O briză care
consolează și calmează.
O zarvă liniștitoare
din păduri care
face pleoapele
incapabile să se opună
propriei lor greutate.

Zbor

Dimineața de luni
stă cu fața spre est.
Ultima furtună de
martie și-a depășit
limita
dincolo de vedere.
Un nou
Soare de primăvară trimite
săgeți de lumină
picioarelor și tălpilor mele.
Fumul de
tămâie Champa
oferă perdele
de mătase albastră roșiatică⁶⁰
căldurii ce se înalță.
Cristale reci ale
ploilor de noaptea trecută
lucesc pe
ramurile goale ale
plantei agățătoare, ea însăși
strecurată în
fierul ruginit
al vechiului
castel de apă.
Din acest scaun,
mintea mea și-a
găsit aripile.
Cu
vorba ta drept vânt
Eu sunt
în aer.

⁶⁰ descrierea fumului care era mătăsos

The Cage

Tiny bird with
the yellow throat
who struck my window
very early this morning,
Forgive me.
This great pane
set between us,
was only my wish
to share your world
without cost.
To avoid the cold
which makes you shudder.
To avoid the rain
which soaks you while
it keeps your world
greening.
Sad, how it stifles
your many songs.
Sad, how it halts
a breeze which might
enter and provoke
the invisible,
the delicate,
parts of this room.
It was terrible.
It was startling,
the noise you made
with contact.
And though I
searched in earnest,
you were already flown.

I only wished
to console, to say
how sorry I was
for the nature of glass
and this cruel cage
I choose to inhabit,
without flight or feather.
But tiny bird,
I only wish to ask
with all humility,
Where did you
think you were going
anyway?
If I had
invited you in,
would you have
stayed a little longer?

Colivia

Pasăre micuță cu
gâtul galben
ce s-a lipit de fereastra mea
foarte devreme în dimineața asta
Iartă-mă.
Acest geam
pus între noi,
a fost dorința mea
de a mă bucura de lumea ta
fără a plăti un preț.
De a evita răceala
ce te face să tremuri.
De a evita ploaia
care te udă în timp
ce-ți păstrează lumea
înverzită.
Trist, cum înăbușă
numeroasele tale cântece.
Trist, cum oprește
o briză care ar putea
intra și înfuria
invizibilele,
delicatele,
părți ale camerei.
A fost teribil.
A fost înspăimântător,
zgomotul pe care l-ai făcut
la contact.
Și deși am
căutat serios,
zburaseși deja.

Mi-am dorit doar
să consolez, să spun
cât de rău îmi pare
pentru natura sticlei
și această colivie crudă
în care am ales să locuiesc,
fără zbor sau pene.
Dar pasăre micuță,
Vreau doar să te întreb
cu toată umilința,
Unde
credeai că pleci
totuși?
Dacă te-aș fi
invitat înăuntru
ai fi
stat puțin mai mult?

Ode To A New Septic System

That new
patch of dirt,
the birds now
land on,

Not a spot
which
we had
planned on.

Once
a place we
dared not
stand on,

Nevermind
set
our
baby
grand on.

Now with
all the
shit we've
canned⁶¹ gone,

We can
flush⁶² again
with wild
abandon.

Trains and Valentines

In Grand Central Station,
beneath the winking
of painted starlight
and departure boards,
lovers form in lines
outside the glass of Godiva.
Some scurry to suburbia
clutching roses
whose loose petals
become a crimson litter
in the tunnels.
Five-twenty-nine
and all the racks⁶³ of

Odă unui Nou Sistem Septic

Acea nouă
pată de mizerie,
pe care păsările
aterizează acum,

Nu un loc
pe care
noi îl
plănuisem.

Odată
Un loc în care
nu îndrăzneam
să stăm,

Cu atât mai puțin
să ne
așezăm
copilul
pe el.

Acum cu
tot
rahatul de care
ne-am descotorosit⁶¹,

Putem
trage apă⁶² din nou
cu abandon
sălbatic.

Trenuri și Îndrăgostiți

În Stația Centrală Mare,
sub sclipirea
luminii stelelor pictate
și a panourilor de plecare,
îndrăgostiții formează rânduri
dincolo de geamul de Godiva.
Unii aleargă spre suburbie
strângând în mână trandafirii
ale căror petale căzute
devin gunoaie de un roșu aprins
în tunele.
Cinci-douăzeci-nouă
și toate rafturile⁶³ de

⁶¹ "to can something" înseamnă "a te descotorosi/ a scăpa de ceva"

⁶² a trage apa

⁶³ referință la rafturile cu felicitări de Sf Valentin

devotion and greetings
have assumed the
shapes of disarray.
Among it all are always
they who will
forget to remember
and more who must
remember to forget.

In The Spider's Web

Crossing years and the miles,
I find you in an unfamiliar place.

Beyond a facade of tranquility
And Georgian elegance, you sit

At the near end of an empty hall
Festooned with age and madness.

Suspended in a spider's web, you
Struggle feebly to set yourself free.

I come to you, wearing the face of a man
Over the soul of a child you knew once,

One you taught to be strong and skillful.
Once you were Don Ameche, Charles Atlas,
Paul Bunyan.

The man who could repair all broken things.

Now it takes too long to wake you.

Slumped in this easy chair, you
Struggle to lift your senses to face me.

The waters in your faded eyes
Overflow their banks, myself

Uncertain if they fall for me, or
For you Grandfather.

The weight of your being
Has been felled beyond resurrection.

For this tortured instant, we
See ourselves as reflection.

For one, what was.
For the other, what is yet to come.

devotament și complimente
au luat
formele dezordinii.
Printre toate acestea există întotdeauna
acea care vor
uita să-și amintească
și mai mulți care trebuie
să-și amintească să uite.

În Pânza Păianjenului

Trecând peste ani și mile,
Te găsesc într-un loc nefamiliar.

Dincolo de o fațadă de liniște
Și eleganță georgiană, stai

La capătul apropiat al unei săli goale
Împodobit cu vârstă și nebunie.

Suspendat într-o pânză de păianjen, te
Lupți plâpând să te eliberezi.

Vin la tine, având fața unui om
Peste sufletul unui copil pe care l-ai cunoscut
odată,
Pe care l-ai învățat să fie puternic și dibaci.
Pe vremuri erai Don Ameche, Charles Atlas,
Paul Bunyan.

Bărbatul care putea repara toate lucrurile
stricate.
Acum durează prea mult să te trezesc.

Prăbușit într-un fotoliu, te
Chinui să-ți ridici simțurile ca să mă înfrunți.

Lacrimile din ochii tăi șterși
Se revarsă peste malurile lor, eu sunt

Nesigur dacă ele cad pentru mine, sau
Pentru Bunicul tău.

Greutatea ființei tale
A fost doborâtă dincolo de reînviere.

Pentru acest moment chinuitor, noi
Ne vedem ca fiindu-i reflecție.

Pentru unul, ce a fost.
Pentru celălalt, ce urmează să vină.

The sounds you make are no longer speech,
Yet I listen and watch to hear

You calling out from
Wherever it is you have gone.

I sit at your side, while you
Work hard at a cup of ice cream.

You recall what you can
Of sweetness and satisfaction.

You cannot reflect with me now
Upon the greatness of distance and time.

How far we have traveled to find us
Somewhere we don't belong, silent

And in wait of the spider.

A Lullaby

The woes
and moments
of this
folding day,
vanish slow
like the
purple glow
which lies
down beside
the horizon.
Soon
all things
will
bow and hush.
Greens will
blacken.
Shadows
will prevail.
For you,
everything
beautiful
which
ever was,
and then,
only sleep.

Sunetele pe care le faci nu mai sunt vorbire,
Totuși ascult și sunt atent ca să te-aud

Strigând de
Unde ai plecat.

Stau lângă tine, în timp ce tu
Te chinui să mănânci o cupă de înghețată.

Îți amintești ce poți
Despre dulceață și satisfacție.

Nu poți reflecta cu mine acum
La măreția distanței și timpului.

Cât de departe am călătorit ca să ne găsim
Într-un loc în care nu aparținem, tăcuți

Și în așteptarea păianjenului.

Un Cântec de Leagăn

Suferințele
și momentele
acestei
zile contractate,
dispar ușor
ca
strălucirea violetă
ce se întinde
dincolo de
orizont.
Curând
toate lucrurile
se vor
pleca și vor tăcea.
Ce e verde se va
înnegri.
Umbrele
vor trimfa.
Pentru tine,
tot
ce
a fost frumos
vreodată,
și apoi,
doar somn.

Hunting for the Moons of Mars

Tonight, I find myself
sharing a tiny house
with five tiny flies.
The kind that emerge
silent and at random,
from the deflations
of yesterdays grapes,
or the invisible seams
in the skins of
these newly freckled bananas.
I imagine them vaguely red
like the winking Mars
high in the winter night.
With wings I cannot see
or even strain to hear.
They insist brazenly to
hover around my head,
as if to announce my
early signs of demise.
And I grab at them and
attempt to squeeze them
within the force of my fist
like an errant bit of thinking.
Over and again they evade me,
circle a nearby lamp without landing.
And I am reduced to bloodlust,
driven by purpose to the hunt,
until there are just four,
then three and two and finally,
that one which will
seek to drive me to madness
until the week we share,
expires behind us both,
and he silently succumbs
to his old age.

The Sailboat Pond

Central Park April 1998

A coursing of clouds contain
the insistent glare of April sun.
Pastel and greens of life reborn,
from the heights of knotted trees,
speckle the skin of the murky pond.
Imposing towers stand sentinel,
Bulkhead⁶⁴ the grids of clamor and motion.
Hans Andersen and Alice upon a toadstool.

Căutând Sateliții Planetei Marte

În noaptea asta, mă găsesc
împărțind o casă micuță
cu cinci muște mici.
Genul de muște care se ivesc
tăcute și la întâmplare,
din dezumflarea
strugurilor de ieri,
sau cutele invizibile
din coaja
acestor banane recent pătate.
Mi le imaginez de un roșu neclar
ca planeta Marte sclipitoare
semeață în noaptea de iarnă.
Cu aripi pe care nu pot vedea
sau chiar încerca să le aud.
Ele insistă cu nerușinare să
planeze în jurul capului meu,
ca pentru a anunța semnele
mele precoce de deces.
Le înhaț și
încerc să le strâng
în puterea pumnului meu
ca un fragment de gând călător.
Ele mereu mă ocolesc,
înconjură o lampă din apropiere fără a ateriza.
Și sunt redus la setea de sânge,
mânat de voință la vânătoare,
până ce sunt doar patru,
apoi doar trei și două și în final,
aceea care va
căuta să mă înnebunească
până ce săptămâna pe care o împărțim,
trece în urma noastră,
și ea în liniște cedează
vârstei ei înaintate.

Iazul Bărcii cu Pânze

Parcul Central Aprilie 1998

O curgere de nori conține
văpaia dogoritoare a soarelui de aprilie.
Pastelul și verdețurile vieții renăscute,
din înălțimile copacilor noduroși,
pâtează pelicula lacului tulbure.
Turnuri impunătoare stau de pază,
barând⁶⁴ grilajele de zgomot și mișcare.
Hans Andersen și Alice pe o ciupercă
otrăvitoare.

⁶⁴ poetul vede clădirile înalte ale New York-ului ca un fel de baraj în fața nebuniei orașului

Slight birds speak from chance perches,
search for sustenance from
among the crumbs of men.

I sit grasping pen and yellow scrap⁶⁵,
share space in the ring of bench,
contemplate heaven and center⁶⁶
as if something could soon happen.
But there is only a child's calling.
The muted mutter of a passerby,
A silence which strains against itself.
The dapple of gray and light
on a pond which holds the sky.
In a land of fairy tales and blossom
and these tiny boats drifting
in an almost absent breeze to nowhere at all.

Sleeping Late

Dawn comes
to find
these robins
already
at their
tasks.
While
we work
to pay
the early⁶⁷
no mind⁶⁸,
we sacrifice
those worms
the early birds
find.

Parting Shots

A parting shot
well
rendered,
is often
well
remembered.

Păsări mici vorbesc de pe stinghii
întâmplătoare,
căutând hrană
printre firimiturile oamenilor.

Stau apucând condeiul și un petec de hârtie de
scris⁶⁵ galbenă,
împart banca rotundă,
contemplez cerul și centrul⁶⁶
ca și cum ceva ar putea să se întâmple curând.
Dar nu se aude decât strigătul unui copil.
Mormăitul tăcut al unui trecător,
O liniște ce se-nordează împotriva ei înseși.
Pata de gri și lumină
pe un lac ce susține cerul.
Într-un pământ de povești și flori
și aceste bărci mici purtate
de o briză aproape absentă spre nicăieri.

Dormind Târziu

Zorii sosesc
pentru a găsi
acești măcălendri
deja
la
treburile lor.
În timp ce
noi reușim
să nu acordăm
atenție⁶⁷
ignorându-i⁶⁸,
sacrificăm
acei viermi
pe care păsările matinale
îi găesc.

Remarci Usturătoare

O remarcă usturătoare
bine
redată,
e adesea
bine
amintită.

⁶⁵ "firimitură" în general, în acest caz "bucățiță de hârtie galbenă"

⁶⁶ cuvânt asociat de poet cu lacul pe care îl descrie, acesta fiind pentru el centrul universului

⁶⁷ a nu acorda atenție răsăritului, dormind de obicei când acesta se ivește

⁶⁸ a nu te îngrijora sau a ignora un lucru

Unlike the
parting glance
whose
image forms
perchance.

Yet either
fired
in haste,
leaves
the eye
with but
a taste.

While
rarely
is mistaken
an aim
which is
well taken.

A Poem to June

A mourning dove struts,
a sentinel on my roof,
as a day assumes form.
All things hoped for
while we gazed at the cold
through revealed branches,
is upon us too quickly.
At five-fifteen,
the highest limbs
begin to catch light.
Robins scamper amid
the shards of new sun.
But still, we are willing.
We move slow and graceful.
The hickories, old farmers
who will harvest
the long day and place it
beside a horizon
ten forever away.
All things weighty, lifted
by the fingers
of a rolling breeze
to a dance which
needs no score⁶⁹.
The mourning dove
turns and returns, again.

Spre deosebire de
o privire usturătoare
a cărei
imagine se formează
întâmplător.

Totuși fiecare
aruncată
în grabă,
lasă
ochiul
doar cu
o impresie fugară.

În timp ce
rar
se greșește
un scop
care este
bine ales.

Poem Lunii Iunie

Un porumbel îndoliat merge țațos,
santinelă pe acoperișul meu,
pe când o zi ia formă.
Toate lucrurile la care am sperat
în timp ce priveam frigul
prin ramurile dezvăluite,
vin peste noi prea repede.
La cinci și cinsprezece,
cele mai înalte ramuri
încep să capete lumină.
Măcălendrii fug printre
fărămele soarelui nou.
Dar totuși, suntem dornici.
Ne mișcăm încet și grațios.
Hicorii, bătrânii fermieri
care vor secera
întreaga zi, plasând-o
dincolo de orizont
la zece veșnicii depărtare.
Toate lucrurile grele, ridicate
de degetele
unei brize trecătoare
la un dans ce
nu necesită muzică⁶⁹.
Porumbelul îndoliat
se întoarce și reîntoarce, iar.

⁶⁹ poetul sugerează că scena la care asistă e atât de profundă încât nu e nevoie de muzică pentru a o înfrumuseța

To August Mosca
New Year's Eve 1994

We sit together, here
in your studio.
Old cedar and evidence
of hardship and joy.
The many canvases
adorn browning walls,
each bearing
one moment defined.
Skylight guides northlight
to floorboards beside
the potblack⁷² woodstove
where our boot tips meet.
On your easel
a pastel lady reclines
upon a favored cloth.

You tell me of doubt
and privation,
fruits and conquest,
rain against shingle and
the quiet of light.
Your hands bear secrets
under the subtle strains
of vision and imagination,
dreams realized and
those not yet arrived.
To me, you are
the first star I touch
reaching up into night.
One day it
will be I in your chair,

My hair the color of ashes
my shoulders rounded and heavy,
speaking of truth time taught,

of exhilaration and regret,
recalling all those words
Mosca said.

It's too bad we could not have been
young together, warming ourselves
in the Maytime sun
admiring the soft crescents of
a pastel lady.

Impresionantului⁷⁰ Mosca⁷¹
Ajunul Anului Nou 1994

Stăm împreună, aici
în studioul tău.
Cedru vechi și dovada
greutăților și bucuriei.
Numeroasele tablouri
împodobesc pereții cafenii,
fiecare dând naștere
unui moment definit.
Luminătorul ghidează aurora boreală
spre scândurile pentru dușumea de lângă
soba de lemn negru⁷²
unde vârfurile cizmelor noastre se întâlnesc.
Pe șevaletul tău
o doamnă pastelată se odihnește
pe o bucată de pânză privilegiată.

Îmi vorbești de îndoială
și lipsă,
fructe și cucerire,
ploaie pe țiglă și
liniștea luminii.
Mâinile tale nasc secrete
sub eforturile subtile
ale viziunii și imaginației,
visuri realizate și
acelea care n-au sosit încă.
Tu ești pentru mine
prima stea pe care o ating
și care ajunge în noapte.
Într-o zi
voi fi eu în scaunul tău,

Părul meu de culoarea scrumului
umerii mei rotunzi și greoi,
vorbind despre adevărul pe care ni-l dezvăluie
vremea,
despre beatitudine și regret,
amintindu-mi toate cuvintele
spuse de Mosca.

E păcat că nu am putut fi
tineri împreună, încălzindu-ne
la soarele lunii mai
admiraând semilunele delicate ale
unei doamne pastelate.

⁷⁰ se referă la luna august dar poate însemna și "respectat", "impresionant"

⁷¹ numele unui prieten al poetului, de origine italiană

At Roxbury

A room
at the hallway's
end.
A bed
sitting high as
old beds do.
Firm
and fast upon
able oak posts.
In the
deep night, the
silence which
settled upon the
woods and rafters,
filled my ears
with a perfect
emptiness.
At morning,
day crept
into the room
through a
geometry of lace.
An angling
light, bright
with the
causerie of
songbirds.

The Swan and The Pond

Like a swan
you are, a monarch
in your tiny pond,
your snowy down
unstained by the melancholy
rains which soak
the world in
woeful tears that
bead in deference
down from your
impervious shield.

While I am the pond,
insistent upon absorbing
the pluvios days
deep into my soul, offering
buoyancy, eternal reflection
and but the occasional

În Roxbury

O cameră
la capătul
coridorului.
Un pat
înălțându-se așa cum
sunt paturile vechi.
Stabil
și solid pe
picioare zdravene de stejar.
În
noaptea adâncă,
liniștea ce
s-a așezat peste
păduri și plutași,
mi-au umplut urechile
cu un gol
perfect.
Dimineța,
ziua s-a strecurat
în cameră
printr-o
formă de dantelă.
O lumină
piezișă, strălucind
de
șueta
cântecelor păsărilor.

Lebăda și Lacul

Ca o lebădă
ești, un monarh
în lacul tău mic,
cu puful tău de nea
nepătat de ploile
melancolice ce udă
lumea cu
lacrimi pline de jale care
se înșiră cu respect
mai jos de
scutul tău impenetrabil.

În timp ce eu sunt lacul,
insistând să absorb
zilele ploioase
adânc în sufletul meu, oferind
vioiciune, oglindire eternă
și doar murmurul

⁷² culoarea neagră ce poate fi văzută pe un ibric sau oală din fontă

undulant murmur
of protest
in verse.

Cinema Paradiso

For Ashley

Flushed with the lights of
this silver-coated evening.

You, content and perfect within
the great cradle of my limbs.

Everything I
possess of worth.

I am holding you as an infant
again, preserving the secret truth.

How much my existence
depends upon you.

Allowing you to need
everything of me.

We share the soft joys
of a so sad film.

You, now of ten years, closer
to a woman than a babe.

The stuff of you, so much
longer and fuller than realized.

A silent singing in me,
to feel you weep at the melancholy.

Unable to ignore how unjustly soon,
my arms will be emptied of you.

The sacrifice of all this, to
other arms, other rooms.

You never noticed,
never turned to see all those

Great sadnesses of my life,
spill from my eyes as if weightless.

Me, the fool, believing
such moments are best unnoticed.

unduios accidental
al protestului
în versuri.

Cinema Paradiso

Dedicație lui Ashley

Inundat de luminile
acestei seri înveșmântate în argint.

Tu, mulțumită și perfectă în
marele reazăm al brațelor mele.

Tot ce
posed de valoare.

Te țin ca pe un prunc
din nou, păstrând adevărul ascuns.

Cât de mult depinde
existența mea de tine.

Îngăduindu-ți să ai nevoie
de toată ființa mea.

Împărțim bucuriile dulci
ale unui film tare trist.

Acum de zece ani, tu ești
mai mult o femeie decât un copil.

Esența ta, mult
mai lungă și mai plină decât împlinită.

Un cântec tăcut înăuntrul meu,
să te simt plângând de melancolie.

Incapabil să ignor cum nedrept de repede,
te vor pierde brațele mele.

Sacrificarea acestora, pentru
alte brațe, alte camere.

Niciodată n-ai remarcat,
niciodată nu te-ai întors să vezi toate acele

Mari tristeți ale vieții mele,
vărsate din ochii mei ca și cum ar fi fost
imponderabile.

Eu, prostul, crezând că
e mai bine ca asemenea momente să fie

How, in this life,
no time can be spared.

To weep empty for what is gone,
what can never be.

The days take no pause.
Not even for little girls.

A Fine Epitaph

Of all the good
It can be said,
Each day they rose
They made their bed.

But those saintly souls
Whether well or ailing,
Refilled the ice trays
Without failing.

Austerlitz at October's Ending

I cast my seeing
through the cold glass
of this six over six.
It is late morning.
The sun captured
in the quiet glories
of this autumn maple.
Its leaves light
like Chinese lanterns,
hung out to celebrate
a great day.
My mind walks
to seek out
the transparencies,
the grand perimeters.
I witness
above this
brief but elegant meadow,
the face of some god,
who reminds me
to caress the course
of this moment.
Deny the coming of
bareness and numbing.
After the certain frosts,
my fingers will begin
to move freely again.

neobservate.
Cum, în această viață,
nu poți irosi nici o clipă.

Să plângi gol pentru ce a trecut,
pentru ce nu poate fi niciodată.

Zilele nu iau pauză.
Nici măcar pentru fetețe.

Un Epitaf Frumos

Din toate lucrurile bune
Care pot fi spuse,
În fiecare zi în care s-au ridicat
Ei și-au făcut patul.

Dar acele suflete sfinte
Sănătoase sau suferinde,
Au reumplut tăvițele de gheață
Fără greș.

Austerlitz la Sfârșit de Octombrie

Îmi arunc privirea
prin sticla rece
a acestui șase pe șase.
Este dimineață târziu.
Soarele captat
în splendoarea liniștită
a acestui arțar de toamnă.
Frunzele lui luminează
ca lanterne chinezești,
atârdate afară pentru a celebra
a zi minunată.
Mintea mea hoinărește
pentru a căuta
transparențele,
marile perimetre.
Observ,
deasupra acestei
pajiști mici dar elegante,
fața vreunui zeu,
ce-mi amintește
să dezmierd scurgerea
acestui moment.
Neg sosirea
golicionii și amorțelii.
După cele câteva înghețuri,
degetele mele vor începe
să se miște liber din nou.

The empty will
swell⁷³ with the green.
We will all
relight the lanterns,
dance and praise
circles and spheres
again.

Lying With Marianne On St. Mark's Place

In the bookshop on St. Mark's Place
I'm lying with Marianne Moore
Spine to spine, beneath
hard covers, shelved neatly
for posterity by the
motherly fingers of
soft friends.
She loves her men
silent and I love
my ladies profound.
There we lie, poised
in our communal in-
spirations, naked
musings and alliteration.
Often in the padlocked
midnight, I wait for
her to turn and embrace
me but still,
she acts as though she
never even knew me.

Creed

The way
puddles dry
after
a night of rain.

The way
I reach up
and balance
the moon
on the tip
of my finger.

The way
a clock
proceeds
in pointless

Deșertul se va
umfla⁷³ de verdeață.
Toți vom
reaprinde lanternele,
vom dansa și lăuda
cercuri și sfere
din nou.

Culcându-mă cu Mariana pe Strada St. Mark's Place

În librăria de pe strada St. Mark's Place
Mă culc cu Mariana Moore
Spate la spate, sub
cărți cartonate, așezate frumos pe raft
pentru posteritate de
degetele ca de mamă ale
prietenilor buni.
Ea își iubește bărbații
în liniște și eu îmi iubesc
femeile profund.
Acolo stăm culcați, echilibrați
în inspirațiile noastre
comunale, meditații
goale și aliterații.
Adesea în bezna
încuiată, o aștept
să se întoarcă și să mă îmbrățișeze
dar totuși,
se poartă ca și cum
nu m-ar fi cunoscut niciodată.

Crez

Felul în care
bălțile se usucă
după
o noapte de ploaie.

Felul în care
mă întind spre
și balansez
luna
pe vârful
degetului meu.

Felul în care
ceasul
merge
în cercuri

⁷³ frunzele ce apar din copacii goi par "umflături" de verdeață

circles.

The way
your ribs,
without thought,
mimic the tides
while you sleep.

Perhaps,
this is all

I know about
eternity.

Mexicans on Bicycles

Mexicans on bicycles
are migrating on
the roads of The Hamptons⁷⁴,
wearing Yankee caps
and Hilfiger shirts.
One stops to cut my lawn.
One butters my bagel.
One admires my wife.
One clears my plate,
hands me a desert menu.
In the fields they
cultivate like Caesar Chavez.
Swinging from scaffolds
they paint like Diego Rivera.
They stack the stones
like Aztecs, they build us
temples beside the sea.
They wear lovely faces,
esposas and niños in
a village outside Guadalajara.
Old madres hanging wash
in the dusty wind.
Their eyes are black,
their skin warm and brown.
They live spare in
the company of loneliness.
The fragrance of sweat
is always familiar.
They stay because
the money is good.
They keep their bellies filled
and their tires full of air.
And they are certain
that their dreams

fără sens.

Felul în care
coastele tale,
fără a gândi,
mimează marea
în timp ce tu dormi.

Poate,
asta e tot

ce știu despre
eternitate.

Mexicani pe Biciclete

Mexicani pe biciclete
migreză pe
străzile din Hamptons⁷⁴,
purtând șăpci de yankei
și cămăși Hilfiger.
Unul se oprește să-mi tundă peluza.
Unul îmi dă cu unt covrigul.
Unul îmi admiră soția.
Unul îmi curăță farfuria,
înmânându-mi un meniu de desert.
Pe câmpurile pe care le
cultivă ca Caesar Chavez.
Legănându-se din eșafoduri
ei pictează ca Diego Rivera.
Așează în grămezi pietre
ca aztecii, ne construiesc
temple lângă mare.
Ei au fețe simpatice,
esposas și niños într-un
sat din afara Guadalaharei.
Madres bătrâne atârând rufele
în vântul prăfuit.
Ochii le sunt negri,
pielea caldă și bronzată.
Trăiesc liberi în
compania singurătății.
Mireasma transpirației
e întotdeauna familiară.
Ei stau pentru că
banii sunt buni.
Își țin burțile pline
și roțile pline de aer.
Și sunt siguri
că visurile lor

⁷⁴ orașelele Southampton și East Hampton; este o foarte celebră colonie de vară

will still be waiting,
tomorrow.

The Man Making Fortune Cookies

In this dim-lit factory
along the broad Chang
where the sweet-air
is hung heavy with the
purple plums of wisdom,
a graying man stands
in The Peoples' Blues⁷⁵
and hand-made sandals,
typing out in red letters,
the futures of us all.
And with ancient ingenuity
weaves them through a
slight curl of confection,
which must also
give up its life
in the end.
In his head
the words of Chuang-tzu
folding over and over
and today like every day
he knows not whether
he is a man
dreaming he is a butterfly
or a butterfly
dreaming he is a man.

On Loving, Leaving, Television and Prosperity

When I divorced
my first wife,
she got
our daughter and the T.V.
When I married
my second wife,
she had her own T.V.,
but let my daughter
and me
look at it.
When I finished
paying off
my first wife for
having been married to me,
my second wife

îi vor aştepta
şi mâine.

Omul ce Face Plăcinte cu Răvaşe

În această fabrică slab luminată
de-a lungul largului Chang
unde aerul dulce
e agăţat greoi de
prunele vişinii ale judecăţii,
un om cărunt stă
în Salopeta Albastră a Cetăţenilor⁷⁵
şi sandale făcute de mână,
scriind la maşină în litere roşii,
viitorul nostru al tuturor.
Şi cu ingeniozitate străveche
îl ţese printr-o
mică buclă de confecţie,
care trebuie de asemenea
să renunţe la propria-i viaţă
în final.
În capul lui
cuvintele lui Zhuang Zi
ce se împăturesc mereu
şi astăzi ca în fiecare zi
el nu ştie dacă
el e un bărbat
ce visează că e un fluture
sau un fluture
ce visează că e bărbat.

Despre Iubire, Abandon, Televiziune şi Prosperitate

Când am divorţat
de prima mea soţie,
ea a luat-o
pe fiica noastră şi televizorul.
Când m-am căsătorit
cu a doua soţie,
ea avea propriul televizor,
dar ne lăsa pe fiica mea
şi pe mine
să ne uităm la el.
Când am terminat
să achit
primei mele soţii pentru
că s-a căsătorit cu mine,
a doua mea soţie

⁷⁵ referiri la omul politic chinez, Mao Zedong, care a obligat populaţia chineză să poarte aceeaşi îmbrăcăminte albastră ca semn al egalităţii sub regimul lui comunist

had money for T.V.s,
and she bought them.

When I divorced
my second wife,
she got
our daughter and son
and all the T.V.s.
When I moved
into the bachelor bungalow
beside Binder, I bought
a nice clock radio,
so I might be
reminded to get out
of my bed each day,
to work and earn money,
so I could finish
paying off
my second wife for
having been
married to me.

When my first wife
got word of it all
she felt badly
and offered her old T.V.,
sure I was languishing
before the radio's
prosaic green digits,
without Huxtables or Simpsons
or the OprahGeraldoSallys.
I declined, in fear
I would look at it,
choosing rather, to contemplate
(above the Public Radio purr),

just who
might love a man
with
two wives
three children
and no T.V.

To A Love Once Imagined

The might of
a determined northwind,
unable to restrain
a charging sea.
Across the peak
of winter's dune,

a avut bani de televizoare,
și le-a cumpărat.

Când am divorțat
de a doua soție,
ea a luat
pe fiica și pe fiul nostru
și toate televizoarele.
Când m-am mutat
în casa de celibatar cu verandă
de lângă Binder, am cumpărat
un frumos radio cu ceas,
ca să mi
se amintească să mă scol
din pat în fiecare zi,
să muncesc și să câștig bani,
ca să termin
de achitat
cele de-a doua soții pentru
că a fost
căsătorită cu mine.

Când prima mea soție
a aflat de toate acestea
i-a părut rău de mine
și mi-a oferit vechiul ei televizor,
desigur că sufeream
în fața cifrelor
verzi comune ale radioului,
fără familia Huktable sau Simpson
sau OprahGeraldoSallys.
Am refuzat, de frică
că mă voi uita la el,
alegând mai degrabă, să meditez
(peste zumzetul Radioului Public),

pe cine
ar putea iubi un bărbat
cu
două soții
trei copii
și fără televizor.

Unei Iubiri Închipuite Odată

Puterea unui
crivăț hotărât,
incapabil să stăpânească
o mare involburată.
Dincolo de vârful
dunei iernii,

a salty spray
is sheared⁷⁶ southward.

The Piscean sun
defies the
climbing twilight,
casting the
flush of passion
against striations of cloud.
Upon your hair
a gilded ruby radiance.

Your hand easy in my palm.
Your eyes speak of greens
at the water's edge.
Against that
rise and tumble of
tides and time.
Breaths and pulses
commingle in this cold.

I begin to
believe all at once,
I would meet you anywhere.
Before this unforgiving sea.
Beneath this expiring daystar.
For even
the sparest
instant.

Ice Fishing

A pebble tossed
can never make
a ripple upon
a frozen lake.

The fisherman
had never felt
the floor beneath
his fire melt.

Deep into the ink
of a hand-cut hole
a line dropped
from a man-length pole.

Unlike Ahab
he must understand
his intentions

o picătură sărată
e purtată tăios⁷⁶ spre sud.

Soarele în Pești
sfidează
amurgul înălțându-se,
aruncând
ardoarea pasiunii
pe striațiile norului.
Pe părul tău
o strălucire rubinie aurită.

Mâna ta ușoară în palma mea.
Ochii tăi vorbesc despre verdele
de la marginea apei.
Pe fundalul
creșterii și căderii
fluxului și timpului.
Respirații și ritmuri
se amestecă în această răceală.

Încep să
cred că te-aș întâlni oriunde
dintr-o dată.
În fața acestei mări neiertătoare.
Sub acest lucefăr de dimineață pe moarte.
Chiar și doar
pentru
o clipă.

Pescuit pe Gheață

O pietricică aruncată
nu poate face niciodată
un val mic pe
un lac înghețat.

Pescarii
nu simțiseră niciodată
podeaua de sub
focul lui topită.

Adânc în cerneala
unei găuri tăiate de mână
o ață a căzut
dintr-o undiță de lungimea unui om.

Spre deosebire de Ahab
el trebuie să înțeleagă
că intențiile lui

⁷⁶ poetul sugerează ideea că vântul și picăturile sărate de apă din mare au efect tăios

can be just so grand.

Still, in reverie
he might think it nice
a fish so large
to crack his ice.

And though patient
must recall one thing.
His fire can only
last until Spring.

Love and Jeeps

In my rearview mirror,
I am sure I see
you in your white
Jeep Cherokee.
Walking highways
you pass me by.
I am left behind
and asking why.
You never stop
to kiss and tell,
or inquire if
I am doing well.
Perhaps because
you are feeling free
cruising in your
white Cherokee.
On the corner
or at the store,
I am seeing you dearest
more and more.
And yet you seem
to not see me,
through the smoked glass
of your Cherokee.
I count the passings
here and there,
ponder the moments
we seem to share.
Four wheeling hillsides⁷⁷
and the beach.
Yet remaining strangely
out of reach.

This one, no that one,
no, could it be
my darling in her

pot fi doar atât de mărețe.

Totuși, în reverie
el ar putea crede că e frumos
ca un pește atât de mare
să-i spargă gheața.

Și deși răbdător
el trebuie să-și amintească un lucru.
Focul lui poate dura
doar până la primăvară.

Iubire și Jeepuri

În oglinda retrovizoare,
sunt sigur că te văd
în Jeepul tău
alb Cherokee.
Mergând pe șosele
tu mă depășești.
Sunt lăsat în urmă
și mă întreb de ce.
Niciodată nu oprești
să mă săruți și să-mi spui,
sau să mă întrebi
dacă sunt bine.
Poate pentru că
te simți liberă
mergând cu viteză economică în
Cherokee-ul tău alb.
La colț
sau la magazin
te văd dragă
din ce în ce mai des.
Și totuși pare că tu
nu mă vezi,
prin geamul fumuriu
al Cherokee-ului tău.
Număr trecerile
când și când,
cugetând la momentele
pe care se pare că le împărtășim.
Automobile de nisip⁷⁷
și plaja.
Rămânând totuși în mod ciudat
de neatins.

Aceasta, nu aceea,
nu, ar putea fi
iubita mea în

⁷⁷ vehicule pe care oamenii le conduc pe plajă în scop recreativ

white Cherokee?
Now the days grow longer
I am losing sleep,
eyes wide open
counting Jeep.
Wondering, days end
as they all begin,
at all those places
you might have been.
Not questioning loyalty,
nor great indiscretions,
No tire track scenarios,
nor four-wheel confessions.
How lovely this fantasy
which I now construe.
That all those Cherokees
should turn out to be you.

One Night Stand

It must be true,
what the scientists say,
That we spend one third of
our all too brief lives,
asleep, lost and wandering
in a place without
clocks or street signs,
where, they tell us as well,
a lengthy adventure can
pass complete through
the portholes of our heads
in twenty flicks of an eyelid.
In the great and vacuous space
between snores.
But sitting here now,
I realize that I spend
another third
waiting for that response.
From that woman
I made love to last night.
From that woman
who said I was indeed
the most wonderful man
she had ever known.
From that woman
who was wishing to
dive into the blue of my eyes
and swim there forever.
But this morning
the phone keeps quiet again,
and this afternoon, as well.
My anticipations blossoming

albu-i Cherokee?
Acum zilele sunt mai lungi
nu dorm de-ajuns,
cu ochii goi
numărând Jeepurile din doi în doi.
Mirându-mă, zilele se sfârșesc
așa cum încep ele toate,
de toate acele locuri
în care tu poate-ai fost.
Necontestând loialitatea,
nici marile indiscreții,
Nici scenariile urmelor de cauciuc,
nici confesiunile pe patru roți.
Cât de minunată această iluzie
pe care acum mi-o închipui.
Că toate acele Cherokees
Se vor dovedi a fi tu.

O Aventură de o Noapte

Trebuie să fie adevărat,
ce spun oamenii de știință,
Că ne petrecem o treime din
viețile noastre prea scurte,
dormind, pierduți sau hoinărind
în locuri fără
ceasuri sau semne de stradă,
unde, ne spun ei de asemenea,
o aventură foarte lungă poate
trece complet prin
orificiile capetelor noastre
în douăzeci de fluturări ale unei pleoape.
În marele spațiu vid
dintre sforăituri.
Dar stând aici acum,
realizez că petrec
a altă treime
așteptând acea reacție.
De la acea femeie
cu care am făcut dragoste noaptea trecută.
De la acea femeie
care a spus că sunt într-adevăr
cel mai minunat bărbat
pe care l-a cunoscut.
De la acea femeie
care dorea să
plonjeze în albastrul ochilor mei
și să înoate acolo pentru totdeauna.
Dar în dimineața asta
telefonul rămâne tăcut din nou,
și în după-amiaza asta, la fel.
Anticipările mele se transformă

into frustration and pondering.
And then into a kind of sadness
for which there is no naming.

By evening, I am sure of
all the reasons it could
not have worked out, anyway.
Then, angry.
And then, that sadness, again.
Tonight, once more,
I will try to put it out,
like the old cat,
out to wander who knows where.
It will return again in the morning.
Then I will reach over
and dim that last light,
still burning beside the bed,
turn and reach for
what is not there, and
surrender the final one third
to the darkness.

The Day She Got Heeled By A Seeing-Eye Dog in Times Square

Who could really blame him (or her).
Dragging that instructor from
The Guide Dog School on 44th Street,
Through a crowd thick with accents.
Tables of ten dollar Rolexes.
The scent of cornercart⁷⁸ Hot Dogs
hanging limp in the August air.
The ten million million bulbs
of The Great White Way.
Five story television screens
and NASDAQ news tickers.
A hundred buses, a thousand cabs
honking and darting and clotting up
Broadway.
The temptation of fire plugs
and wishing to look up.
Her feet must have looked sweet
in those sandals she
chose to stroll in that day.
He (or she) pulling at the harness,
More than a little nervous over
what might have been a Final Exam.
So what if one toenail
snagged her blue strap and

în frustrare și meditație.
Și apoi într-un fel de tristețe
pe care n-o pot numi.

Până seara, sunt sigur de
toate motivele pentru care
n-ar fi mers, oricum.
Apoi, furios.
Și apoi, acea tristețe, din nou.
În seara asta, încă odată,
voi încerca să o dau afară,
ca pisica bătrână,
hoinărind afară cine știe pe unde.
Se va întoarce din nou dimineată.
Apoi mă voi întinde
și voi slăbi acea ultimă lumină,
care tot arde lângă pat,
mă voi întoarce și căuta ce
nu este acolo, și
voi ceda cea din urmă treime
întunericului.

Ziua în care a Fost Călcată pe Ștaif de un Câine Călăuză pentru Orbi în Piața Times

Cine ar putea să-l învinuiască (sau s-o
învinuiască).
Târându-l pe acel instructor de la
Școala Câinilor Călăuză de pe strada nr.44,
Printr-o mulțime aglomerată de accente.
Tarabe cu Rolexuri de zece dolari.
Mirosul de Hot Dog-uri din toneta de pe colț⁷⁸
atârând moale în aerul de august.
Zece milioane de milioane de becuri
de pe Great White Way.
Cinci ecrane cu povești de televiziune
și titlurile știrilor NASDAQ.
O sută de autobuze, o sută de taxiuri
claxonând, aruncând și înclind
Broadway-ul.
Tentația gurilor de incendiu
și dorința de a privi în sus.
Picioarele ei trebuie să fi arătat plăcut
în acele sandale pe care ea
le alesese pentru plimbare în acea zi.
El (sau ea) trăgând de hamuri,
Mai mult decât puțin nervos în legătură cu
ce poate să fi fost un Examen Final.
Și ce dacă unghia de la picior
s-a împiedicat de cureaua ei albastră

⁷⁸ referiri la un camion mic de la colțul străzii în care se vând hot dog-uri

pulled her up short in that
unstoppable flow of humanity.
Who could lay fault upon
that one tiny misstep that day.
After all, there are blind people
home, patiently waiting
to be set free.
After all, it's not like
blowing your parallel park.
Maybe no one else noticed, but
if they did, I hope
He (or she) passed anyway.

Being Home

Sunday morning.
You
lean over
the breakfast
table, reading
a newspaper.
The light
sheared by
bared branches
refocuses to flame
upon an icy lawn.
The ghost
of last night's
crescent moon,
is perched
at the height
of an elder oak
where paired
chickadees chase
in the braid
of branches.
As witness,
reflecting on
a brief history,
I notice
that clocks
have stopped.
The calendar
in my head has
fallen into disarray.
I can only say
for certain,
it is daylight,
perhaps the very
end of January,
and that we
are finally

trăgând-o repede în acel
flux continuu de umanitate.
Cine putea da vina pe
acel mic pas greșit din ziua aceea.
Până la urmă, acasă sunt oameni
orbi, așteptând răbdători
să fie eliberați.
Până la urmă, nu e ca și cum
ai arunca în aer parcul tău paralel.
Poate nimeni altcineva nu a observat, dar
dacă da, sper că
El (sau ea) a trecut oricum.

Fiind Acasă

Duminică dimineată.
Te
apleci peste
masa de la
mic dejun, citind
un ziar.
Lumina
tăiată de
crengile goale
se concentrează din nou să ardă în flăcări
pe o pajiște de gheață.
Fantoma
semilunii
de noaptea trecută,
e cocoțată
pe înălțimea
unui stejar mai bătrân
unde păsărele
împerecheate aleargă
pe vârfurile
crengilor.
Ca martor,
reflectând la
o istorie pe scurt,
observ
că ceasurile
s-au oprit.
Calendarul
din capul meu a
căzut în dezordine.
Ce pot spune
cu siguranță,
e că este zi,
poate chiar
sfârșit de ianuarie,
și că noi
suntem în sfârșit

home.

Elegy For A Man Of The Woods

for Erik Olsen

Today we felled that red oak beside

the south tree line. Many years, it stood,
bare and barely, ocher leaves shed in a
long past autumn, before our babies were
born, before we had ever dreamed of here.

One branch surrendered for each worthy wind
which crossed this hill.

Once decided, it was ended and quickly. The
weight of us straining our ropes. An
anguished
scream of spinning chain. The resignation,
the
relief of an old man making his final fall.
Hoping to land on his back, a blue sky his
final image.

And then it came, the great and terrible thud.
The hollowed lengths shattering with impact.
The final twist of defiance. After the saw had
severed the last of that which could still hold
it upward, we gathered that which was yet red
and resolute.

We carved it like hunters, for fires we would
offer like shamans, tend like frightened
children,
to defend our selves from the mysteries of the
cold and the quiet intentions of the dark.

The bones of the old man, succumbing to ash,
his
soul gathered up in the sparks, rose beyond us

through the winter's grasp. Up through the
brick and black, to dream the dreams of a
great
tree, and become for an instant, one with
the stars.

We Mortals

For William E. Barksdale

We long for
the perfection

acasă.

Elegie Închinată unui Om al Pădurii

dedicație lui Erin Olsen

Astăzi am doborât prin tăiere acel stejar roșu
de lângă
șirul de copaci dinspre sud. Mulți ani, a stat,
gol și sărăcăcios, frunze ocru lepădate într-o
toamnă de mult trecută, înainte ca copiii noștri
să se nască, înainte ca noi să visăm la locul
acesta.

O ramură ceda fiecărui vânt puternic
străbătând acest deal.

Odată hotărât, a fost tăiat rapid. Greutatea
noastră trăgând de funii. Un
țipăt
chinuit de lanț răsucindu-se. Resemnarea,
ușurarea
unui bătrân căzând pentru ultima dată.
Sperând să cadă pe spate, un cer albastru
ultima lui imagine.

Și apoi a venit, marea și teribila bufnitură.
Bucățile scoburoase zdrobindu-se la impact.
Ultima zvârcolire sfiătoare. După ce ferăstrăul
a tăiat ultima bucată care îl mai putea ține
în picioare, am adunat ce mai era încă roșu
și neclintit.

L-am cioplit ca vânătorii, îl vom pune pe foc
ca șamanii, îngriji ca pe copiii
speriați,
pentru a ne apăra de misterele
intențiilor reci și tăcute ale întunericului.

Oasele bătrânului, transformându-se în
cenușă,
sufletul lui adunat în scânteii, s-au ridicat
dincolo de noi
prin puterea iernii. În aer prin
cărămidă și negreală, pentru a visa un
măreț
copac, și a deveni pentru un moment, una cu
stelele.

Noi Muritorii

Dedicație lui William E. Barksdale

Tânjim după
perfectiune

in these things
of the world;
life, certain
in its
bilateral symmetry;
generations
strung like pearls
on imagined wire.
We squint
at the sun.
We marvel
at the plaintive
syllables of songbirds.
We admire
tallness and clarity.
Feeling the vibrations
of it all beneath our feet,
we rhapsodize
distances
suggested upon
moonless nights,
daring to name
the ineffable.

We write
poems and chant
to the mysteries.
We dance
round fires
in the clearings
we have made
in the forest.
We weep
for the spirits
of fallen trees.
Facing death
we avert our eyes.
When great things
succumb
we tell
ourselves
they were never there.
Thirsty,
we lie
on our backs
allowing our mouths
to fill with rainwater,
and hope to rise
like blossoms
from the dust.

în aceste lucruri
ale lumii;
viața, categorică
în
simetria ei bilaterală;
generații
înșirate ca perlele
pe un fir imaginar.
Ne uităm cruciș
la soare.
Ne minunăm
de sunetele
jalnice ale cântecelor păsărilor.
Admirăm
înălțimea și claritatea.
Simțind vibrațiile
lor toate sub picioarele noastre,
noi lăudăm
distanțele
sugerate în
nopti fără lună,
îndrăznind să numim
inefabilul.

Noi scriem
poeme și scandăm
despre mistere.
Dansăm
în jurul focurilor
în luminișurile
pe care le-am făcut
în pădure.
Plângem
pentru spiritele
copacilor căzuți.
Înfruntând moartea
noi ne ferim ochii.
Când lucruri de seamă
mor
noi ne
spunem
că n-au fost niciodată acolo.
Însetați,
noi stăm
pe spate
permițând gurilor noastre
să se umple cu apă de ploaie,
și sperăm să ne ridicăm
ca florile
din pulbere.

Love and Legerdemain

Picture a magician, or
a sorcerer (you choose).
He will also be
a great philosopher on
love (and life).
He shows us, firstly,
a length of cord, which
He explains, is
the love we envision
when we are young
and without sense,
One which comes to us
like a singular thought
and unwinds gracefully,
to become a novel
for the ages.
He raises the cord.
He shows you its dimensions.
He produces a scissor.
With the scissor
He clips the cord into
varying lengths, which
He places ceremoniously
into a grand hat, which
could only be worn
by a magician.
He announces that, these
are all of the love affairs
of your life,
the ones which bound you,
and the ones which
helped pull you up
from the rocky ledges.

All safely in the hat,
He begins to stir them
with his wand, while
He smiles as though
He had the knowledge
of the unknowable.
Then, with one hand,
He finds a bare end, and
He pulls from that hat,
a cord which is whole and
which keeps on coming. This
He declares, is the
last love of your life.
The one you had imagined
When your voice was squeaky
and your innocence, fresh.

Dragoste și Escrocherie

Imaginați-vă un magician, sau
un vrăjitor (la alegerea voastră).
El va fi și un
mare filosof al
iubirii (și vieții).
Ne arată, la început,
o bucată de sfoară, care
explică El, e
dragostea pe care ne-o imaginăm
când suntem tineri
și fără sens,
cea care vine la noi
ca un gând singular
și se derulează grațios,
pentru a deveni un roman
pentru veșnicie.
El ridică sfoara.
Vă arată dimensiunile ei.
Scoate o foarfecă.
Cu foarfeca
El taie sfoara în
bucăți diferite, pe care
El le pune ceremonios
într-o pălărie mare, care
poate fi purtată doar
de un magician.
El anunță că, acestea
sunt toate aventurile sentimentale
ale vieții tale,
cele care te leagă,
și cele care
te-au ajutat să te ridici
de pe buza de piatră a prăpastiei.

Toate puse bine în pălărie,
El începe să le amestece
cu bagheta sa, în timp ce
Zâmbește ca și cum
Ar ști
ceea ce nu poate fi știut.
Apoi, cu o mână,
El găsește un capăt liber, și
Scoate din acea pălărie,
o sfoară care e întregă și
nu se mai isprăvește. Aceasta
declară El, este
ultima dragoste a vieții tale.
Cea pe care ți-ai imaginat-o.
Când aveai încă vocea în schimbare
și inocența proaspătă.

It is larger than
all the fragments, combined.
Even the sharpest scissor
cannot cut it.
Its end is your final breath.

E mai mare decât
toate fragmentele, puse laolaltă.
Chiar și cel mai ascuțit foarfece
n-o poate tăia.
Capătul ei e ultima ta suflare.

THEORETICAL JUSTIFICATION OF MY CHOICES IN TRANSLATING THE TEXT

There have been several difficulties that I have come across when translating this volume. I shall try to mention some of them in the pages to follow.

The first difficulty was the translation of “waxing moon” in the poem *Perhaps It Was Not Mars*. My first assumption was that the adjective “waxing” came from the noun “wax”, which led me to the translation “lună de ceară”. Further research gave me the correct information that “waxing moon” was a specialized term used in astrology, referring to the moment when the left side of the moon was dark and the light part was growing. The final option was, therefore, “lună în creștere”.

In translating “pained journey” in *This Journey*, my first choice was “călătorie îndurerată”. At a second thought I realized that a term like “anevoioasă” for “pained” rendered exactly the same meaning as in the original version and was much more appropriate and much more used in Romanian. I also chose to place the adjective, which was in front of the noun in English, after the noun in the Romanian version. What I had in mind was the fact that this is the general grammar rule in Romanian, although I could have placed the adjective in front of the noun also for a greater emphasis.

“The whorl of road ahead” in the same poem was again quite difficult to translate. According to Macmillan dictionary, “whorl” is “a circular pattern made by a line that continues to go round and round”, but this explanation did not find its place in a translation into Romanian. The Romanian correspondent of “whorl”, which was “spiră, roțiță a fusului” again seemed to have no connection to the meaning intended by the author. Starting from the Macmillan definition, I had no choice but to adapt the text. In doing so, I used the transposition method, by which the noun “whorl” was turned into the Romanian adjective “întortocheat”. I also used the expansion method, by which I added the comparison “ca un melc” to make the meaning closer to the original version.

“Going it alone” in “And we poets/ are almost always/ going it alone” was somehow misleading. As “go” has several meanings (“a merge”, “a umbla”, “a călători”, “a funcționa”, “a acționa” etc), it was quite difficult to identify the poet’s intended meaning. In such cases, when a word has several meanings, we have to pay attention to the context in which the respective word appears. As the context implied a journey in our case, the logical assumption was that “going it” referred to making that journey. My final choice was, therefore, a translation like “o întreprindem/ facem singuri”.

I encountered pretty much the same problem with the translation of “log” in “I will not make/ another entry into/ the log of my/ own many miles”. It was more a lexical problem as I had to choose from several equivalents as: “butuc, buștean, buturugă, grindă, bârnă, jurnal de bord”. The meaning was also crucial in making me decide on the meaning “jurnal”, as one could write a paragraph in a journal and not in some other material things. “Miles” in the same line could not be translated literally as “mile”. I assumed the word referred to journeys and that is why I chose to translate it “călătorii”.

The translation of “waiting” from “And there was/ someone waiting” as “care mă aștepta” in Romanian was based on the transposition translation method. The English gerund “waiting” was transposed into a relative clause into Romanian, as the Romanian language would use this form rather than a gerund.

The expression “I’m looking forward” in “I’m looking forward/ to a place to call home” from *Homefires* would normally be translated as “de-abia aștept/ aștept cu nerăbdare”. Using the expansion method, I chose to add the verb “să ajung” to give coherence to the text and maintain its continuity. The same happened with the line “to catch my sorry old hat” in which

case I added the conjunction “unde” in front to keep the logicality of the text (“unde să-mi agăț vechea și amărâta pălărie”).

In translating “And watch snowflakes/ land melting like dreams” as “Și să privesc cum fulgii de nea/ se topesc atingând pământul, ca visele” I used paraphrasing and also transposition, changing the gerund “melting” from the English version into the verb “se topesc” into the Romanian version.

“A spade and a palm” was translated by a process of reduction, where the indefinite article “a” was not rendered by the indefinite article “o” in Romanian, but by a definite article (“palma”, “lopata”).

The word “golds” in “Today/ it’s the golds/ which find/ their voice at morning” from **30 Ianuarie 2002 la șapte a.m** was pretty difficult to translate. In English, “gold” is either a noun, which means “aur” and, in this case, it cannot have a plural in Romanian or an adjective, which cannot have a plural in either language. In such a situation, I had to focus on the context, which was about nature, and identify the poet’s possible message. I came to the conclusion that “golds” might refer to nuances of gold and translated by means of expansion as “nuanțele de auriu”.

“Lifting” in “Expressions/ from the moist earth,/ the lifting dark” from the same poem was translated by transposition, the gerund “lifting” being turned into a relative clause in Romanian (“ale întinericului ce se înaltă”).

When I wanted to translate “they” in “They flow/ down the faces/ of this hill” I had to go back to the beginning of the poem because it was difficult to establish whether “they” referred to masculine or feminine. In such a way I realized that “they” referred back to the “golds” and translated as “ele (nuanțele)”.

In **Dr. Kelt’s Parking Lot at 7:30 a.m.** there were also some translation problems. “Prescribed” in “even before The Doctor has/ swiped at his alarm that/ one last time, prescribed/ for himself another/ ten minutes of precious sleeping” was not to be translated as “prescris”. If I had chosen that variant, it would not have sounded natural in Romanian. That is why I added a few words in order to make the text sound fluent and natural in Romanian (“înainte să-și fi prescris”). In translating “precious” in “precious sleeping”, I did not choose the literal translation that would have led me to the version “somn prețios”. I had in mind instead the Romanian cultural equivalent, which was “somn dulce”.

In translating “cut” in “They settle and cut their motors”, I had to choose between several meanings: “a tăia”, “a croi”, “a tunde”, “a răni”, “a opri”, “a scoate din funcțiune” etc. Having in mind the story illustrated by this poem, the best solution was the verb “a opri” (“Se așează și-și opresc motoarele”).

The following line, “In this, the early and the quiet” was a little tricky to translate because it was not very clear. I was not sure to what it might refer. After reading the poem again, I came to the conclusion that the hour was the one referred to as early and quiet. Therefore, I translated this line by means of expansion, adding the noun “oră”, and transposition, the nouns “early” and “quiet” being transposed into the adjectives “timpurie” and “mută” in Romanian.

In “Between/ Flesh & forever/ I could/ not doubt” from **The Song of Adam**, the adverb “forever” used together with the noun “flesh” as in an enumeration would make a literal translation sound inappropriate (“între trup și etern”). That is why I chose to transpose the adverb “forever” from the source language into the noun “eternitate” into the target language (“între trup și eternitate”).

In translating “got out” from “But some light/ got out” I used the expansion method, adding a few words that might clarify the meaning of this line best (“Dar puțină lumină a reușit să scape afară”).

The verb “slump” in “The city slumps like/ a coal miner in a hot shower” from the poem **Beside The Rain At Homer’s** usually covers several realities. It can mean “a scădea brusc”,

“a se prăbuși”, “a scădea”, “a se reduce”, “a da greș” etc. Neither of these fit in our context. The best possible solution that I found was the verb “a se pleoști” (“Orașul se pleoștește...”). The following lines, “The sad ills carried like last week’s laundry”, were translated by means of expansion. If I had translated these lines literally, I would have produced a version like “Relele dureroase duse/ ca rufele de săptămâna trecută”, which would have been incomplete and unnatural in Romanian. I added “la spălat” to clarify where the laundry was taken (“Relele dureroase duse la spălat/ ca rufele de săptămâna trecută”).

When dealing with “castor oil”, I was tempted to translate it literally as “ulei de castor”. Then I realized “castor oil” was a collocation and translated it as “ulei de ricin”.

In translating a line like “...true love/ lives well above the clouds” I used adaptation and also expansion, choosing as a final version “...dragostea adevărată/ se află undeva foarte sus, dincolo de nori”.

Some questions appeared in the translation of “The feminine my-/ stic lobbying just-/ ice with an upraised / fist, high priestess of/ uterine actual-/ ization” from *Never Cross a Woman*. First, I was not sure whether “mystic” was used as an adjective or as a noun. After thinking about this matter repeatedly I came up with the Romanian noun equivalent “enigmatica”. Secondly, I used the transposition translation method when turning the English gerund “lobbying” into a relative clause in Romanian (“ce influențează”). A third question that appeared was related to semantics, to finding the appropriate Romanian correspondent for “high”, as I had to choose from various meanings: “înalt”, “ridicat”, “mânios”, “nobil”, “elevat”, “distins” etc. My final option was “distins” because it best suited the context. Therefore, having all these in mind, I translated these lines as: “Enigmatica feminină/ ce influențează justi-/ ția cu un pumn/ ridicat, preoteasă distinsă a/ actualiză-/ rii uterine”.

In the following lines, “There she came in/ a rusty old Ply-/ mouth daring as she must to/ navigate the tight/ spots; careening off of/ the nice lady’s/ new Beemer in the noon-/ time bedlam of a Sag/ Harbor summer and step-/ ped out to the con-/ frontation”, several problems came up. “Must” was translated by transposition, being changed from a modal verb in English into an incident clause in Romanian (“căci n-are încotro”) and also by expansion. If translated literally, the term “tight spots” would have “ananghie”, “încurcătură”, “situație neplăcută” as its Romanian correspondent. The presence of the verb “navigate”, though, made me think that such a translation would not be appropriate. I chose therefore the translation “ape tulburi”, which was somehow a metaphor for “ananghie”. As far as “Plymouth” and “Beemer” were concerned, we dealt with a different situation. While “Plymouth” has no correspondent into Romanian and is therefore preserved with the English name, “Beemer” has “BMW” as its Romanian correspondent. As regarding “...stepped out to the confrontation”, my choice was not to opt for a literal translation, but for a translation based on paraphrasing (“a ieșit să se certe”). My final variant into Romanian was: “Iată că ea a venit într-un/ bătrân și ruginit Ply-/ mouth îndrăznind, căci n-are încotro, să/ navigheze prin apele/ tulburi; izbind/ noul BMW al/ drăguței domnișoare în/ balamucul amiezii/ într-o vară în Sag/ Harbor, a ieșit să se/ certe”.

In translating “...When/ my husband sees this, he’s going to kill/ me”, I adapted the phrase to the Romanian grammar pattern by placing the main clause in front of the subordinate (temporal in our case) clause: “...Mă/ omoară bărbatu-meu când o să vadă/ asta”. I also used the colloquial language that normally appears in speech.

In the poem *While You Were Away* several problems appeared. Transposition was used in translating “found its berth” from “The pale car found its berth on a worn corner of lawn”. The past tense of the verb followed by the direct object from the English version are transposed into a verb in the past tense in Romanian (“a ancorat”). In translating “struggle” in “I emerge and struggle across the uneven ground”, I chose to use the expansion method in order to make the sentence clearer. My translation was, therefore, “mă lupt să pășesc”.

A problem of lexical choice also appeared in the translation of “reluctant” in “My chilled fingers grasp a key/ which fumbles reluctant/ into that place it must go”. From the different meanings this term covers, and I shall mention here “fără tragere de inimă”,

“nedoritor”, “fără poftă”, “șovăielnic”, “ezitant” etc, I had to choose that which fit the context. As the verb “fumbles” expresses the idea of searching something in an uncertain manner, it fits perfectly with the adverb “reluctant”, which renders the same meaning of uncertainty. “Must go” is usually translated as “trebuie să plece”. In the lines above, the situation was different, in the sense that the context required for another translation (“ar trebui să intre”). In this case, the modal verb “must” from the English version was transposed into the verb in the subjunctive mood “ar trebui” in the Romanian version, while the infinitive “go” was transposed into the conjunctive “să intre”. The final version of the lines discussed so far was “Degetele-mi înghețate apucă o cheie/ care băjbâie șovăielnic în/ locul unde ar trebui să intre”.

In translating “falls into” from *Twisting the knob*, the door/ falls into a darkened room”, I used adaptation as there was no match for the context. As I had to choose from Romanian correspondents like “a se împărți în”, “a fi alcătuit din”, “a începe ceva”, “a se vărsa în” etc, I found that none would fit. In such a case, I started thinking at a replacement for what I considered to be the meaning of “falls into” and came up with the translation “Răsucind mânerul, ușa/ se deschide spre o cameră întunecată”.

The following line, “It says, how good you are home”, was translated by transposition. The direct speech from the English version was changed into indirect speech in Romanian (“Îmi spune că e bine că am ajuns acasă”). Furthermore, the present tense of the verb “to be” (“are”) was turned into a verb in the past tense (“am ajuns”). The verb “to be” was again not translated literally but by adaptation, as in Romanian, it is much more common to say “Îmi pare bine că ai ajuns acasă” than “Îmi pare bine că ești acasă”.

The cultural equivalent in Romanian for “flock” is “stol”, “turmă”, “mulțime” etc. Having established that the reference was to a group of birds, I decided on the first option. Still, it is not enough to say “stol” in Romanian and you have to add, therefore, “de păsări” in order to make things clearer (“un stol de păsări”). The adjective “black” accompanying the noun also justifies my decision, as in Romanian “un stol de păsări negre” sounds more natural than “un stol negru”.

The following line, “The sun lies/ down for the night/ in late afternoon”, from the same poem, *To Begin Winter*, was translated by means of paraphrases as “Soarele coboară/ la culcare/ după-amiaza târziu”. The intended meaning was preserved as “to lie down” also meant “a se culca”, “a se întinde”.

“A soft lamp” in “A soft lamp/ in a window” was not translated literally as “o lampă caldă/ plăcută” as the adjective did not refer to the quality of the material but to the quality of light given by the lamp. My translation was therefore “O lampă cu o lumină caldă”.

“Swirl” in “His finger tips/ swirl galaxies” from the poem *God* is originally a verb or a noun. Being placed in front of a noun, it played the role of an adjective, role that needed to be illustrated in the translated version too. Thus, I turned the noun placed in front of the noun “galaxies” into a noun taking the form of a comparison and placed after the noun (“Degetele lui ating ușor/ galaxiile ca un vârtej”).

There is no cultural equivalent for “stillbirths” in Romanian, term that is met in the same poem. As a result, I used the expansion method, turning the noun “stillbirths” into a noun (“nașterea”) plus preposition (“de”) plus noun (“copii”) and adjective (“morți”).

“Browning” in “She plucks at blemishes/ of browning petals” was translated by means of transposition. The gerund “browning” was changed into a relative clause in the target language (“petalele ce se înnegresc”), as it could not be translated by a gerund in Romanian too.

The same happened in the case of “rolling” in “In the captured divinity of this lush and rolling paradise,/ One Olmsted witnessed, lost/ deep in perfect sleep”, from *Walking Central Park At Dusk*, where the gerund was transposed into a noun preceded by preposition (“paradis luxuriant cu vârl”). In translating “One Olmsted witnessed”, I opted for a translation based on paraphrasing. Having in mind the fact that Olmsted was the designer of

Central Park, I chose to emphasize this by translating like “Pe care l-a ajutat să existe Olmsted”. “Perfect sleep” in the same lines were not translated literally as “somn perfect”. What I did was to find the cultural correspondent of the term into Romanian, which is “somn dulce”. This collocation does not only sound natural in Romanian but is also very much used.

A problem of lexical choice appeared in the translation of “definition” in “Definition retires in deference/ to the rising nightfall”. The first translation that came to my mind was “definire”, but then this meaning did not correspond to the rest of the line. The other possible meanings were: “precizare”, “caracterizare”, “definiție”, “claritate” and I decided on the last one. As the poem was dedicated to nature and used, therefore, a lexicology of nature, I considered “claritate” as the best option.

In the following lines, “Don’t waste words dissuading/ His living’s parading./ He’s abandoned his will/ To exist for his hill” from *Concerning Ants*, I based my translation entirely on paraphrasing, using expressions that are common in the Romanian language: “a-ți răci gura de pomană”, “a o lua la goană”.

The translation of the rest of this poem (“No antipathies lurking/ For he’s too busy working./ Whether lugging or linking/ He can’t bother with thinking./ Not a moment for fretting/ About his giving and getting./ You will not hear him ranting/ About all his anting”) was particularly based on transposition, the gerunds being turned into either verbs or nouns. The final version was “Antipatiile nu stau la pândă/ Pentru că e prea ocupată cu munca./ Fie că leagă sau cară/ Ea nu-și bate capul chibzuind./ Nici o clipă nu se neliniștește/ Pentru daruri și achiziții/ N-o vei auzi niciodată declamând/ Hărnicia ei”. The last two lines, “The language of ant/ Does not include can’t.”, were translated by expansion. I added the words “fără doar și poate” in order to create a rhyme with “nu se poate” (“Limba unei furnici, fără doar și poate/ Nu-l include pe „nu se poate”).

“Have I not delivered this day?” was translated by adaptation and expansion. As the context was about the sun offering light, I assumed “deliver” would render exactly this meaning. The noun “lumină” was added to suggest this idea (“Nu v-am dat lumină astăzi?”).

In translating the title of the poem *Waiting for Louie the Clip*, I had to consider that “clip” was an abbreviation from “Clipper” (Louie the Clipper), which is a slang for “Barber” (Louie the Barber). The final version of the title was “Așteptându-l pe Louie Frizerul”.

Regarding “Stuytown” in *Ess-A-Bagel*, there is no cultural equivalent for that into Romanian and that is why I chose to keep the English version. Also, the area was named after the first governor of New York, Peter Stuyvesant, and abbreviated “Stuytown”. It is therefore a cultural term easily identifiable by people interested in different areas of knowledge.

“Had its day” in “We would have/ waited for no one,/ while the dark/ had its turn,/ while the rain/ had its day”, from *Reincarnation* was translated by adaptation. Instead of translating it literally as “își avea ziua”, I chose a more poetic form, which was “își savura ziua”.

Expansion was used in translating “You, for so many years,/ The Mother of all/ intersections and sidestreets” from the poem *It’s snowing*. I could have translated it as “Tu, pentru atâția ani, ...” but I felt that it was not enough for a clear understanding of the whole text. I added therefore the incidental sentence “cea care-ai fost”, in order to clarify the author’s message.

In translating “heartache comes with heartbeat”, I did not opt for a literal translation (“durerea de inimă vine cu bătaia inimii”). I used instead an expression very much used in the target language, changing the English verb “come” into the Romanian expression “a veni mână în mână”. I also avoided the repetition of the noun “inimă”, my final version being “durerea și bătaia inimii vin mână în mână”.

Two translation choices appeared in the translation of “squeezing” in “I might write a word or two/ for my mother, to thank her/ for bearing down when asked,/ and squeezing me/ helpless and hollering / into the fuzzy light/ of my first afternoon”. First, checking up the possible meanings of “to squeeze” (“a strange”, “a înghesui”, “a asupri”, “a lua amprenta”

etc), I found none that would fit to the lines in discussion. In such a case, I had to adapt, bearing in mind the context in which a mother was giving birth to her child, and decided on the meaning “ a aduce pe lume”. I also based my translation on transposition, turning the gerund “squeezing” into a verb in the past tense plus a preposition and a noun (“Aș putea să scriu o vorbă sau două/ mamei mele, să-i mulțumesc/ pentru că a împins/ când i s-a spus,/ și m-a adus pe lume/ neajutorat și țipând/ în lumina difuză/ a primei mele după-amiezi”).

The verbs in the past tense simple from *A Man Born of Heroes* (“saw”, “came”, “followed”, “scanned”, “captained”) were not translated by “perfect compus” in Romanian but by “imperfect”, the Romanian correspondent for past tense continuous. This choice was made due to the fact that the “imperfect” in Romanian is usually used for repeated actions in the past, rather than the “perfect compus”. The correspondents into the target language were therefore “vedea”, “venea”, “urma”, “cerceta”, “conducea”.

In “Like a clot, holding back/ a river from those places/ it might be inclined/ to wander on its own”, from *Not Visiting The Hoover Dam* two problems appeared. The translation in this case was based on transposition, the gerund “holding” being turned into the relative clause “ce împiedică”, and on expansion, as a few words were added (“să ajungă”). The final result was a translation like “Ca un baraj, ce împiedică / un râu să ajungă în acele locuri”.

“DaVinci’s wheel of man” from the same poem was not to be translated literally as “roata omului a lui DaVinci”. After doing some research, I found out that the “wheel of man” was actually another name for DaVinci’s Vitruvian Man, which made me choose an adapted translation (“Omul Vitruvian al lui DaVinci”).

In translating “my waters/ were drawn” from *The Swimmer*, I used both adaptation and transposition. I considered the expression “a-și trage sevele” that exists in Romanian and which means “to draw one’s energy/ power/ vigour”. The meaning seemed the same to me as that implied by our context and that was why I chose it for my translation. Moreover, the verb in the passive “were drawn” from the English version was transposed into the active verb in Romanian “am tras”, the final version being “mi-am tras sevele”.

“An old Royal” from the poem *The Conversation* was translated by expansion. It was not enough if we just translated as “unui vechi Royal” as readers could not be aware that “Royal” was the name for the brand of a typing machine. That was why I chose to explain what Royal represented by adding the words “mașini de scris” (“unei vechi mașini de scris Royal”).

The two lines, “Without afterthought./ Without reconsideration”, from *Crossing the Wild* were not translated literally but by means of transposition. The nouns “afterthought” and “reconsideration” were transposed into reflexive verbs in the conjunctive mood in Romanian (“Fără să se gândească o clipă la ea./ Fără să se răzgândească). “He”, standing for the box turtle, in the same poem was not translated by “el”, because in Romanian “turtle” is feminine and not masculine. That was why “ea” was used instead of “el”.

“A certain frost” in “Sky and a moistened morning/ herald a certain frost” from *A Song to November* could be translated literally as “un îngheț sigur”. I chose instead to use the transposition method, by means of which the adjective “certain” was turned into the adverb “clar”. The idea of certainty is preserved though. The final translation of these lines was “Cerul și o dimineață umedă/ vestesc clar înghețul.”

A problem of identifying the right meaning from a whole series appeared when trying to translate “take to” in “A million creatures, // Take to the air or earth” from the same poem. The meanings ranged from “a duce la”, “a transporta la”, “a lua asupra sa”, “a-și asuma”, to “a se îndrepta spre”, “a fugi către”, “a se apuca de” etc. As the context describes the creatures’ behaviour in November, it is obvious that the appropriate meaning would be that of “heading towards” or “flying towards” the sky. My translated version was “Un milion de creaturi,/ Se îndreaptă spre aer ori pământ”.

Regarding “white/ half heels” in “Beneath the silver of/ Dorothy’s weekly/ wash and set, white/ half heels and handbags,/ they are always/ prepared for a party or/ a second cup of

coffee”, from *The Ladies at Tom’s* I based my translation on paraphrases. As there was no perfect correspondent into Romanian for “white/ half heels”, I chose to paraphrase and translated the fragment as “tocuri albe/ nu foarte înalte”.

“The whip of road” in “The whip of road which/ bisects this island/ lies at their feet” could not be translated literally. If we did so, the translation would sound like “biciul străzii”, which would not make sense in the target language. I assumed the author wanted to point out the fact that the road looked twisted like a whip, which made me opt for the transposition translation method. By so doing, I turned the English noun “whip” into the Romanian adjective “șerpuitoare”, which covers almost perfectly the author’s intended meaning.

In the translation of “limb” in “In the exhalations of sky/ upon leaf and limb”, the problem I encountered was related to finding the right meaning from a series of possible meanings: “membru”, “mădular”, “cracă”, “creangă”, “ramură”, “membru”, “soi rău” etc. As the poem was about nature, as the title *From The Porch In Summer* clearly indicates, I thought the right translation would be “ramură”, although “cracă” or “creangă” would have been the same.

In the same poem, the word “berry” from “In the ripest berry on the tree,/ and the most bitter” could not be translated by using the Romanian equivalents that appeared in the dictionary: “boabă”, “bob”, “grăunte”, “stafidă” etc. In such a case I had to adapt but I also had in mind the fact that the “berry” appeared in trees and got ripe. As there was no reference made to the kind of tree illustrated, I just chose the general term “fruit” (“În cel mai copt fruct din copac,/ și cel mai amar).

“Propagation” in “What the entirety of nature knows as/ propagation” from *Some Call It Love* was translated by means of expansion. Instead of simply translating it as “Ceea ce întreaga natură o cunoaște/ drept propagare”, I translated it as “Ceea ce întreaga natură o cunoaște sub/ numele de propagare”, which seemed to me more in accordance to the norms of the Romanian language.

“The over wound strain” in “attempting under the over wound strain of/ desperate Darwinian overdrive/ to curry the attentions of the ever reluctant female” from the poem mentioned above was translated by paraphrasing as there was no exact match for it in Romanian. My final version was “încordarea ca o rană”.

In translating “a man’s got to do/ what a man’s got to do” from “For they all know/ that a man’s got to do/ what a man’s got to do” I had to take into consideration the fact that we dealt with an English expression that was not to be translated literally because it had a cultural equivalent into Romanian (“bărbații/ tot bărbați”).

The translation of “strings” from “Dangling on sinewy strings of slime from// musty limbs” was again a problem of lexical choice. As the possible translations were “sfoară”, “șiret”, “șnur”, “ață”, “șir”, “rând”, “fibră”, “filament”, I checked the context and decided that the best choice would be “fibră” (“Legănându-se pe fibrele viguroase de noroi de// pe ramurile prăfuite”).

“Gift wrap” in “double knit gift wrap and Italian loafers” from the same poem was translated by paraphrasing as I assumed the “double knit” “Italian loafers” were wrapped like a gift. My version for this translation was therefore “în mocasini italieni dublu împletiti împachetați ca un cadou”.

In the translation of “finds form” in “That instant when/ line finds form/ upon a page” from *Some Things Said This Morning*, there were several translations found in the dictionary for both words. As the verb “to find” can be translated as: “a găsi”, “a afla”, “a dibui”, “a descoperi”, “a vedea”, “a căpăta”, “a dobândi” and the noun “form” as: “formă”, “aspect”, “contur”, “siluetă”, “expresie”, “manieră” and so on, one could think it is difficult to find the perfect Romanian correspondent from so many possible translations. Still, one has to bear in mind, as I did, that there is an expression in Romanian, which sounds like “a prinde/ a căpăta contur”. My variant of translation was therefore “Acea clipă când/ rândul capătă contur/ pe o pagină”.

The verbs “clipped” and “punged” in “So we together filled a red can with them,/ their amputated ends clipped clean and/ plunged” from *Romeo and Whatsername* were perhaps parts of the elliptical verbs “were clipped” and “were plunged”. I translated these verbs by expansion, turning the past participles “clipped” and “plunged” from the English version into the gerunds “tăindu-le” and “băgându-le (în apă)” in the Romanian version. The whole fragment sounded like “Așa că am umplut/ cu ele o conservă roșie,/ tăindu-le cozile amputate și/ băgându-le în apă”.

In translating “jazzy” from “Stephan Grapelli drew his jazzy bow”, I had to consider the various possible meanings a dictionary can provide: “ca de jazz”, “țipător”, “strident”, “colorat”, “captivat”, “însuflețit”. Still, bearing in mind the fact that Stephan Grapelli was a famous French jazz violinist, it was obvious that “jazzy” had to do with jazz. In transmitting the right meaning, I chose the expansion method, coming to the version “Stephan Grapelli își arunca săgeata plină de ritm de jazz”.

The following lines, “For you and I are past our dancing days” suggested the idea that the poet and the lady in his poem were no longer young. That is why I did not translate this sentence literally, but by means of paraphrasing, keeping though the meaning unchanged. Besides paraphrasing, I also based my translation on a process of expansion, adding a few explanatory words: “Pentru ca amândoi nu mai suntem chiar la vârsta nebuniilor”.

The lines “O! True apothecary! Thy drugs are quick!” from the same poem were not to be translated as such. As they were taken from Shakespeare’s “Romeo and Juliet”, the best solution was to search a well-known variant of translation. I chose the translation made by Șt. O. Iosif: “O! Bunule spițer! Ce repede lucrează băutura ta!”.

In translating “without cost” in “This great pane/ set between us,/ was only my wish/ to share your world/ without cost” from *The Cage*, I used the expansion method. I did not choose the literal translation because “fără preț” would not have rendered the same meaning. I translated it instead by expansion, adding the verb “a plăti” (“fără a plăti un preț”). In such a way, the meaning was closer to the author’s intended meaning.

Regarding “how sorry I was” in “I only wished/to console, to say/ how sorry I was/ for the nature of glass” from the same poem, I translated it by means of transposition. The past tense of the verb “to be (sorry)” used after the reporting verb “wished” in the English version was transposed into present tense in Romanian (“cât de rău îmi pare”) as in Romanian there is no agreement with the verb following a reporting verb in the past.

The translation of “racks” in “Five-twenty-nine/ and all the racks of/ devotion and greetings/ have assumed the/ shapes of disarray” from the poem *Trains and Valentines* was a lexical problem. As there were several possible meanings in Romanian to choose from (“grătar”, “gratii”, “plasă”, “raft”, “poliță”, “rafturi”, “etajeră” etc), I had to take into the consideration the context, which referred to the racks on which the Valentines’ postcards were placed. I came therefore to the translation “rafturile”.

“The waters in your faded eyes” from *In The Spider’s Web* did not refer to the usual meaning (“apele”) but to tears. As “the waters” were metaphors for tears, I chose to translate it “lacrimile”.

I used paraphrasing in translating “(...)while you/ Work hard at a cup of ice cream”, as a literal translation would have given a version like “(...) în timp ce tu/ Muncești din greu la o cupă de înghețată”. This would not have been in accordance with the message the author wanted to transmit. This line was also translated by expansion, the sentence from the original version being turned into two sentences in the Romanian version: “(...)în timp ce tu/ Te chinui să mănânci o cupă de înghețată”.

“Drifting” in “In a land of fairy tales and blossom/ and these tiny boats drifting/ in an almost absent breeze to nowhere at all” from *The Sailboat Pond* was translated by transposition, as the present participle “drifting” was changed into the past participle “purtate” in the Romanian variant.

In translating “August” in *To August Mosca*, I had to decide whether the term referred to the month of August or it was an adjective standing for “solemn”, “impunător”, “impresionant”, “respectat”. As the poem was dedicated to Mosca, which was one of the poet’s friends, I assumed the poet used an adjective to describe him and decided on the adjective “impresionant” (“Impresionantului Mosca”).

“Everything of me” in “Allowing you to need/ everything of me” from *Cinema Paradiso* was translated by paraphrasing and transposition. The indefinite pronoun “everything” was turned therefore into the indefinite adjective “toată”, which was placed in front of the noun, and the personal pronoun in genitive “of me” was turned into the noun “ființa” plus the possessive adjective “mea” in the accusative. My final translation was “Îngăduindu-ți să ai nevoie/ de toată ființa mea”.

In the translation of “such moments are best unnoticed” in “Me, the fool, believing/ such moments are best unnoticed”, I chose expansion and transposition. Beside turning a verb in the present tense, indicative mood (“are”) into a verb in the present tense, conjunctive mood (“să fie”), I also added a few words in the Romanian version (expansion). The version I came up with was “e mai bine ca asemenea momente să fie neobservate”.

Regarding the Spanish words “esposas”, “niños” and “madres” from the poem *Mexicans on Bicycles*, I chose not to translate them although there were cultural equivalents for those terms in Romanian. Still, the poet must have kept these words in their original language with a purpose. As a result, I felt no need to interfere in his choices.

As a conclusion to the theoretical choices I made in translating this volume, I must say that transposition, expansion and paraphrasing were among the most common translation techniques used. Although not easy and raising enough translation problems, Daniel Thomas Moran’s poems were a pleasure to translate.

INTERVIEW WITH DANIEL THOMAS MORAN

1. Although you activate as a Doctor of Dentistry, you are also a writer. How did this attraction to poetry appear?

I have been asked this question many times and I believe than there is a distinction to be made between the two lives I seem to be leading. I would say that a dentist is what I do and a poet in what I am. I have long argued that poets are born and not created. There is something about the way someone perceives the world around them and then feels the need to interpret and describe it, something which compels one to try and discover the connection between their inner and their outer environment. Once you think much about it you will realize than nearly all of the great artists in history were people who were drawn to their art naturally and who mastered it because their nature demanded it. It is the same with poets and painters and musicians and maybe even great chefs. Very gifted artists may seek schooling but it is almost never the case that the school produces the gifted artist. I make no claim to any greatness but I can tell you that writing poems is the thing which is my center and it was no conscious decision. I always loved reading and always loved words and when I was at the beginning of the difficult years of my adolescence, I began to cope by writing poems. I cannot imagine my life without it. But I also knew that I needed to earn my living in some other way. No one I know of has ever done that simply by writing poems. Being a dentist seemed like a good way to be sure that I could eat regularly and live indoors and have time to write. It has worked out splendidly.

2. Why do you prefer to write poetry and not prose?

I have always written both poetry and essays. The essays tend to be humorous but I have written serious things as well. I hope to write a play or two someday when I have more free time and a good idea. Many poets have been good prose writers but the opposite has rarely been true. There is some kind of magic about writing poetry and I don't know what it is. I do know when it is there and when it is not. The recently deceased genius John Updike did both very well. I knew the novelist Leon Uris very well and he said to me one day that he did not know how poets did it but he was in awe. I think it was one of the nicest things anyone had ever said to me.

3. Where do you usually find your inspiration?

There are so many things which can inspire in the world that sometimes I have to try to not pay attention. Many times I can feel overwhelmed. Many times it seems that it is raining poems. When young people are asked to write things in school, they often ask, what will I write about? The things to write about are infinite as are ideas. What a joy to consider all of that and what a greater joy to begin working.

4. Have you also written papers on medicine? Is there a connection between your job as a doctor and your poems?

Not so much directly. But I think that the practice of medicine is an art in itself and how the doctor comes to empathize with his patient is critical. Medicine should be based not on technology but on empathy. Poetry also arises from empathy. I have written many poems

which required me to almost climb into the head of someone else and experience the world the way they do. But I have done that with birds and leaves and raindrops and mountains as well. Doctors must also have humility and pay attention. Poets too.

5. You wrote six volumes of poems as far as I know. How did you find the title for each volume? The picture on the cover of *From Hilo to Willow Pond* illustrates a beautiful pond. Does it have a special meaning to you or is just a picture to match the title? What is “Hilo” and “Willow Pond” in the volume *From Hilo to Willow Pond*?

Each of the titles had something to do with a person or place. I usually have the idea that I want to dedicate the book to someone in some way or pay them tribute. The exact title usually just comes to me. The volume you have translated, *From HiLo to Willow Pond* was a tribute to my wife Karen. When we met she lived in an area of our town called HiLo Shores (pronounced High Low). When we got married she moved to my house which was on Willow Pond. Hence she went from HiLo to Willow Pond. The cover of the book is a photo I took, looking down from our front porch to Willow Pond. It was in The Autumn and the trees looked especially beautiful reflected on the water.

6. One of the volumes, *From Hilo to Willow Pond*, was dedicated to your wife, Karen. What about the other volumes? Are they dedicated to some special persons in your life?

My first book was called *Dancing for Victoria*. It referred to my former wife who was very remote and hard to please. It seemed like a tribute but it was more like a little poison with sugar on it. I don't think I have ever admitted that to anyone before. The second book was called *Gone to Innisfree* and it was about how I saw a connection between my having moved to an idyllic little island near New York City and a similar thing once contemplated to the Irish poet Yeats who wrote *The Lake Isle of Innisfree*. I have always loved that poem and been proud to be of Irish descent. The third book *Sheltered by Islands* was about my almost monastic life on the small Shelter Island, where I still live and is off the coast of Long Island, which is adjacent to The Island of Manhattan, all in New York. The fourth, *In Praise of August*, is simply dedicated to my very dear friend August Mosca a painter who died in 2003 at age 97. I learned a lot from him. The fifth I spoke about earlier, and the most recent was *Looking for the Uncertain Past*. That was the title of a poem in the book which my publisher, Wolfgang Gortschacher (at The University of Salzburg) especially liked and it was his choice. I like it very much. I have spent a lot of time researching my family genealogy and there is so much that can never be known and so, despite the fact that it has already happened, the past is still uncertain. It is an odd thought but very true.

7. What are your plans for the future?

I have recently begun teaching at The Boston University School of Dental Medicine and am enjoying it tremendously. In the next few years I hope to stop being an actively practicing dentist and teach more. I have begun to write songs and play piano to accomplish it. It is not serious but great fun. I hope to write a play, maybe more, and no matter what, I want to write many more poems. It is a bit brash but maybe one day I will write a single great one. Very few people have done it. If I die one day with a pen in my hand putting a period on the last line of a new poem, it would be perfect.

8. Will you ever write prose?

I don't think that my mind works in a way which would allow the discipline of writing a novel. It would also be hard work. Writing poems has never been work. Writing a novel is

like running a marathon. Writing poetry is more like making love for the first time over and over again. How more fortunate can a man be?

INTERVIU CU DANIEL THOMAS MORAN

1. Deși activați ca stomatolog, sunteți și scriitor. Cum a apărut această atracție pentru poezie?

Mi s-a pus această întrebare de multe ori și cred că trebuie să se facă o diferențiere între cele două vieți pe care se pare că le trăiesc. Aș spune că activez ca stomatolog dar sunt poet. Am susținut îndelung că poeții sunt născuți și nu creați. E ceva în legătură cu felul în care cineva percepe lumea înconjurătoare și simte apoi nevoia de a o interpreta și descrie, ceva care te obligă să încerci să descoperi legătura dintre mediul interior și cel exterior. După ce te gândești mult la asta, vei realiza că aproape toți marii artiști din istorie au fost oameni atrași de arta lor în mod natural și care au stăpânit-o pentru că firea lor le cerea asta. E și cazul poezilor, al pictorilor, muzicienilor și chiar al marilor bucătari șefi. E posibil ca artiști foarte talentați să caute să se școlească dar nu se întâmplă aproape niciodată ca școala să producă artiști talentați. Nu pretind că sunt renumit dar pot spune că scrierea de poezii e centrul existenței mele și asta nu printr-o decizie conștientă. Mi-a plăcut întotdeauna să citesc și întotdeauna mi-au plăcut cuvintele și pe la începutul anilor grei ai adolescenței mele, am început să fac față situației scriind poezii. Nu-mi pot imagina viața fără scrierea de poezii. Dar știam de asemenea că trebuia să-mi câștig existența cumva. Nici o cunoștință de-a mea nu a reușit să facă asta doar prin scrierea de poezii. Slujba de dentist mi s-a părut o cale bună pentru a fi sigur că am ce mânca, că am un acoperiș deasupra capului și că am timp să scriu. Am reușit să fac asta splendid.

2. De ce preferați să scrieți poezie și nu proză?

Am scris întotdeauna atât poezie cât și eseuri. Eseurile tind să fie umoristice dar am scris și lucruri serioase. Sper să pot scrie cândva o piesă sau două, când voi avea mai mult timp liber și o idee bună. Mulți poeți au fost buni prozatori dar rar s-a întâmplat invers. Există o oarecare magie în a scrie poezie și nu știu ce poate fi. Dar știu când e acolo și când nu e. John Updike, un geniu decedat recent, a făcut ambele lucruri foarte bine. L-am cunoscut foarte bine pe romancierul Leon Uris și el mi-a spus odată că nu știe cum reușesc poeții să facă asta dar îi venerază. A fost unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată.

3. De unde vă inspirați de obicei?

Sunt multe lucruri care te pot inspira în lumea căreia încerc câteodată să nu-i dau atenție. De multe ori mă simt copleșit. Câteodată parcă plouă cu poeme. Când tinerilor li se cere să scrie anumite lucruri la școală, ei adesea întreabă, despre ce să scriu? Lucrurile despre care poți scrie sunt infinite ca și ideile. Ce bucurie să te poți gândi la acestea și ce bucurie să începi să scrii.

4. Ați scris și lucrări de medicină? Există o legătură între slujba dvs de doctor și poemele dvs?

Nu o legătură directă. Dar cred că practicarea medicinei este ea însăși o artă și e hotărâtor cum un doctor ajunge să empatizeze cu pacientul său. Medicina ar trebui să se bazeze nu pe tehnologie ci pe empatie. Poezia ia naștere de asemenea din empatie. Am scris multe poeme care mi-au cerut să intru aproape în mintea alcuiva și să cunosc lumea așa cum o

fac ei. Dar am făcut asta și cu păsări, frunze, picături de ploaie și munți. Doctorii trebuie de asemenea să fie umili și să acorde atenție. Așa și poeții.

5. Din câte știi, ai scris șase volume de poezii până acum. Cum ai găsit titlul pentru fiecare volum? Imaginea de pe coperta volumului *De la Hilo la Willow Pond* ilustrează un lac splendid. Înseamnă ceva special pentru dvs sau e doar o imagine care să se potrivească cu titlul? Ce reprezintă “Hilo” și “Willow Pond” în volumul *De la Hilo la Willow Pond*?

Fiecare titlu are legătură cu o persoană sau loc. Întotdeauna plec de la ideea că vreau să dedic cartea cuiva sau să aduc un omagiu cuiva. Titlul exact de obicei vine de la sine. Volumul pe care l-ai tradus, *From Hilo to Willow Pond*, a fost un omagiu adus soției mele, Karen. Când ne-am întâlnit ea locuia într-o zonă a orașului numită Hilo Shores (pronunțată High Low). Când ne-am căsătorit ea s-a mutat în casa mea care era în Willow Pond. Prin urmare, ea s-a mutat de la HiLo la Willow Pond. Coperta cărții e o fotografie pe care am făcut-o, privind de pe veranda din fața casei spre Willow Pond. Era Toamnă și copacii arătau foarte frumos reflectați în apă.

6. Unul dintre volume, *De la Hilo la Willow Pond*, a fost dedicat soției dvs, Karen. Dar celelalte volume? Sunt ele dedicate unor persoane deosebite din viața dvs?

Primul meu volum se numea *Dansând pentru Victoria*. Se referea la fosta mea soție care era foarte distantă și greu de mulțumit. Părea a fi un omagiu dar era mai degrabă puțină otrăvă cu zahăr deasupra. Nu cred că am admis vreodată asta cuiva. Al doilea volum se intitula *Plecat în Innisfree* și era despre legătura pe care am văzut-o între mutarea mea într-o insuliță idilică de lângă New York și un lucru similar gândit odată de poetul irlandez Yeats care a scris *Lacul Insula Innisfree*. Întotdeauna am iubit acel poem și am fost mândru că sunt de origine irlandeză. Al treilea volum, *Adăpostit de Insule*, era despre viața aproape monastică pe care am dus-o în micul Shelter Island, unde locuiesc și acum și care se află dincolo de coasta Long Island, care e învecinată cu Insula Manhattan-ului, toate din New York. Al patrulea volum, *Preaslăvindul pe August*, e dedicat prietenului meu drag, August Mosca, un pictor ce a murit în 2003 la vârsta de 97 de ani. Am învățat multe de la el. Al cincilea volum despre care am vorbit mai devreme, și cel mai recent, a fost *În căutarea trecutului nesigur*. Acesta a fost titlul unui poem din volum care i-a plăcut editorului meu Wolfgang Gortschacher și pe care l-a ales. Îmi place foarte mult. Mi-am petrecut mult timp cercetând arborele genealogic al familiei mele. Sunt atâtea lucruri care nu pot fi cunoscute niciodată și, prin urmare, în ciuda faptului că deja s-a petrecut, trecutul este încă nesigur. Este un gând ciudat dar adevărat.

7. Care sunt planurile tale pentru viitor?

Am început recent să predau la Școala de Medicină Dentară din cadrul Universității Boston și îmi place teribil de mult. În anii ce urmează sper să nu mai practic stomatologia în mod activ și să predau mai mult. Am început să scriu cântece și să cânt la pian pentru a putea face asta. Nu e ceva serios dar e distractiv. Sper să scriu o piesă sau mai multe, și, indiferent de situație, vreau să scriu mult mai multe poeme. E puțin pripit să spun dar poate într-o zi o să scriu unul celebru. Puțini au făcut asta. Dacă aș muri într-o zi cu un codei în mână punând punct după ultimul rând al unui noi poem, ar fi perfect.

8. O să scrieți vreodată proză?

Nu cred că mintea mea lucrează într-un fel care să permită disciplina scrierii unui roman. Ar însemna de asemenea și multă muncă. Scrierea de poeme nu a însemnat niciodată muncă. Scrierea unui roman e ca și cum ai alerga un maraton. Scrierea de poezii e mai mult ca și cum ai face dragoste pentru prima dată la nesfârșit. Cum poate fi un om mai norocos?

NOTES ON THE AUTHOR

Born on 1957 in New York, Daniel Thomas Moran has been writing six volumes of poetry so far. He earned a Bachelor's Degree in Biology and a Doctorate in Dental Surgery. His poems appeared in famous journals like *The Recorder*, *Oxford*, *National Forum*, *Lungfull*,

Poetry Salzburg Review, *The New York Times* and some others as well. Throughout his life he was the vice-president of Walt Whitman Birthplace Association in West Hills, New York and also worked as a Literary Correspondent to Long Island Public Radio. He has had a nominalization for a Pushcart Prize five times. As a writer, he participated to The Passwords Project, “an international collaboration between visual artists and writers based in Austria”⁷⁹. “In 2005 he was appointed Poet Laureate by the Legislature of Suffolk County, New York”⁸⁰. He is a member of PEN American and of The Dean's Council from Stony Brook University. In his daily life, he is a Doctor of Dentistry on Shelter Island.

⁷⁹ taken from Daniel Thomas Moran's official website

⁸⁰ idem 1

NOTES ON THE TRANSLATOR

My name is Iulia Gabriela Anchidin and I have decided to take Daniel Thomas Moran's volume, "From Hilo to Willow Pond" as my dissertation paper.

I graduated from the University of Bacău, Faculty of Letters, English-Romanian specialization and have been working as an English teacher ever since. Although I am not a professional translator, I enjoy translating and have turned this activity into a hobby. That was why I decided to do my MA in The Translation of the Contemporary Literary Text, from the University of Bucharest. During the two years of study, I was involved in a few internships, which proved very helpful for my possible future career as a translator.

To sum up my translation activity, I translated many poems for Translation Café, an online magazine. I also did some translations from Simona Grazia Dima, Dan Verona, Adriana Bittel, for the poetry pRo Anthology, "And the Story Isn't Over" and I was the editor of the edition dedicated to Veronica Micle, published by the online publishing house, Liternet.

My MA in translation will culminate with the translation of "From Hilo to Willow Pond", by Daniel Thomas Moran, which I enjoined doing and I hope you will enjoy reading.

BIBLIOGRAPHY

<http://www.danielthomasmoran.net/>

<http://www.danielthomasmoran.net/danmoran-review.pdf>

http://en.wikipedia.org/wiki/Lunar_phase

<http://www.scribd.com/doc/4693280/Romeo-si-Julietta>

<http://www.eng2ro.ro/>

<http://www.dictionare.com/>

<http://www.dictionarromanenglez.ro/>

<http://www.macmillandictionary.com/>

<http://www.urbandictionary.com/>

<http://medical-dictionary.thefreedictionary.com/>

<http://www.thefreedictionary.com/>

Moran, Daniel Thomas, "From Hilo to Willow Pond", Street Press, 2002

Dollerup, Cay, "Basics of Translation studies", Institutul European, 2006

Dumitriu, Rodica, "The Cultural Turn in Translation Studies", Institutul European, 2002

Bassnet, Susan, "Translation Studies", Routledge, 2002

Venuti, Laurence, "The Translation Studies Reader", Routledge, 2000

Venuti, Laurence, "The Translator's Invisibility: A History of Translation", Routledge, 1995

DECLARAȚIE

Subsemnata ANCHIDIN IULIA GABRIELA, candidată la examenul de disertație la Facultatea de Limbi Străine, în domeniul MASTER TRADUCEREA TEXTULUI LITERAR CONTEMPORAN, specializarea ENGLEZĂ, declar pe propria răspundere că lucrarea de față este rezultatul muncii mele și pe baza informațiilor obținute din surse care au fost citate și indicate, conform normelor etice, în note și bibliografie. Declar că nu am folosit în mod tacit sau ilegal munca altora și că nici o parte din teză nu încalcă drepturile de proprietate intelectuală ale altcuiva, persoană fizică sau juridică. Declar că lucrarea nu a mai fost prezentată sub această formă vreunei instituții de învățământ superior în vederea obținerii unui grad sau titlu științific ori didactic.

Semnătura,
